

“ ใ้พะทานัง ถัมมะทานัง ขันภาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ขณะการให้ทั้งปวง ”

ขอมอบเป็นธรรมบรรณาการ

แต่

จาก

คำกล่าวมอบหนังสือ ขณะมอบหรือถวายหนังสือเป็นธรรมทาน
ให้กล่าวดังนี้ :

ขอบุญนี้ จงเป็นของเทวดาผู้รักษาตัวข้า เทวดาผู้รักษาบ้านเรือน
ทรัพย์สินการค้า นาไร่ของข้า ญาติของข้า ขอจงมีฤทธิ์ มีอำนาจ อยู่เป็น
สุขเถิดฯ

พิมพ์เผยแพร่เพื่อเป็นธรรมทาน

ชื่อหนังสือ : มนุษย์เกิดมาทำไม ? เล่ม ๕ ว่าด้วยภาคปกิณณกรรม
(ธรรมะจากภาพ:เพื่อศึกษาพระพุทธศาสนา)

เลขมาตรฐาน :

สากลประจำหนังสือ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ธันวาคม ๒๕๕๙

จำนวน : ๒,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : บริษัท พิมพ์สวย จำกัด

๕/๕ ถนนเทศบาลรังสิตสุขุมเหนือ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร
กรุงเทพมหานคร ๑๐๙๐๐ โทร. ๐๒-๙๕๓-๙๖๐๐

ภาพปกหน้า : บางภาพจากในเล่ม

และปกหลัง

ผู้รวบรวม : นายสุวัฒน์ พิทักษ์วงษ์ ๓๕๕/๑๑๙๙ ซอย ๒ หมู่บ้านพัฒนา

และเรียบเรียง ถนนวิภาวดีรังสิต (ซอยพหลโยธิน ๗๗)

หมู่ ๑๕ ตำบลคูคต อำเภอลำลูกกา ปทุมธานี ๑๒๑๓๐
โทร. ๐๒-๕๓๖๖๕๒๒

ผู้เอื้อเฟื้อ นักศึกษาคณะจิตรกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ กรุงเทพฯ

วาดภาพ ๑. นายอุเทน สุวรรณสาร (ชินไมค์) นักศึกษาจิตรกรรม ปีที่ ๓

และให้สีปก ๒. นางสาวอัญชลี อารยะพงศ์พาณิชย์ (ก๊วยหลิน)

นักศึกษาคณะจิตรกรรม ปีที่ ๒

ผู้เอื้อเฟื้อ : นางสาวกุลิสรา รุ่งมณี

พิมพ์ต้นฉบับ

หนังสือนี้ จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน ไม่จำหน่าย เมื่อท่าน
ไม่ต้องการใช้หนังสือนี้แล้ว กรุณามอบให้ห้องสมุดหรือผู้อื่นใช้
ประโยชน์ต่อไป จะเป็นกุศลอย่างยิ่ง

หน้า

หน้า

คำนำ

เรื่องที่ ๑	โคลงโลกนิติ-สุภาษิตโบราณ	๑
เรื่องที่ ๒	ภาษิตของพระนิตะเถระ	๒
เรื่องที่ ๓	เสื่อ...กั้ว...ศีล	๓
เรื่องที่ ๔	คนเลี้ยงควาย เหมือนใจถูกดู	๖
เรื่องที่ ๕	คิดเป็นก็แก้ไขปัญหาได้!	๗
เรื่องที่ ๖	ขณะนี้อยู่ที่ไหน? ทำอะไรอยู่?	๘
เรื่องที่ ๗	อะไรเอ่ย!	๙
เรื่องที่ ๘	ผู้ให้...ยอมผูกมิตรไว้ได้	๑๐
เรื่องที่ ๙	ยอมเป็นสุขภคินท์ที่ดี...ให้แก่ว่อม	๑๒
เรื่องที่ ๑๐	ตาก็แตก...น้ำก็หาย	๑๓
เรื่องที่ ๑๑	รืดฝ่ำ.....พาสุข	๑๔
เรื่องที่ ๑๒	ขุดหาน้ำกลางทะเลทราย	๑๕
เรื่องที่ ๑๓	สุภาษิตสอนหญิงของสุนทรภู่	๑๖
เรื่องที่ ๑๔	พญาแร้งสอนลูก	๑๘
เรื่องที่ ๑๕	เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร	๒๐
เรื่องที่ ๑๖	ธรรมอันเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว	๒๒
เรื่องที่ ๑๗	รักษาศีลข้อเดียว	๒๔
เรื่องที่ ๑๘	การสอบไล่ครั้งสุดท้ายของชีวิต	๒๖
เรื่องที่ ๑๙	มองโลกแง่ดี	๒๘
เรื่องที่ ๒๐	ฝังทองไว้ที่นา...ทรัพย์สินในดิน	๓๐
เรื่องที่ ๒๑	ตัวโกรธกับเสียงเกี้ยว	๓๒
เรื่องที่ ๒๒	ส่องตะเกียงหาไฟ	๓๓
เรื่องที่ ๒๓	ผีเจ้าระเบียบ	๓๔
เรื่องที่ ๒๔	พระไตรปิฎกที่ไม่มีตัวตน	๓๕
เรื่องที่ ๒๕	ปฏิบัติธรรมเพื่ออะไร	๓๗
เรื่องที่ ๒๖	ต่างคนต่างอยู่	๓๙
เรื่องที่ ๒๗	คนทุกข์เพราะอะไร?	๔๑
เรื่องที่ ๒๘	นกกนักราชญ์	๔๓

เรื่องที่ ๒๙	อย่าส่งจิต...ออกนอก	๔๔
เรื่องที่ ๓๐	มิตรเทียม	๔๖
เรื่องที่ ๓๑	การสอนที่ทรงอำนาจ	๔๘
เรื่องที่ ๓๒	วัวดี	๕๐
เรื่องที่ ๓๓	คนตาบอดถือคบไฟ	๕๑
เรื่องที่ ๓๔	เตาทอดหัว	๕๒
เรื่องที่ ๓๕	ก้อนหินดำคน	๕๓
เรื่องที่ ๓๖	นกสันติภาพ	๕๔
เรื่องที่ ๓๗	หนังสือชีวิตงาม	๕๕
เรื่องที่ ๓๘	จิ้งลูกฟุ้งเทศน์	๕๖
เรื่องที่ ๓๙	พุทธพยากรณ์	
	พระที่ปึงกรพุทธรวงศ์ที่ ๑	๕๘
เรื่องที่ ๔๐	พระนางมัลลิกาผู้มักโกรธ	๖๐
เรื่องที่ ๔๑	จนเพราะไม่พอ	๖๒
เรื่องที่ ๔๒	มารยาทสอสันดานชาติเชื้อ	๖๓
เรื่องที่ ๔๓	ใครผี ใครเทวดา	๖๔
เรื่องที่ ๔๔	คาถาหัวใจนักราชญ์	๖๖
เรื่องที่ ๔๕	คนตกน้ำ	๖๗
เรื่องที่ ๔๖	กามมีคุณทำอย่างไร	๖๙
เรื่องที่ ๔๗	บังทรัพย์...จนเสื่อตาย	๗๐
เรื่องที่ ๔๘	บุตรสามประเภท	๗๑
เรื่องที่ ๔๙	ยักษ์ พระภาพกินสัตว์ทั่วปฐพี	๗๒
เรื่องที่ ๕๐	เมตตาผู้อื่น ดุจรักบุตรคนเดียว	๗๓
เรื่องที่ ๕๑	รับจ้างถูกตำ ครั่งละเจ็ดร้อย!	๗๔
เรื่องที่ ๕๒	สัมเวศ์ ความจริงกับสิ่งสมมุติ	๗๖
เรื่องที่ ๕๓	กามโคก ผู้บริโภคกาม ๑๐ ประเภท	๗๙
เรื่องที่ ๕๔	ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์กับอำนาจราชศักดิ์	๘๒
เรื่องที่ ๕๕	เจ้านาย ๔ ประเภท	๘๓

เรื่องที่ ๕๖	เรือน ๓ น้ำ ๔ ราศี ๓	๕๕
เรื่องที่ ๕๗	ประเทศที่ไร้ปาตุงเมืองไร้ปราชญ์	๕๖
เรื่องที่ ๕๘	วิญญูทางเดินของชีวิต	๕๗
เรื่องที่ ๕๙	ปริณญา ๓	๕๘
เรื่องที่ ๖๐	ไม้คบบาล-คบบัณฑิต	๙๐
เรื่องที่ ๖๑	มารยาทในที่ชุมชน	๙๑
เรื่องที่ ๖๒	มีลูกต้อเหมือนมีเรือรั่ว	๙๒
เรื่องที่ ๖๓	เพื่อนกินหน่าย เพื่อนตายหายาก	๙๓
เรื่องที่ ๖๔	ความสุภาพอ่อนน้อม มงคลที่ ๓๒	๙๔
เรื่องที่ ๖๕	“สิบห้า “อย่า”	
	...พาพันภัย ห่างไกลอัปมงคล	๙๕
เรื่องที่ ๖๖	เคยสัญญา.....ก็กลับมาลืม!	๙๖
เรื่องที่ ๖๗	คนเหมือนกันแต่ไม่เหมือนกัน	๙๗
เรื่องที่ ๖๘	กรรมตามทัน	๙๙
เรื่องที่ ๖๙	วัชรปรัชญา ปารมิตาสูตฺร	๑๐๐
เรื่องที่ ๗๐	ดูลิงป่าเล่นกันนั่นดีแน่ !	๑๐๒
เรื่องที่ ๗๑	วิสัยอาจารย์ย่อมรักศิษย์	๑๐๔
เรื่องที่ ๗๒	คิดถูก คิดเป็น เป็นปัญญา	๑๐๖
เรื่องที่ ๗๓	ลึงบอกหอม	๑๐๘
เรื่องที่ ๗๔	โคนาฝูง	๑๐๙
เรื่องที่ ๗๕	ชาวสวนกับยักษ์	๑๑๐
เรื่องที่ ๗๖	อย่าเปิดประตูนรก	๑๑๒
เรื่องที่ ๗๗	สามบ่วงมาร	๑๑๓
เรื่องที่ ๗๘	มรดกแห่งความเลียด	๑๑๔
เรื่องที่ ๗๙	หุ่นส่วนที่กลัวเสียเปรียบ	๑๑๕
เรื่องที่ ๘๐	มรดกแห่งความรัก	๑๑๖
เรื่องที่ ๘๑	กลัวสี่หัว	
	สามแผนนั่งเฝ้า พระเจ้านั่งฉัน	๑๑๘
เรื่องที่ ๘๒	หลงโลกว้ายังไม่ตาย	๑๒๐
เรื่องที่ ๘๓	บุญเกิดที่ใจ	๑๒๑
เรื่องที่ ๘๔	โลกมาก ลากหาย	๑๒๓
เรื่องที่ ๘๕	บัณฑิตไม่เพ่งโทษผู้อื่น	๑๒๕

เรื่องที่ ๘๖	กำลังใจ กำลังภายใน	๑๒๖
เรื่องที่ ๘๗	พระเตมีย์ไม่ยากเป็นผู้ตัดสินความ	๑๒๘
เรื่องที่ ๘๘	หลักใจคือสติ	๑๓๐
เรื่องที่ ๘๙	กระเบื้องตาดอบในป่า	๑๓๒
เรื่องที่ ๙๐	แมลงป่องซูทาง ช้างซุงวง หิ้งห้อยน้อยแสงแข่งดวงดารา	๑๓๓
เรื่องที่ ๙๑	รักษาศีล รักษาอย่างไร?	๑๓๔
เรื่องที่ ๙๒	กรรมทันตาเห็น!	๑๓๕
เรื่องที่ ๙๓	ทำไมจึงเป็นโรคเรื้อน (สุப்புพระภาค)	๑๓๗
เรื่องที่ ๙๔	ไหว้ทิศหกตามพ่อสั่ง	๑๓๘
เรื่องที่ ๙๕	ภิกษุเกิดเป็นเส้น	๑๔๐
เรื่องที่ ๙๖	ประทีปที่ไม่มีวันดับ	๑๔๑
เรื่องที่ ๙๗	นกกระจาบติดข้าย	๑๔๓
เรื่องที่ ๙๘	อะไรเอ๋ย!	๑๔๔
เรื่องที่ ๙๙	ตำนานคาถาพระอรหันต์	๑๔๖
เรื่องที่ ๑๐๐	หอมซิวัก ลูกที่ถูกคลอดทิ้ง	๑๔๙
เรื่องที่ ๑๐๑	สังฆทานคืออะไร ?	๑๕๑
เรื่องที่ ๑๐๒	ออกเขา ออกเรา	๑๕๓
เรื่องที่ ๑๐๓	อัมพปาลี-คณิการาคาแพง	๑๕๕
เรื่องที่ ๑๐๔	ช่างซ่อมผ้า	๑๕๗
เรื่องที่ ๑๐๕	ถ้อยคำที่ควรพูด พูดอย่างไรไม่บาป	๑๕๙
เรื่องที่ ๑๐๖	อาบน้ำชำระบาปได้หรือ?	๑๖๑
เรื่องที่ ๑๐๗	ร้องไห้ถึงคนตายทำไม?	๑๖๒
เรื่องที่ ๑๐๘	เรียนเพื่ออะไร ?	๑๖๕
เรื่องที่ ๑๐๙	ไฟในอายน่าออก ไฟนอกอายน่าเข้า	๑๖๗
เรื่องที่ ๑๑๐	คนหัวโหมย!	๑๖๘
เรื่องที่ ๑๑๑	จิตมนุษย์นี้ไซร้ยากแท้หยั่งถึง	๑๗๐
เรื่องที่ ๑๑๒	นกงาย ปากถือศีล!	๑๗๑
เรื่องที่ ๑๑๓	ซึ้งขอข้า ใครอย่าแตะ!	๑๗๓

เรื่องที่ ๑๑๕ ปลาที่ถูกโยนขึ้นไปบนบก	๑๗๕
เรื่องที่ ๑๑๖ วิชาหนาเจ้า !	๑๗๖
เรื่องที่ ๑๑๖ ทานที่ต่างระดับ	๑๗๘
เรื่องที่ ๑๑๗ ดิรัจฉานกถา (พูดเพื่อเจ้า)	๑๘๑
เรื่องที่ ๑๑๘ ภาษิตของพระนางสังฆาเถรี	๑๘๒
เรื่องที่ ๑๑๙ ผู้ขอย่อมไม่เป็นที่รัก	๑๘๓
เรื่องที่ ๑๒๐ กรรมเก่าของอิกกา	๑๘๕
เรื่องที่ ๑๒๑ พูดดีเป็นเงินเป็นทอง	๑๘๖
เรื่องที่ ๑๒๒ พญานกอินทรีขี้ฝึกสอนลูก!	๑๘๘
เรื่องที่ ๑๒๓ ผู้ให้ย่อมเป็นที่รัก	๑๙๒
เรื่องที่ ๑๒๔ ความได้อัตตภาพเป็นมนุษย์..ยาก!	๑๙๔
เรื่องที่ ๑๒๕ ซาดที่แล้วเป็นใคร มาจากไหน?	๑๙๕
เรื่องที่ ๑๒๖ ตามรอยพระรอยผู้!	๑๙๖
เรื่องที่ ๑๒๗ น้ำผึ้งเคลือบยาพิษ	๑๙๘
เรื่องที่ ๑๒๘ ร้องให้ถึงคนตายได้อะไร?	๒๐๐
เรื่องที่ ๑๒๙ คาถากันงู	๒๐๒
เรื่องที่ ๑๓๐ ผู้ตัดสินคดีใญ่ยุติธรรม คือบาปร้ายแรง	๒๐๔
เรื่องที่ ๑๓๑ ดักลอบหมันกู่ เจ้าชู้หมันเกี้ยว	๒๐๖
เรื่องที่ ๑๓๒ อะไร ๆ มันก็ไม่แน่!	๒๐๗
เรื่องที่ ๑๓๓ ทำไม้ค้ำชายขาดทุน!	๒๐๙
เรื่องที่ ๑๓๔ ม้าอาชาไนยคืออะไร ?	๒๑๑

เรื่องที่ ๑๓๕ ซื่อสัตย์คือทรัพย์!	๒๑๓
เรื่องที่ ๑๓๖ มงคลมี ๓๘ เท่านั้น!	๒๑๕
เรื่องที่ ๑๓๗ การแนะนำที่ชาญฉลาด	๒๑๗
เรื่องที่ ๑๓๘ คนเขลา คนแบกโลก!	๒๑๙
เรื่องที่ ๑๓๙ ฝนทิ้งให้เป็นเข็ม	๒๒๑
เรื่องที่ ๑๔๐ เด็กไทยลูกไทยหลานไทย เรียนอะไรกัน?	๒๒๓
เรื่องที่ ๑๔๑ กัณฑ์ดาบส (ดาบสดำ)	๒๒๕
เรื่องที่ ๑๔๒ พุทธาปทาน ประวัติพระพุทธเจ้า	๒๒๗
เรื่องที่ ๑๔๓ อินทรี ๕ ในความรู้สึก	๒๒๘
เรื่องที่ ๑๔๔ อินทรี ๖ ในร่างกาย	๒๓๐
เรื่องที่ ๑๔๕ อินทรี ๕ ในหน้าที่	๒๓๒
เรื่องที่ ๑๔๖ ทองแท้ หรือทองเทียม	๒๓๔
เรื่องที่ ๑๔๗ มีรักร้อย ทุกข์ร้อย!	๒๓๕
เรื่องที่ ๑๔๘ นักบวชจอมลวงโลก	๒๓๖
เรื่องที่ ๑๔๙ วิธีทำให้เกลียด ต้องขบบ้อย ๆ	๒๓๘
เรื่องที่ ๑๕๐ นมจิमारพูดกล่อมให้ละความเพียร!	๒๔๐
เรื่องที่ ๑๕๑ วิชาเหมือนสินค้า	๒๔๒
เรื่องที่ ๑๕๒ ซาติศาสนกษัตริย์	๒๔๔
เรื่องที่ ๑๕๓ คำสอนการอุทิศบุญที่ได้ผล ประวัติ บรรณานุกรม	๒๔๕

คำนำ

จากหนังสือชุด “มนุษย์เกิดมาทำไม ?” เล่ม ๑ เมื่อ พ.ศ.๒๕๔๖ เล่ม ๒ และ ๓ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๗ มีข้อสังเกตว่า ผู้อ่านไม่ค่อยเข้าใจพระพุทธศาสนา เนื่องจากมีคำภาษาบาลี หรือที่เรียกว่าภาษาพระมาก ต่อมาพ.ศ. ๒๕๔๘ จึงมาทำเป็นเล่ม ๔ ถาม-ตอบปัญหาธรรมะ ทำให้อ่านง่าย เข้าใจง่ายขึ้น ผู้อ่านชอบอ่านมากขึ้น

ดังนั้น เพื่อให้ผู้อ่านได้ผ่อนคลายมากขึ้นไปอีก จึงได้คิดจัดทำเป็นภาพประกอบคำอธิบาย เป็นธรรมะจากภาพการ์ตูนธรรมะ โดยนำเอาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เนื้อหาในพระไตรปิฎกที่สำคัญ มาประยุกต์ให้อ่านแล้วเข้าใจง่าย และนำเอาสุภาษิตโบราณ คำสอนของบรรพบุรุษเก่าๆ เป็นคำกลอนสอนใจ โคลงโลกนิติต่างๆ ที่มีคุณค่าและความหมาย นำไปใช้ดำเนินชีวิต

จึงได้จัดทำเป็นธรรมะจากภาพการ์ตูนธรรมะ แบ่งเป็นสองเล่ม คือ เล่ม ๕ และเล่ม ๖ หากต้องการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ขอให้ไปอ่านเล่ม ๔ และเล่ม ๑,๒ และ ๓ ตามลำดับ

อย่างไรก็ดี หนังสือหรือตำรา คือ ปรัชญา ศาสนา หรือ คัมภีร์ เป็นเพียงทฤษฎี เปรียบเหมือนแผนที่เดินทาง หรือสลาเกยาข้างขวด ถ้าหลงเพลันแต่อ่าน แล้วไม่เดิน หรือกินยาสักที เป้าหมายก็ไปไม่ถึง โรคก็ยังไม่หาย ถ้าจะให้เกิดเป็นผลสำเร็จ บังเกิดมรรคผล จะต้องเริ่มลงมือปฏิบัติ ที่เรียกว่า ปฏิบัติ ศาสนา ให้บังเกิดปฏิเวธศาสนา คือมรรคผลนิพพาน นั่นคือ วิปัสสนา หรือ วิปัสสนาธุระ เปรียบเหมือนกับได้อ่านแผนที่แล้วเริ่มเดินทางทันที ย่อมมีโอกาสไปถึงเป้าหมายชีวิตเป็นแน่

อนึ่ง ถ้าท่านเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม “ทุกคนมีกรรมเป็นของตน” ทุกคนก็ต้องมีเจ้ากรรมนายเวร ถ้าเชื่ออย่างนี้ ท่านต้องอุทิศบุญให้เจ้ากรรม

นายเวรให้มาก ขอให้ไปหาอ่านรายละเอียดในหนังสือ “คำสอนการอุทิศบุญที่ได้ผล” ของ พระอาจารย์เกษม อาจิณณสีโล วัดป่าสามแยก อำเภอน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์ ท่านสอนง่ายๆ ว่า ถ้าเจ้ากรรมนายเวรเขาโหดกรรมให้ ก็จะไปทำบุญถือศีลนั่งภาวนาอย่างสบายๆ ทุกคนเกิดมานับชาติแล้วไม่ถ้วน เป็นอเนกชาติมาแล้ว และต่างก็สร้างเวรสร้างกรรมทั้งบุญและบาปมาแล้วทั้งสิ้น จึงมีเจ้ากรรมนายเวรมาทวงเอาคืนมากมาย จึงต้องอุทิศบุญให้มาก ๆ

อ่านแล้วอย่าติดตำรา (บุญ) แต่ก็จำเป็นต้องอ่าน (ทำบุญ) อ่านหรือฟังธรรม คือ ปัญญาขั้นต้นที่เรียกว่า สุตมยปัญญา เป็นผลให้เกิดความคิด คือ จินตามยปัญญา การคิดดีก็จะนำไปสู่การปฏิบัติคือ ภวนามยปัญญา เป็นปัญญาขั้นสูงสุดเพื่อให้พ้นทุกข์ และการจะพ้นจากทุกข์ได้ก็ต้องทั้งตำรา (บุญ) อีกเหมือนกัน “อ่านหนังสือเล่มไหน ก็ไม่เท่ากับอ่านใจตนเอง”

หนังสือนี้ ได้รับความอนุเคราะห์เอื้อเฟื้อवादภพหลายเส้นและให้ สิปกโดยนักศึกษาคณะจิตรกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ กรุงเทพฯ ชื่อ นายอุเทน สุวรรณสาร นักศึกษาปีที่ ๓ และนางสาวอัญชลี อารยะพงศ์พาณิชย์ นักศึกษาปีที่ ๒ และนางสาวกุลิสรา รุ่งมณี เอื้อเฟื้อจัดพิมพ์ต้นฉบับให้ รวมทั้งภรรยาและลูกๆ ทุกคนที่ชวนช่วยช่วยเหลือทุกอย่างจนงานสำเร็จตลอด รวมทั้งท่าน ผู้บริจาคพิมพ์หนังสือชุดนี้มาตั้งแต่ต้น จนถึงเล่มสุดท้ายนี้ จึงขอขอบคุณและอนุโมทนาบุญกับทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย และขอมอบต้นฉบับให้คุณนัยรัตน์ ลภัสเศรษฐศิริ นำไปจัดพิมพ์เป็นธรรมทานต่อไป

ขอให้ผู้อ่านทุกท่านจงโชคดี เจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลก และทางธรรม อยู่กับโลกอย่างไม่ทุกข์ ฐิธรรม เห็นธรรม เกิดปัญญาญาณหยั่งรู้ทางทวารทั้งหก อย่างชาญฉลาดได้ด้วยโยนิโสมนสิการ หาทางดับทุกข์ รู้อุบายอันเป็นเครื่อง สลัดออก พ้นจากทุกข์ทั้งปวงโดยเร็วพลันด้วยกันทุกท่านเทอญฯ

วิสุทธชนวิลาสินี

อรรถกถาพุทธกนิกาย อปทาน เล่ม ๘

(นะโม) ขอนอบน้อมแด่ พระผู้มีพระภาค
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์นั้น

พุทธวรรคที่ ๑

คาถาเริ่มต้นพระคัมภีร์

ข้าพเจ้า ขอไหว้พระพุทเจ้า ผู้ประเสริฐสุด หาบุคคลเปรียบปาน
มิได้ ผู้เสด็จขึ้นสู่สาครคือ ไถยธรรม ผู้ข้ามสาครคือสงสารได้แล้ว ด้วยเศียร
เกล้า ๆ

ขอไหว้พระธรรม อันยอดเยี่ยม สงบละเอียดลึกซึ้ง เห็นได้แสนยาก
อันกระทำพน้อยและภพใหญ่ ให้บริสุทธิ์ ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบูชาแล้ว
ด้วยเศียรเกล้า ๆ

ขอไหว้พระอริยสงฆ์ ผู้ปราศจากทุกข์ ไม่มีเครื่องข้องคือ กิเลส
ผู้เป็นทักษิณียบุคคลผู้สูงสุด มีอินทรีย์สงบ ผู้ปราศจากอาสวะ ด้วยเศียร
เกล้า ๆ

๑. โคลงโลกนิติ-สุภาสิตโบราณ

ธรรมะจากภาพ : โคลงโลกนิติ

○ ครรโลงโลกนิตินี้	นมนาน
มีแต่โบราณกาล	เก่าพร้อม
เป็นสุภาสิตสาร	สอนจิต
กลดั่งสร้อยสอดคล้อง	เว้าไว้ในกรรม
	(โคลงโลกนิติ)

โคลงโลกนิติ เป็นสุภาสิตโบราณแต่งเป็นโคลงสี่สุภาพ แสดงความหมายคำสอนแนวพระพุทธศาสนา ที่บรรพบุรุษไทยยึดถือปฏิบัติ ช่วยให้ประสบความสำเร็จ ก้าวหน้าเจริญรุ่งเรืองในการดำเนินชีวิต

๒. ภาษีตของพระนิตะเถระ

ธรรมะจากภาพ : เสขะสูตร สูตรว่าด้วยผู้ยังต้องศึกษาอยู่

“หลับตลอดคืน ! ยินดีในความคลุกคลีด้วยหมู่ตลอดวัน ผู้มีปัญญาราม จักทำที่สุดแห่งทุกข์ได้เมื่อไรกัน”

เสขะสูตร ๒๓/๒๗ “.....ฯลฯ..... ทางเสื่อมคือ ความเป็นผู้ชอบการพุดคุย ความเป็นผู้ชอบนอนหลับ ชอบคลุกคลีด้วยหมู่คณะ ไม่คุ้มครองทวารในอินทรีย์ทั้งหลาย (ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ) ไม่รู้จักประมาณในอาหาร กิจที่พึงทำมิอยู่ ไม่สำเนียงในกิจนั้นฯลฯ..... ธรรมเหล่านี้ย่อมเป็นไปเพื่อความเสื่อม ฯ”

(ถ้าปฏิบัติในทางตรงกันข้ามจากนี้ ก็เป็นความเจริญ)

๓. เสือ.....กั้ว.....ศีล

ธรรมะจากภาพ : กลิ่นศีล กั้บกลิ่นฮอว์โมนของความกั้ว

สมัยพุทธกาล พระอริยเจ้าอยู่ป่า ปกติก็จะไม่โดนสัตว์ป่าทำร้าย เพราะท่านรักษาศีลบริสุทธิ ถ้าศีลที่ใจบริสุทธิก็จะไม่เกิดอาการกลัว ก็จะปลอดภัย ถ้าเจริญเมตตาภาวนาด้วยแล้ว ก็ยิ่งปลอดภัยมากยิ่งขึ้น และหากว่าเจริญวิปัสสนาพิจารณาร่างกายจนเกิดปัญญา มองเห็นว่าร่างกายนี้ เป็นสักแต่ว่าเป็นธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ ไม่ใช่ตัวตน ก็จะไม่มีการตาย ไม่มีใครฆ่า

เมื่อศีลสมบูรณ์ในใจแล้ว ศีลก็จะรักษาเราให้ปลอดภัย !

ศีล คือ หนักแน่น เป็นปกติ ไม่ยินดี-ยินร้าย ศีลอยู่ที่ตัวเจตนา

พระสงฆ์ ที่ออกไปรุดงค์ในป่า ถ้ากลัวเสือกิน คือ เกิดอาการไม่

ปกติ เกิดอาการอินร้าย ศิลก็จะบกร่อง คนที่กลัวมากที่สุดไม่อยากตายมากที่สุด ก็ตายก่อนเพื่อน เพราะความกลัวทำให้ร่างกาย ผลิตฮอร์โมนชนิดหนึ่งขึ้นมา เลือดก็จะมีสัจธาตุญาณ ตามกลิ่นของฮอร์โมนนี้ เมื่อเลือดออกหากินแล้วได้กลิ่นมนุษย์ คนที่เสียใจและกลัวมากที่สุด จึงตกเป็นเหยื่อของเลือด ส่วนคนที่ใจหนักแน่นไม่อินร้าย ใจเป็นปกติก็ปลอดภัย เรียกว่าใจเป็นศีล ศิลถึงใจ เมื่อใจเป็นศีลคือหนักแน่นในจิตใจแล้ว ใจก็สงบ รับความกลัวได้ ศิลจึงจะรักษาเรา

ธรรมบท ๒๕/๑๔ “กลิ่นของศีลยอดเยี่ยมที่สุดๆ สิลคันโธ อนุตตโร”
(พระพุทธวณะ)

ในบทสวดมนต์ เจ็ดตำนาน “ธชัคคสูตร” แปลจากคำบาลี ความว่าฯลฯ พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสพระพุทธพจน์ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรื่องดีกดำบรรพ์เคยมีมาแล้ว สงครามแห่งเทพดา กับอสูรได้เกิดประชิดกันแล้ว ท้าวสักกเทวราช ผู้เป็นเจ้าแห่งเทพดา เรียกหมู่เทพดาในชั้นดาวดึงส์ มาสั่งว่า ดูก่อนท่านผู้นิรทุกข์ ถ้าความกลัวก็ดี ความหวาดสะดุ้งก็ดี ขนพองสยองเกล้าก็ดี ฟุ้งบังเกิดขึ้นแก่หมู่เทพดา ผู้ไปสู่สงครามในสมัยใด

ในสมัยนั้น ท่านพึงแลดูชายธงของเราฯลฯ..... ของเทวราช ชื่อ ปชาบดีชื่อวรุณ.....ชื่ออัสาน.....ความกลัวก็ดี ความหวาดสะดุ้งก็ดี ขนพองสยองเกล้าก็ดี อันใดจักมี อันนั้นจักหายไป ดังนี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย การแลดูชายธงของสักกเทวราช ผู้เป็นเจ้าแห่งเทพดา ก็ตามของเทวราชชื่อ ปชาบดี.....ชื่อวรุณ.....ชื่ออัสาน ก็ตาม ความกลัว ความหวาดสะดุ้ง ขนพองสยองเกล้าก็ดี อันใดจักมี อันนั้นถึงจักหายไปได้บ้าง ไม่ หายบ้าง ...

เพราะเธอมีราคะยังไม่สิ้นไป มีโทสะยังไม่สิ้นไป มีโมหะยังไม่สิ้นไป เธอยังเป็นผู้กลัว ยังเป็นผู้หวาดสะดุ้ง ยังเป็นผู้หนี ดังนี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ถ้าว่าเมื่อท่านทั้งหลาย ไปอยู่ในป่าก็ตาม โคนไม้ เรือนว่างก็ตาม ความกลัวก็ดี ความหวาดสะดุ้งก็ดี พึงเกิดขึ้นในสมัยใด ในสมัยนั้น ท่านทั้งหลายพึงระลึกถึงเวาตถาคต (พระพุทธคุณ ๙) พึงระลึกถึงพระธรรม (พระธรรมคุณ ๖).....พึงระลึกถึงพระสงฆ์ (พระสังฆคุณ ๙)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลาย ระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อยู่ ความกลัวก็ดี ความหวาดสะดุ้ง ขนพองสยองเกล้าก็ดี อันใดจักมี อันนั้นจักหายไป

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อันนั้นเพราะเหตุว่า ตถาคตเป็นอรหันต สัมมาสัมพุทธเจ้า มีระคะสิ้นแล้ว มีโทะสะสิ้นแล้ว มีโมหะสิ้นไปแล้ว เป็นผู้ไม่กลัว ไม่หวาดไม่สะดุ้ง ไม่เหน็ด ดั่งนี้แล.....

เมื่อท่านอยู่ในป่า ในรุกขมุล เรือนว่าง พึงระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อยู่อย่างนี้ ความกลัว ความหวาดสะดุ้ง ขนพองสยองเกล้าก็ดี จักไม่มีแลฯ”

๔. คนเลี้ยงควาย...เหมือนใจถูกดู

ธรรมะจากภาพ : การรักษาจิต อุปมาดังคนเลี้ยงควาย

เวลาเราเลี้ยงควาย เราปล่อยควายให้เดินไปตามถนน เจ้าของก็เดินตามไปห่างๆ บางครั้งควายเดินออกนอกถนน ไปกินข้าวในนา เจ้าของก็ต้องกระตุกเชือกบ้าง ตีบ้าง ให้ควายกลับขึ้นมาบนถนนใหม่

ควาย คือ จิต ความรู้สึกอยู่ที่ไหน จิตก็อยู่ที่นั่น

เชือก คือ สติ ตามดู ตามรู้ คอยควบคุมบังคับจิต ไม่ให้ออกนอกเส้นทาง

ต้นข้าวในนา คือ กิเลส ตัณหา นิรวรณ คตินึกฟุ้งซ่านรำคาญใจ เมื่อคิดออกไป รีบเรียกมาอยู่ที่ลมหายใจ ลมหายใจออกยาว..... ลมหายใจเข้ายาว..... มีสติรู้อยู่กับลมหายใจ ให้ติดต่อกันตลอดสาย สบาย.....สบาย.....!

วิกิตถกชาดก ๒๗/๘๖ “ผู้ทำตามใจ ย่อมมีแต่ลำบาก”(พระโพธิสัตว์)

๕. คิดเป็น.....ก็แก้ไขปัญหาคได้ !

ธรรมะจากภาพ : คิดเป็น ก็แก้ไขปัญหาคได้

“ดูก่อนนายสารถึ ! ท่านจงนำม้าไปดื่มน้ำที่ท่าอื่นบ้างสิ คนเรายังเมื่อข้าวปายาส ที่กินซ้ำๆ ได้”

เรื่องนี้ เป็นคำแนะนำของบัณฑิต ให้นำม้าของพระราชธา ซึ่งไม่ยอมลงดื่มน้ำในทาน้ำที่จำเจ โดยให้นำไปดื่มที่ท่าอื่นดูบ้าง เพราะคนเรายังรู้จักเมื่ออาหารที่กินซ้ำ ๆ

คติของเรื่องนี้ คือ ให้คิดหาทางแก้ไขเรื่องต่าง ๆ อย่างใช้ปัญญา

มหาสารชาดก ๒๗/๒๙ “เมื่อมีเรื่องราวเกิดขึ้น ย่อมต้องการคนมีปัญญา” (พระโพธิสัตว์)

๒. ขณะนี้...อยู่ที่ไหน?...ทำอะไรอยู่?

ธรรมะจากภาพ : ตัวรู้ เท่ากับ ปัญญา

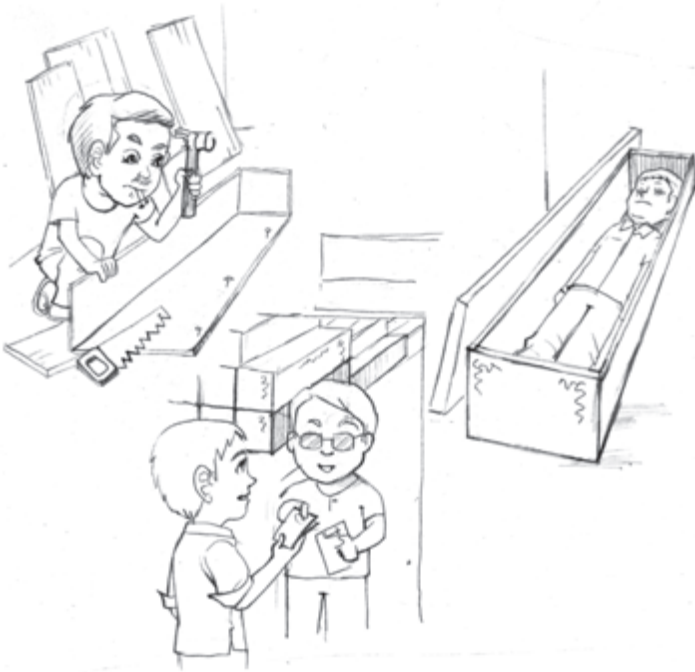
สติ คือ ความระลึกได้ นึกได้ ความไม่เลื่อนลอย ไม่เปลอ จำ การที่ทำ คำที่พูดได้ แม้นานแล้ว

ปัญญา คือ ความรู้ทั่ว ความรู้ตัวทั่ว รู้ดี-รู้ชั่ว รู้เห็นความเป็นจริง **จงพยายาม** ถ้ามัวตัวเองอยู่ทุกลมหายใจเข้าและหายใจออก ว่า “อยู่ ที่ไหน?” “กำลังทำอะไรอยู่?” ทุกลมหายใจเข้าและลมหายใจออก

เมื่อเปลอ ก็รู้ ให้รู้ตัวว่าเปลอ นั้นแหละ คือ ไม่เปลอ ระลึกได้ ก็คือ การมีสติได้เกิดขึ้นแล้ว รู้ตัวได้บ่อย ๆ เป็นปัญญา คือ วิชา มี วิชาเหมือนมีทรัพย์ แต่ประเสริฐกว่ามีทรัพย์ ดังคำกลอนที่สอนว่า “...มี วิชาเหมือนมีทรัพย์ อยู่นับแสน...”

๗. อะไรเอ่ย!

ธรรมะจากภาพ : อะไรเอ่ย! มรณานุสติ

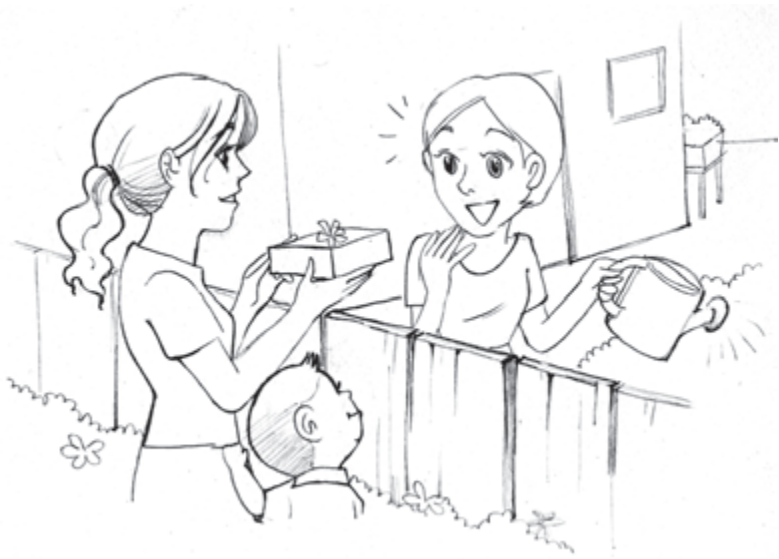
“อะไรเอ่ย! คนทำไม่อย่างได้ คนได้ไม่อย่างใช้ คนใช้ไม่รู้เรื่อง”

ตอบ : คนทำไม่อย่างได้	ได้แก่	คนต่อโลงศพ
: คนได้ไม่อย่างใช้	ได้แก่	คนซื้อโลงศพ
: คนใช้ไม่รู้เรื่อง	ได้แก่	คนตายแล้ว

○ ระลึกถึงความตายสบายน้ก มันหักรักหักหลงในสงสาร
บรรเทาเม็ดโมหันต์อันธการ ทำให้หาญหายสะตั้งไม่ยุ่งใจ

๙. ผู้ให้...ย่อมผูกมิตรไว้ได้!

ธรรมะจากภาพ : ผู้ให้ย่อมผูกมิตรไว้ได้

อาฬวกยักษ์ ทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าแบบข่มขู่
“.....จะก้าวล่วงความทุกข์ได้อย่างไร?”

ตรัสตอบว่า “ด้วยความเพียร”
“.....จะผูกมิตรไว้ได้อย่างไร?”

ตรัสตอบว่า “ผู้ให้ ย่อมผูกมิตรไว้ได้!”
“.....ละโลกนี้ไปแล้วไปสู่โลกอื่น จะไม่เศร้าโศกได้
อย่างไร?”

ตรัสตอบว่า “มีธรรมะของผู้ครองเรือน ๔ อย่าง คือ ลัจจะ (ความจริงใจ) ทมะ (การฝึกตนหรือข่มใจ) ขันติ (อดทน) จาคะ (การสละ) เมื่อละโลกนี้ไปแล้ว ย่อมไม่เศร้าโศก”

อาฬวกยักษ์ ก็ได้ดวงตาเห็นธรรม เลื่อมใสในพระพุทธานุภาพ

อาฬวกสูตร ๑๕/๒๙๖ “ผู้ให้ ย่อมผูกมิตรไว้ได้” (พระพุทธทวณะ)

๙. ขอมเป็นสุขภณท์ที่ดี...ให้แก่อแม่

ธรรมะจากภาพ : เสียสละ (จาคะ) ใจดี ดีใจ

อารมณ์ขี้บ่น เป็นเหมือนอาการท้องผูก เกือบของเสียไว้ในร่างกาย นานๆ ทำให้ไม่สบาย เป็นอันตรายต่อสุขภาพ รายงานของจิตแพทย์พบว่า สตรีวัยกลางคนมีความรู้สึกปฏิเสธ หรือไม่พอใจ หรือรู้สึกชอบ-ไม่ชอบทุก วินาที ความชอบ-ไม่ชอบนี้ เกิดจากการรับรู้ทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

คำพูดที่ไม่พอใจ คือ บ่น ไม่มีใครอยากฟัง แต่เมื่อพ่อแม่ของเรา บ่น ให้เข้าใจว่าท่านกำลังทุกข์ ไม่สบายใจ เราควรเสียสละ ใจดีพอที่จะรับ เป็นสุขภณท์ที่ดีให้แก่อแม่ ให้เป็นสุขภณท์ที่สะอาด ใช้ได้สะดวก มีน้ำ ไหลแรงๆ หน่อย บ่นเมื่อไร ก็ใจดี-ดีใจที่ได้รับฟัง คนบ่นก็สบายใจ !

เอภณิภต ๒๐/๗ “จิตที่ฝึกหัด คຸ້มครองรักษา และสังวรแล้ว ย่อม เป็นไปเพื่อประโยชน์อันยิ่งใหญ่” (พระพุทธทวณะ)

๑๐. ตากี้แตก ผ่าก็หาย อุกโตภักฐชาตก

ธรรมะจากภาพ : มลสูตร สูตรว่าด้วยกิเลสจตุสนิมโนใจ

“ตากี้แตก ผ่าก็หาย ทั้งยังทะเลาะกันในเรือนของเพื่อนบ้าน เขามี
การงานอันถูกประทุษร้ายทั้งสองทาง คือ ทั้งในน้ำและบนบก”

เรื่องนี้ เป็นเรื่องของสองผู้-เมียชาวประมง ผู้ตกเบ็ดติดต่อนึกว่าได้ปลาใหญ่ เกรงว่าเพื่อนบ้านจะขอ จึงสั่งให้ลูกไปบอกกับเมีย ให้ไปเที่ยวทะเลาะกับเพื่อนบ้าน ตัวเองตั้งสายเบ็ด แต่ตั้งไม่ขึ้นจึงเปลี่ยนผ้าทิ้งไว้บนฝั่ง ลงไปงม ถูกตอตำตาแตก ครั้นขึ้นมาก็ไม่มีผ้าจะนุ่ง เพราะถูกคนขโมยไปแล้ว ทางบ้านก็แตกกับเพื่อนบ้านทั้งหมด เพราะเมียไปทะเลาะตามคำสั่งเรียบริ้อยแล้ว

มลสูตร ๒๕/๒๗๓ “เมื่อความโลภเข้าครอบงำ เวลานั้นก็มีแต่ความ
มืดคือ” (พระพุทฺทวจนะ)

๑๑. รีดผ้า....พาสู่

ธรรมะจากภาพ : ทำจิตใจให้สงบ อุปมากำลังรีดผ้า

การรีดผ้า ไถเตารีดกลับไป-กลับมา ผ้า เตารีด มือ สัมผัส
สนิท ไม่เบาไม่หนัก ไม่ให้ห่างกัน แม่แต่กระเบียดนิ้วเดียว

ผ้า คือ ลมหายใจ

เตารีด คือ จิต

มือ คือ สติ

ทำจิต ตั้งมั่นกับลมหายใจ อุปมาเหมือนรีดผ้า มือ เตารีดกับผ้า
ต้องอยู่ด้วยกันตลอดสาย การกำหนดลมหายใจก็เช่นเดียวกัน ให้สติระลึก
อยู่กับลมหายใจ ติดต่อกันตลอดสาย ในที่สุดสมาธิก็จะเกิด ความฟุ้งซ่านก็
จะหายไป

ปรัชญาสูตร ๑๕/๖๘ “สติเป็นธรรมเครื่องตื่นอยู่เสมอ ๆ สติ โลกัสมิ
ชาคะโร” (พระพุทธทวณะ)

๑๒. ชุกหนาน้ำ.....กลางทะเลทราย

ธรรมะจากภาพ : วัณณุปถชาดก เรื่อง ความเพียร

“พ่อค้าเกวียนทั้งหลาย ไม่เกียจคร้าน ชุกหนาน้ำอยู่ในทะเลทราย ก็ได้พบน้ำในเนินทรายในทะเลทรายนั้น ท่านผู้เป็นมุณีก็เช่นกัน เป็นผู้ประกอบด้วยกำลัง คือ ความเพียร ไม่เกียจคร้าน พึงประสบความสำเร็จแห่งหน้ได้”

ความเพียร คือ วิริยะ หรือ สัมมาวายามะ เป็นองค์ธรรมคู่กับสมาธิ และประกอบด้วย ศรัทธาและปัญญา โดยมีสติเป็นตัวกำกับ จะประกอบกิจการงานใด ๆ ย่อมประสบความสำเร็จ

วัณณุปถชาดก ๒๗/๑ “คนไม่เกียจคร้าน จะได้รับแต่ความสำเร็จ”
(พระโพธิสัตว์)

๑๓. สุภาชิตสอนหญิง.....ของสุนทรภู่

ธรรมะจากภาพ : สุภาชิตสอนหญิง ของสุนทรภู่

- ผู้ใดเกิดเป็นสตรีอันมีศักดิ์ บำรุงรักษายวไว้ให้เป็นผล
สงวนงามตามระบอบให้ชอบกล จึงจะพ้นภัยพาลการนินทา
เป็นสาวแซ่แร้วรวยสวยสะอาด ก็หมายมาดเหมือนมณีอันมีค่า
แม้แต่กร้าวรานร่อยถอยราคา จะพลอยพาหอมหายจากกายนาง
- อันตัวต่ำแล้วอย่าทำให้กายสูง ดูเยี่ยงยุงแววยังมีที่วาง
ค่อยเสี้ยมเจียมใจจะไว้วาง ให้ต้องอย่างกิริยาเป็นนารี
จะนุ่งห่มดูพอสมศักดิ์สงวน ให้สมควรรับพัทตร์ตามศักดิ์ศรี
จะผิดหน้าทาแบ่งแต่งอินทรีย์ ดูฉวีผิวเนื้ออย่าเหลือเกิน

- จะเก็บไว้ผมให้สัมพัทธ์ บำรุงศักดิ์ตามศรีมิให้เขิน
เป็นสุภาพราบเรียบแลเจริญ คงมีผู้สรรเสริญอนงค์ทรง
ใครเห็นน้องต้องนิยมชมไม่ขาด ว่าฉลาดแต่งร่างเหมือนอย่างหงส์
ถึงรูปงามทราชมสงวนวลอนงค์ ไม่รู้จักแต่งองค์ก็เลื่องนามฯ

มลสูตร ๒๓/๑๗๓ “ความประพฤติชั่ว เป็นมลทินของหญิงฯ มลิตถียา ทูจจวิตตั้ง” (พระพุทธทวงนะ)

(ค้นหารายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน มนุษย์เกิดมาทำไม? เล่ม ๔” บางตอนจาก สุภาสิตสอนหญิง” ของท่านสุนทรภู่ กวีเอกของโลก หน้า ๔๗)

ประวัติสุนทรภู่

ท่านสุนทรภู่ เกิดเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน พ.ศ.๒๓๒๙ สมัยรัชกาลที่ ๑ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ จนถึงสมัยรัชกาลที่ ๔ และได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์จากสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็น “พระสุนทรโวหาร” ท่านได้ถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ.๒๓๖๘

ท่านได้รับเชิดชูเกียรติจากองค์การศึกษาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (ยูเนสโก) ให้เป็น “กวีเอกของโลก” ผู้มีผลงานดีเด่นทางวัฒนธรรม (ด้วยผลงานประพันธ์ที่ท่านแต่งหนังสือไว้มากมาย แต่ที่พอประมวลได้คือ นิราศ ๙ เรื่อง นิทานคำกลอน ๔ เรื่อง บทละคร บทเสภา รวมทั้งบทเห่กล่อม ๘ เรื่อง นอกจากนี้ยังกาพย์ พระไชยสุริยา สวัสดิรักษา เพลงยาวถวายโอวาท และสุภาสิตสอนหญิง ฯลฯ) และให้ถือว่าวันที่ ๒๖ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๒๘ ถึง วันที่ วันที่ ๒๖ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๒๙ เป็นวันสุนทรภู่

ท่านสุนทรภู่ ท่านได้เคยบวชเรียน มีความรู้ในพระพุทธศาสนาเป็นอย่างดี จึงได้แต่งคำกลอนสุภาสิต อบรมสั่งสอนหญิงไทยให้อยู่ในศีลธรรมจารีตประเพณี อันดีงามอย่างไทย ตามหลักของศาสนา ท่านได้ถึงแก่กรรมนับได้จนถึงบัดนี้ครบ ๑๕๐ ปี ลูกหลานไทยได้ประพฤดิเปลี่ยนแปลงไปจากคำสอนของท่านจนน่าวิตก

๑๘. พญาแฉ่ง.....สอนลูก

ธรรมะจากภาพ : พญาแฉ่งสอนลูก

นานมาแล้ว มีลูกพญาแฉ่งตัวหนึ่งชื่อ “**สूपัตตะ**” มีกำลังแข็งแรงมาก มักบินไปเล่นไกล ๆ เสมอ ด้วยทะนงตนว่ามีกำลังแข็งแรงกว่าใคร ๆ พญาแฉ่งปรี๊ดถึงกู่ปะ ผู้พ่อได้ตักเตือนเสมอว่า

“**เจ้าอย่าบินไปให้ไกลนักนะลูกเอ๋ย เดี่ยวจะได้รับอันตราย!**” สूपัตตะก็รับคำ

ครั้นอยู่มา วันหนึ่ง ได้เกิดฝนตกหนัก แฉ่งสूपัตตะ ได้บินไปไกล และออกห่างจากรังบริวาร จนในที่สุดหลงกัน แฉ่งสूपัตตะบินขึ้นสูง จนถึงด่านลมเวรัมภาวาต แล้วถูกลมพัดขาดเป็นท่อนเล็กท่อนน้อย ตกลงมายังพื้นดินอย่างน่าเวทนา

แรงตัวอื่นๆ เมื่อเห็นเช่นนั้น ก็ให้สลัดใจยิ่งนัก แต่ไม่สามารถจะช่วยเหลืออะไรได้ เพราะสุปตตะดับดินสิ้นใจไปแล้ว

คติจากเรื่องนี้ การเป็นผู้ว่ายากสอนยาก ไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ผู้ตกเตือนด้วยความหวังดี ถือคืออวดดี ย่อมประสบความวิบัติในที่สุด

ธรรมบท ๒๕/๑๕ “ความประมาทเป็นทางแห่งความตาย ฯ ปมาโท มัจจุโนปัทัง” (พระพุทธทวณะ)

๑๕. เวย์มอระจับตัวการ....ไม่จองเวร

ธรรมะจากภาพ : เวย์มอระจับตัวการไม่จองเวร

เซ็นโก เป็นชามูไรหนุ่มรูปงาม เป็นชู้กับภรรยาขุนนาง ถูกจับได้ จึงฆ่าขุนนางผู้สามี แล้วพาภรรยาหนีไปอยู่ด้วยกัน ต่อมาความรักเริ่มจืดจาง จึงได้แยกทางกัน

เซ็นโก เริ่มมองเห็นความผิดของตน และได้สำนึกบาปว่า ทำอย่างไรหนอจึงจะลบล้างบาปกรรมอันนี้ได้ วันหนึ่งเขาเห็นประชาชนเดินทาง ล้อจระไปมาผ่านภูเขาลูกหนึ่ง ต้องเสี่ยงอันตรายปีนปายข้ามไป เขาจึงตกลงใจเจาะภูเขาเพื่อเป็นทางล้อจระ เขาทำด้วยความเหนื่อยยากและทำลำพังผู้เดียว

บุตรขุนนาง ที่ถูกเซ็นโกฆ่า บัดนี้เป็นหนุ่มใหญ่และเป็นชามูไร เทียวตามหาเซ็นโก เพื่อแก้แค้นแทนบิดา เมื่อมาพบเขาที่นั่นจึงลงมือจะแก้แค้น

เซ็นโกขอร้องและวิงวอนว่า ขอเวลาสองปี เมื่อเจาะภูเขาเสร็จแล้ว เขาจะขอชดใช้ด้วยชีวิต

ซามูไรหนุ่ม เห็นว่า คำขอร้องมีเหตุผล และเห็นว่า เซ็นโกไม่มีทางหนีรอดไปไหนได้ จึงตกลงรอยคอย ขณะที่รอดูการทำงานเจาะภูเขาของเซ็นโกจนเกิดความเห็นใจ และบางครั้งก็ลงมือช่วยทำงานด้วย

เมื่องานเจาะ ภูเขาเสร็จ เซ็นโกนั่งขัดสมาธิก้มหน้า ก้มคอลง เพื่อให้ซามูไรหนุ่มใช้ดาบฟัน แต่แล้วซามูไรหนุ่มกลับเก็บดาบเข้าฝัก ทردادตัวลงเบื้องหน้าเซ็นโก

“ข้าพเจ้าจะฆ่าครูของข้าพเจ้าได้อย่างไร!”

ไฟพยาบาท ที่อยู่ในจิตใจของซามูไรหนุ่มมานาน ได้ดับมอดลงใจของเขาสว่าง เมื่อรู้จักให้ภัย และเข้าใจว่า

“เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร!”

อัมพชาดก ๒๗/๓๒๖ “คนรู้ธรรมจากผู้ใด ผู้นั้นเป็นคนสูงสุดของเขา” (พระโพธิสัตว์)

๑๒. ธรรมอันเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวใจของกันและกัน

ธรรมะจากภาพ : สังคหวัตถุ ๔

วันหนึ่ง นางสาวต็อกเตอร์ เข้าไปพบหลวงพ่อบ่นกลุ่มใจ

“หลวงพ่อกะ หนูกลุ่มใจ เพื่อนที่ทำงานไม่มีใครพูดคุยกับหนูเลย”

หลวงพ่อ : “เฮอ! แล้วเอ็งพูดกับเขาหรือเปล่าล่ะ”

นางสาวต็อกเตอร์ : “จะให้หนูพูดกับเขาได้ยังไงคะ พวกนั้นเขาเรียนจบต่ำกว่าหนูทั้งนั้นเลย”

หลวงพ่อ : “หือ! อ้อ!”

สังคหวัตถุ ๔ คือ ธรรมอันเป็นเครื่องสงเคราะห์กัน ๔ อย่าง ได้แก่

๑. **ทาน** การเอื้อเฟื้อแบ่งปัน

๒. **ปิยวาจา** เจรจาไพเราะน่านับถือ

๓. **อิตถจริยา** การบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ ทั้งประโยชน์ตน และประโยชน์ท่าน

๔. **สมานัตตตา** ความมีตนเสมอ ไม่มีมานะ ไม่ถือตัว

จตุกกนิบาต ๒๑/๑๓๐ “จงอาศัยมานะ ละมานะเสีย” (พระเถรคาถา)

๑๗. รักษาศีลข้อเดียว

ธรรมะจากภาพ : รักษาศีลข้อเดียว คือ รักษาใจ

ครั้งหนึ่ง ท่านตันชานกับท่านอิกิโด (ภิกษุชาวญี่ปุ่น) เดินไปด้วยกันตามถนน ซึ่งเต็มไปด้วยโคลน ฝนตกลงมาอย่างหนัก ขณะนั้นฝนก็ยังคงอยู่

เมื่อเดินมาถึง ทางแยก ก็พบสตรีสาวสวยนางหนึ่ง สวมกิโมโนไหมคาดอกสวยงาม นางไม่สามารถข้ามทางแยกตรงนั้นได้ “มาซิแม่หนู” ท่านตันชานเข้าไปหาและพูดขึ้น แล้วท่านก็อุ้มนางข้ามถนนโคลนไป แล้วก็วางนางลงที่ฟากถนนอีกด้านหนึ่ง

ท่านอิกิโด ไม่พูดอะไรเลย จนเดินทางกลับมาถึงวัด เมื่อไม่สามารถอดทนต่อไปได้ ท่านอิกิโดจึงได้พูดขึ้นกับท่านตันชานว่า “เราผู้เป็น

ภิกษุมีวินัย ย่อมไม่ไปแตะต้องกายสตรี เฉพาะอย่างยิ่งสตรีสาวที่สวยงาม
เป็นอันตราย ทำไมท่านจึงไปทำเช่นนั้น?”

ท่านตันชาน ตอบว่า “ผมวางนางลงที่โน่นแล้ว ท่านยังแบกนางมา
ถึงที่นี้เสียหรือ!”

ปฐมกุกกุสุตร ๓๔/๕๑๘

“เมื่อบุคคลไม่รักษาจิตของตนแล้ว ก็เป็นอันว่า กายกรรม วจีกรรม
และมโนกรรม ก็ไม่ได้รักษาด้วย”

“จิตเต อระักษิตเต กายกัมมัปปิ ฯลฯ วจีกัมมัปปิ มโนกัมมัปปิ
อะรักษิตัง โหติ” (พระพุทธวจนะ)

ธรรมบท ๒๕/๑๓ “สิ่งทั้งหลาย มีใจนำหน้า ฯ มโนปุพพัง คมารัม
มา” (พระพุทธวจนะ)

๑๘. การสอบไล่...ครั้งสุดท้ายของชีวิต

ธรรมะจากภาพ : นิमितก่อนตาย จ้องให้ดีนาที่ทอง

นิमितหรืออารมณ์ก่อนตาย ก่อนตาย ผู้ตายจะได้รับอารมณ์หรือนิมิตอย่างใดอย่างหนึ่ง มี ๓ ประการ คือ

๑. **กรรมอารมณ์** คือ อารมณ์ที่เกิดกับผู้ใกล้ตาย ชนิดไม่มีภาพปรากฏ แต่ปรากฏอารมณ์ทางใจเท่านั้น ทำให้ระลึกถึงบุญหรือบาปที่ได้กระทำไว้

๒. **กรรมนิमितอารมณ์** คือ นิमितที่เกิดกับผู้ใกล้ตาย ปรากฏได้ทั้งทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เห็นภาพอุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องใช้ต่าง ๆ มาปรากฏให้เห็น เช่น ทางบุญก็จะเห็นภาพของใช้ในการทำบุญ เช่น ขันข้าว ทับพี เครื่องกลึง ผ้าป่า ศาลา โบสถ์ วิหาร ฯลฯ เป็นต้น เมื่อตายแล้ว

จะไปสู่สุดตัญญู ส่วนทางบาป ก็ให้เห็นเป็นภาพอาวูธ หรือเครื่องมือที่ใช้ในการทำบาป เช่น มีด ปืน แห อวน ฯลฯ เป็นต้น เมื่อตายจะไปสู่ สุดตัญญู

๓. **คตินิมิตอารมณ์** คือ นิมิตที่เกิดกับผู้ใกล้ตาย ปรากฏได้ทั้งทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ที่จะได้พบได้เห็นในภาพหน้า เช่น เห็นภาพสถานที่ที่จะไปเกิด เมื่อตายแล้วก็จะไปเกิดในที่นั้น ๆ ตามอำนาจของบุญและบาปที่ได้ทำไว้

ธรรมบท ๒๕/๒๙ “ชีวิตมีความตายในที่สุด ๆ มรณันตัง हि ชีวิตัง” (พระพุทธวจนะ)

(โปรดหาอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมในหนังสือ มนุษย์เกิดมาทำไม? เล่ม ๔ ข้อ๘๘ หน้า ๗๒)

๑๙. มองโลก.....แง่ดี

ธรรมะจากภาพ : มองโลกแง่ดี

ภรรยาเป็นคนใจสู้ขึ้น บ่นแม่กระทั่งเรื่องของคนข้างบ้าน เธอเฝ้า
มองดูแต่ความไม่ดีของคนอื่น พูดถึงแต่เรื่องร้าย ๆ ทั้งวัน แม่แต่ราวตาก
ผ้าของเพื่อนบ้านข้างๆ ก็กล่าวหาว่า ซักผ้าไม่สะอาด สามี่ให้นี้กรำคาญ และ
เคยเตือนอยู่บ่อยๆ ว่า อย่าไปสนใจเรื่องคนอื่นเขาเลย ภรรยาก็ไม่ฟัง

วันหนึ่ง สามี่สุดจะอดทนต่อไป จึงรีบทำความสะอาดกระจก
หน้าต่างบ้าน จนใสสะอาดเอี่ยมอ่อง “คุณพี่ดูซี! วันนี้ข้างบ้านซักผ้าสะอาด
แล้ว คงเปลี่ยนผงซักฟอกยี่ห้อใหม่ มั้ง!”

เรื่องนี้ พระบรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสสอนไว้ใน
โอวาทปาติโมกข์คาถาว่า “ฯลฯ ...อะนุปะวาโท อะนุปะมาโต การไม่พูดร้าย

การไม่ทำร้าย ฯลฯ...เอตังพุทธานะสาสะนัง...นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย” และสอนสิ่งที่ไม่ควรพูด เรื่องไม่มีประโยชน์ ๓๒ ประการ (เจริญฉานกถา คือ คำพูดที่ขัดขวางมรรคผลนิพพาน) แต่ให้พูดกถาวัตถุ ๑๐ คือ พูดแต่สิ่งที่เป็นกุศล ทาน คีล ภาวนา ซึ่งจะทำให้จิตใจผ่องใสเป็นบุญ เพราะถ้าจิตผ่องใสแล้ว สุกตักก็เป็นอันหวังได้ ซึ่งตรงกันข้ามกับคำว่า “จิตที่เศร้าหมอง สุกตักก็เป็นอันหวังได้!”

มนุษย์เรา ชอบมองคนอื่น โดยผ่านจิตใจของเราออกไป เมื่อจิตใจของเราสะอาด เราก็จะเห็นแต่สิ่งที่ดีงามรอบ ๆ ตัว แต่ถ้าจิตใจของเราสกปรก เราก็จะเห็นแต่ความสกปรกรอบตัว

การที่เราเห็นแต่ความเลวรอบ ๆ ตัวเรา เราต้องเข้าใจว่า แท้ที่จริงแล้ว.... สิ่งที่เราเห็นมันเกิดขึ้นในจิตใจของเราและเราจะต้องหาทางฝึกจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ถ้าเราเห็นแต่สิ่งที่เลว จิตใจก็ไม่สงบ เราก็จะกลุ้มอกกลุ้มใจมีความทุกข์ แต่ถ้าเราหัดมองในแง่ดี....เราก็จะคิดแต่สิ่งที่ดี....จิตใจก็เบิกบานและมีความสุข....

○ ก่อนท่านนอนหลับไปในคืนนี้	ขอจงตั้งดวงฤดีไว้ให้มั่น
คิดถึงกุศลผลแห่งดีที่ผูกพัน	จิตตั้งมั่นแน่วแน่แล้วแผ่ไป
○ แผ่เมตตาทั่วไปให้คนอื่น	ทั้งรักซึ่งเกลียดชังแต่ครั้งไหน
ขอให้เขาได้ดีมีสุขใจ	อย่าหวั่นไหวเมื่อมิตรที่คิดชัง
○ แล้วใจเราจะสลายคลายเร่าร้อน	เพราะจิตพ่อนความเคียดแต่หนหลัง
อันเฆมาลูซี่ออตตานัง	ห่างทุกชั่งก็เพราะจิตคิดดีเอ๋ยฯ

๒๐. ผึ้งทองไว้ที่นา...ทรัพย์ในดิน

ธรรมะจากภาพ : ทรัพย์ในดิน

ก่อนที่พ่อจะสิ้นใจตาย ได้บอกกับลูกๆ ว่า พ่อผึ้งทองไว้ในสวนผลไม้ เมื่อพ่อตายและทำศพเสร็จ ลูกๆ ต่างช่วยกันขุดดินค้นหาทองในสวนผลไม้จนทั่ว แต่ก็ไม่พบ ผลไม้ในสวนเจริญงอกงามออกดอกออกผลดก เพราะได้รับการขุดพรวนดิน ลูกๆ ต่างก็ช่วยกันเก็บผลไม้ออกไปขาย ได้เงินมากมายจนกลายเป็นเศรษฐีในที่สุด

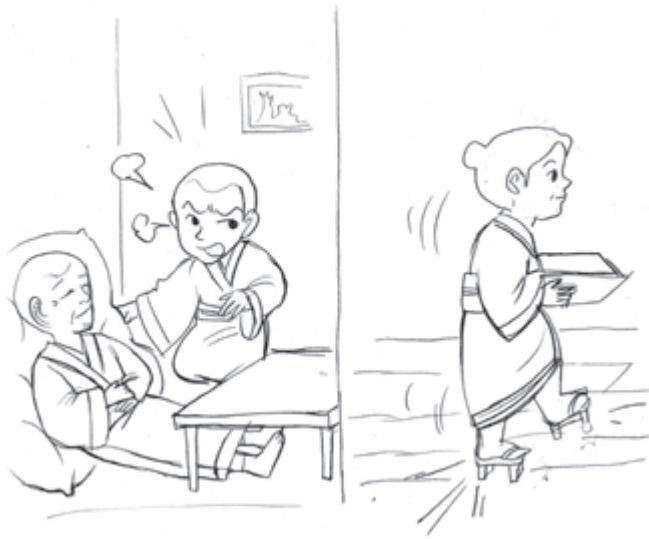
พระไตรปิฎก ได้แสดงไว้ ความว่า ทิฏฐิธัมมิกัตถประโยชน์ คือ ประโยชน์ในปัจจุบันที่มองเห็นกันในชาตินี้ มียศ โภคทรัพย์ เกียรติ ไม้ตรี เป็นต้น ย่อมสำเร็จได้ด้วยถึงพร้อมด้วยคุณธรรม ๔ ประการ (หัวใจเศรษฐี อุ-อา-กะ-สะ) ดังนี้

๑. อุฏฐานสัมปทา ได้แก่ ขยันหา
๒. อารักขสัมปทา ได้แก่ รักษาทรัพย์ดี
๓. กัลยาณมิตรตตา ได้แก่ มีกัลยาณมิตร
๔. สมชีวิตา ได้แก่ เลี้ยงชีวิตพอเหมาะสมควร

ภัทเทกรัตสูตร ๑๔/๒๙๗ “คนขยันทั้งคืนวัน ไม่ซึมเซา เรียกว่า มีแต่ละวันที่นำโชค” (พระพุทธทวณะ)

๒๑. ตัวโกรธ...กับ เสียงเกี้ยว !

ธรรมะจากภาพ : ตัวโกรธกับเสียงเกี้ยว

ครั้งหนึ่ง หลวงปู่ได้รับนิมนต์ ไปฉันเพลที่บ้านโยม เมื่อฉันเสร็จแล้ว เจ้าของบ้านเห็นหลวงปู่เดินทางมาเหนื่อย จึงขอให้ท่านเอนกายพักผ่อนก่อนเดินทางกลับ

ระหว่างนั้น ช่าง ๆ ห้องซึ่งเป็นร้านขายของ มีคนเดินลากเกี้ยว กระทบพื้นเสียงดัง คิษย์คนหนึ่งทนเสียงเกี้ยวไม่ได้ จึงร้องบ่นขึ้นว่า “แหม! เดินเสียงดังเชียวนะ”

หลวงปู่ ซึ่งนอนหลับตาอยู่ จึงพูดเตือนว่า “เขาเดินของเขาอยู่ดี ๆ เราเอาหูไปรองเกี้ยวเขาเอง!”

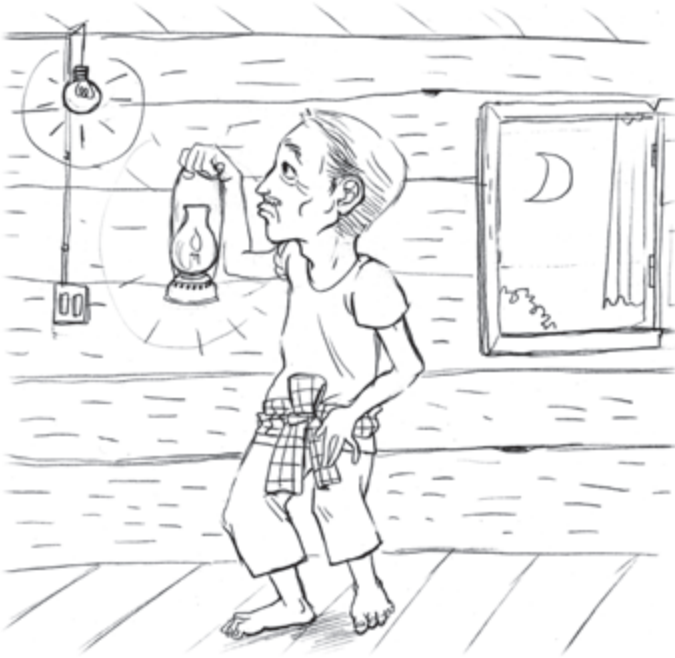
หัตถสูตร ๒๐/๑๕๖ “ผู้ดับกิเลสได้แล้ว ย่อมอยู่เป็นสุขทุกเมื่อ”

(พระพุทธวจนะ)

(ธรรมะของหลวงปู่budดา ถาวโร วัดกลางชูศรีเจริญสุข อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี)

๒๒. ส่องตะเกียง.....หาไฟ !

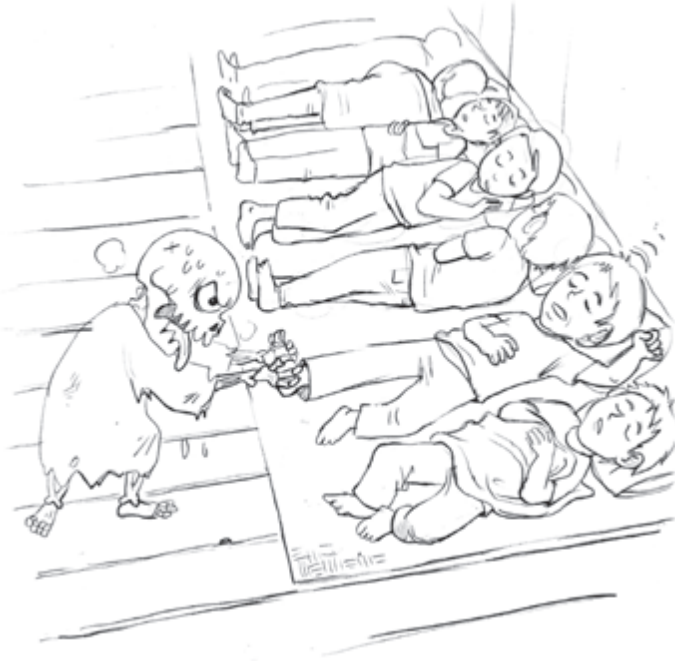
ธรรมะจากภาพ : ส่องตะเกียงหาไฟ

“...คนโง่ เคยจุดตะเกียงเที่ยวหาไฟ เพียงแต่ถ้าเขารู้ว่าไฟคืออะไร ? เขาก็จะสามารถหุงข้าวสุกเร็วขึ้นมากมาย...”

เขมสุตฺร ๑๕/๘๓ “คนโง่ ย่อมทำตนเอง ให้เป็นศัตรูต่อตนเอง”
(เวทดา)

๒๓. ผี.....เจ้าระเปี๊ยะ

ธรรมะจากภาพ : ผีเจ้าระเปี๊ยะ

ผีมันเห็น คนนอนเป็นแถว แต่เท้าไม่เสมอกัน มันก็ดึงเท้าทุกคนให้เสมอกัน พอเรามองดูทางศีรษะก็เห็นว่า ไม่เท่ากันไม่สวยงาม ก็ดึงศีรษะให้เสมอกันอีก เท้าก็ไม่เท่ากันอีก ก็ดึงอยู่อย่างนี้จนเหนื่อย

อุปมาดังคน ที่คอยเอามาตรฐานของตัวเองไปวัดให้คนอื่น “ความงาม ล้วนงามตามธรรมชาติ สรรพสิ่งธรรมชาติ ล้วนมีสัดส่วนพอเหมาะ”

จุฬัตถมหาสังขยสูตร ๑๒/๓๗๘ “สิ่งทั้งหลาย ไม่ควรเข้าไปยึดมั่นถือมั่น” (พระพุทธทวจนะ)

๒๔. พระไตรปิฎก...ที่ไม่มีตัวตน

ธรรมะจากภาพ : พระไตรปิฎกที่ไม่มีตัวตน

ทายกนิกายเซ็น ในญี่ปุ่นท่านหนึ่งชื่อ เตทสุเกน คิดทำพระไตรปิฎก ซึ่งญี่ปุ่นยังไม่มีและมียุแต่ในประเทศจีน ท่านเตทสุเกนเริ่มดำเนินการเรียไร ไปในที่ต่าง ๆ มีผู้ร่วมบริจาครายละเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นส่วนมาก ท่านก็ อนุโมทนาการกุศลอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะบริจาคมากหรือน้อย เวลาว่าง ไปได้ประมาณสิบปี ท่านจึงรวบรวมเงินพอเริ่มงาน

พอจะเริ่มงาน ได้เกิดน้ำท่วม ประชาชนอดอยากยากแค้น ท่านจึง ได้นำเงินที่เตรียมไว้จะพิมพ์พระไตรปิฎก ไปช่วยเหลือประชาชน ให้พ้นจาก การอดตาย ท่านจึงต้องดำเนินการเรียไรต่อไปใหม่

อีกหลายปีต่อมา ได้เกิดโรคระบาดขึ้นทั่วประเทศ ท่านจึงได้นำเงิน ที่รวบรวมได้มาจากการบริจาคไปช่วยบำบัดความทุกข์ยากของประชาชนอีก

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

ท่านได้รวบรวม เงินบริจาคต่อไปอีกเป็นครั้งที่สาม ซึ่งต้องใช้เวลาทั้งคืน อีกยี่สิบปี จึงจัดพิมพ์บล็อกไม้เสร็จ และได้พิมพ์พระสูตรฉบับแรกของญี่ปุ่นขึ้น พระสูตรนี้ได้รับการไว้วางใจไว้มาก นครโตเกียว ตราบเท่าทุกวันนี้

ประชาชน ชาวญี่ปุ่น ได้เล่าให้บุตรหลานของตนถึงเรื่องราวการพิมพ์พระไตรปิฎกให้ทราบโดยตลอด และกล่าวว่า การกระทำของท่านเทศสุเกน เป็นการพิมพ์พระไตรปิฎกไว้สามชุด การพิมพ์สำหรับสองชุดแรก ซึ่งเป็นพระสูตรที่ไม่มีตัวตน เป็นพระสูตรที่มีคุณค่ายิ่ง

ธรรมบท ๒๕/๒๖ “คนฉลาดสร้างความคิดที่ละน้อย ก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความดี” (พระพุทธวจนะ)

(จาก มนุษย์เกิดมาทำไม? เล่ม ๑ ภาคคตินิทานธรรมะ)

๒๕. ปฏิบัติธรรม...เพื่ออะไร ?

ธรรมะจากภาพ : ปฏิบัติธรรมเพื่ออะไร?

สมัยหนึ่ง เมื่อท่านอดิคคฺยผ่านการฝึกฝน และได้ปฏิบัติหน้าที่อาจารย์เซ็นแล้ว ท่านได้ไปเยี่ยมท่านนินากาวา ในขณะที่ท่านนินากาวา จะจากโลกนี้ไป

ท่านอดิคคฺย ได้ถามว่า: “ท่านจะให้ผมช่วยนำทางไหม?”

ท่านนินากาวา ตอบว่า: “ข้าพเจ้ามาสู่โลกนี้ตามลำพัง และก็จากไปตามลำพัง ท่านจะช่วยอะไรข้าพเจ้าได้แล้ว!”

ท่านอดิคคฺย ตอบว่า: “ถ้าท่านคิดว่า ท่านมาและท่านไปจริง ๆ ท่านหลงผิด ขอให้ข้าพเจ้าชี้ทาง ซึ่งไม่มีการไปและไม่มีการมาแก่ท่านเถิด”

ถ้อยคำดังนี้ ได้เปิดทางอันสว่างไสว แก่ท่านนินากาวา ท่านยิ้ม...แล้วดับสังขารไป

มนุषย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

หลวงปู่ดุลย์ อตุโล ได้กล่าวกับหลวงพ่อเบท (หลวงพ่อเบทมาลา เพื่อขอละสังขาร) ว่า “การปฏิบัติทั้งหลาย ที่เราพยายามปฏิบัติกันมา ก็เพื่อจะใช้เวลาในเวลานี้เท่านั้น เมื่อถึงเวลาที่จะตาย...ให้ทำจิตให้เป็นหนึ่ง...แล้วหยุดเพ่ง...ปล่อยวางทั้งหมด!”

๒๖. ต่างคน...ต่างอยู่

ธรรมจากภาพ : ต่างคนต่างอยู่

ม้า กับ ลา ต่างก็มีของหนักบรรทุกบนหลัง ระหว่างทาง ลาเอ๋ย ปากบ่นกับม้าว่า “พี่ม้า ฉันหนัก ไม่ไหวแล้ว ช่วยเอาของไปสักครึ่งหนึ่งเถิด ฉันจะตายแล้ว”

ม้า กลับตอบลาว่า “ก็ตายไปซิ ! ต่างคนต่างก็ทำงาน ต่างคนต่างอยู่!”

ในที่สุด ลาก็นหนักของหนักไม่ไหว ก็ล้มลงขาดใจตาย เจ้าของจึงขนเอาสินค้าบนหลังลาไปใส่บนหลังม้าทั้งหมด ม้าจึงต้องทนรับน้ำหนักสินค้าทั้งหมดแต่ผู้เดียว ถึงจะบ่นอย่างไร ก็สายไปเสียแล้ว

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

สังคหวัตถุ ๔ คือ ธรรมอันเป็นเครื่องสงเคราะห์ช่วยเหลือกัน ๔ ประการ ได้แก่

๑. **ทาน** การเอื้อเฟื้อแบ่งปัน

๒. **ปิยวาจา** เจรจาไพเราะ น่านับถือ

๓. **อรรถจริยา** การบำเพ็ญตนเป็นประโยชน์ช่วยเหลือกัน ทั้งประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน

๔. **สมานัตตตา** ความมีตนเสมอต้นเสมอปลาย ไม่ถือตัว

โมหสูตร ๒๕/๒๐๖ “การอนุเคราะห์หมู่ ก่อให้เกิดสุข” (พระพุทธวาทะ)

๒๗. คนทุกข์...เพราะอะไร?

ธรรมะจากภาพ : คนทุกข์เพราะอะไร?

“... ฯลฯ... คนทุกข์ คนจน ในโลกนี้ ไม่ใช่ทุกข์เพราะเสียกิน ไม่ใช่ทุกข์เพราะรู้อย่างดี ไม่ใช่ทุกข์เพราะข้างฆ่า แต่ทุกข์เพราะความโลภ ความโกรธ ความหลง... จะทุกข์เพราะสิ่งใด ๆ ก็ตาม ตัวความโลภ ความโกรธ ความหลง นี้แหละเป็นผู้ฆ่า”

ความโลภ ความโกรธ ความหลง สามสิ่งนี้ร้ายกาจกว่าสิ่งอะไรทั้งหมด ร้ายกว่าผีร้าย ร้ายกว่าเสือร้าย ร้ายกว่างูร้าย ไม่มีสิ่งไหนจะร้ายกว่าตัวความโลภ

บุญชัย...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

ความโกรธ ความหลง เพราะฉะนั้น ให้ระวังที่สุดเรื่องของ ความโลภ ความ
โกรธ ความหลง สามประการนี้มันสามารถทำให้ ผู้รู้แจ้งเป็นคนมีตักได้ ฤทธิ์
ของมันนะ มันอยู่เหนือทุกคนในโลกที่ได้เกิดมาในโลกนี้ ยกเว้นเสียแต่พระ
อรหันต์... ฯลฯ...” (จากโอวาทของหลวงปู่คำดี ปภาโส แห่งวัดถ้ำผานูเขานิมิตร ตำบล
นาอ้อ อำเภอเมือง จังหวัดเลย)

วิชาสูตร ๒๕/๒๒๗ “อวิชา เป็นหัวหน้าในการประกอบอกุศล
กรรม” (พระพุทธทวณะ)

๒๙. นกนักปราชญ์

ธรรมะจากภาพ : นกนักปราชญ์ (นกฮูก)

○ อ้นนกฮูกเป็นวิหคณกนักปราชญ์ แผลกประหลาด ตาหู ดูคมสัน
ดวงตาโต เห็นจริง ทุกสิ่งอัน รู้เท่าทัน โลกได้ ไม่โง่งม
ทั้งใบหู ชูตั้ง รับฟังเสียง แยกสำเนียง ดีร้าย ได้เหมาะสม
ดีรับฟัง ตั้งใจ ใฝ่นิยม หูทวนลม เรื่องร้าย ไม่รับฟัง

ธรรมบท ๒๕/๕๕ “ผู้มีสติคุ้มครองตนแล้ว ย่อมอยู่เป็นสุข”

(พระพุทธวจนะ)

๒๙. อย่าส่งจิต...ออกนอก

ธรรมะจากภาพ : อย่าส่งจิตออกนอก!

คนที่ฝัน จากอาการสลบ พอรู้สึกตัว มักจะถามคนข้าง ๆ ว่า “ฉัน.. อยู่ที่ไหน?” นั่นหมายถึง ส่งจิตออกไปข้างนอกตัว จึงกระวนกระวายเป็นทุกข์ กลัว

แต่ถ้าหาก จะถามว่า “ฉันเป็นอะไรไปหรือ?” นั่นจะหมายถึง การทำความรู้สึกเข้ามาในตัว คือ รู้สึกตัว เป็นจิตเห็นจิต มีสติอยู่กับปัจจุบัน ไม่ทุกข์

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล สอนว่า

- จิตที่ส่งออกนอก เป็น สมุทัย
- ผลจากจิตที่ส่งออกนอก เป็น ทุกข์
- จิตเห็นจิต เป็น มรรค
- ผลจากจิตเห็นจิต เป็น นิโรธ

กถุขสูตร ๑๕/๗๘ “ผู้มีความเพลิดเพลินนั้นแหละจึงมีทุกข์

(พระพุทธวจนะ)

๓๐. มิตรเทียม

ธรรมะจากภาพ : มิตรเทียม

ชายสองคน เป็นเพื่อนกัน วันหนึ่งขณะเดินไปด้วยกัน ไปปะเอาหมีกำลังออกหากิน ขณะที่กำลังจวนตัวเกรงจะถูกหมีทำร้าย เพื่อนคนหนึ่งวิ่งหนีขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ แต่เพื่อนอีกคนหนึ่งอ่อนแอกว่า ปีนต้นไม้ไม่ไหว แต่ด้วยความมีปัญญา จึงแกล้งนอนตายนิ่งเฉยอยู่ หมีเข้ามาดมๆ ลักพักแล้วก็จากไป

“หมีมันพูดอะไรกับเจ้าหรือ?” เพื่อนที่อยู่บนต้นไม้ตะโกนถาม

“หมีมันบอกว่า อย่าคบเพื่อนที่หนีเอาตัวรอดแต่เพียงลำพัง ยามที่มีภัยล่ะ!”

มิตรเทียม หรือมิตรปฏิรูป หรือคนเทียมมิตร หมายถึงไม่ใช่มิตรแท้ มิตรที่ไม่มีความจริงใจ **มี ๔ พวก** ได้แก่

๑. **มิตรปอกลอก** มี ๔ ลักษณะ คือ

- ๑) คิดเอาแต่ได้ฝ่ายเดียว
- ๒) ยอมเสียน้อยโดยหวังจะเอาให้มาก
- ๓) ตัวมีภัยจึงมาช่วยทำกิจของเพื่อน
- ๔) คบเพื่อนเพราะเห็นแก่ประโยชน์ของตัวเอง

๒. **มิตรดีแต่พูด** มี ๔ ลักษณะ คือ

- ๑) ดีแต่ยกของหมดแล้ว มาปราศรัย
- ๒) ดีแต่อ้างของยังไม่มี มาปราศรัย
- ๓) สงเคราะห์ด้วยสิ่งหาประโยชน์มิได้
- ๔) เมื่อเพื่อนมีกิจ อ้างแต่เหตุขัดข้อง

๓. **มิตรหวัประจบ** มี ๔ ลักษณะ คือ

- ๑) จะทำชั่วก็เออออ
- ๒) จะทำดีก็เออออ
- ๓) ต่อหน้าสรรเสริญ
- ๔) ลับหลังนินทา

๔. **มิตรชวนฉิบหาย** มี ๔ ลักษณะ คือ

- ๑) คอยเป็นเพื่อนดื่มน้ำเมา
- ๒) คอยเป็นเพื่อนเที่ยวกลางคืน
- ๓) คอยเป็นเพื่อนดูการละเล่น
- ๔) คอยเป็นเพื่อนไปเล่นการพนัน

อุปปัถิกลิสสุตฺต ๑๔/๒๕๗ “**เที่ยวไปคนเดียว ดีกว่ามีเพื่อนเป็นคน พาล**” (พระพุทธทวจนะ)

๓๑. การสอน...ที่ทรงอำนาจ

ธรรมะจากภาพ : การสอนที่ทรงอำนาจ

ชายคนหนึ่ง สูบบุหรี่จัด มีลูก ๒ คน ชายคนหนึ่ง หญิงคนหนึ่ง ลูกชายนั้นมันเดินตามพ่อ พ่อสูบบุหรี่ห้อยไหน มันสูบบุหรี่ห้อยนั้น พ่อสูบลเวลาไหน มันก็สูบลเวลานั้น

พ่อหนึ่งดู ลูกสูบบุหรี่ ก็นึกในใจว่า ลูกมันคงจะแย่ ถ้าเรายังทำอย่างนี้ เลยคิดว่าจะให้ลูกเลิกสูบบุหรี่ แต่คิดได้ว่าเราต้องเลิกก่อน เลยเลิก ตัดสินใจไม่สูบลหลายวัน

ลูกสังเกตเห็น ว่าพ่อผิปกติมาหลายวัน วันหนึ่งเมื่อกินอาหารเสร็จ ก็ถามพ่อว่า “ผมไม่เห็นพ่อสูบบุหรี่หลายวันแล้ว เพราะอะไร ทำไมผิปกติไป?”

พ่อบอกว่า “นั่งลง...พ่อจะเล่าให้ฟัง พ่อนี้มีลูกเพียง ๒ คน พ่อรักลูก อยากเห็นความเจริญเติบโตของลูก เมื่อก่อนพ่อสูบบุหรี่จัด มีโอกาสเป็นมะเร็งปอดได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วจะได้เห็นความเจริญของลูกได้อย่างไรเล่า พ่อรักลูก อยากอยู่กับลูกนาน ๆ...ลูกจำไว้เถอะ”

พ่อไม่ได้พูดว่า “ลูกควรจะเลิกเหมือนพ่อ” ไม่ได้ขอลูกเลยสักคำเดียว เพียงแต่บอกว่า “พ่อรักลูก อยากอยู่กับลูกนานๆ พ่อจึงเลิกสูบบุหรี่”

แล้วต่อมา ลูกก็เลิกสูบบุหรี่ เพราะในบ้านนั้น ไม่มีใครสูบบุหรี่

พ่อเลิก ลูกเลิก! นี่คือการสอนที่ทรงอำนาจ ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง มีอำนาจมาก ตักดีลึทธิมาก ทำให้เกิดการคิดขึ้นในใจ ของผู้นั้นได้ เลิกได้!
(ของท่านปัญญาอันมหิกขุ)

รตฺถัฏฐิชาตค ๒๗/๑๔๖ “เป็นผู้นำคน ทำอะไรไม่พิจารณาก็ไม่ดี”
(พระโพธิสัตว์)

๓๒. วัวดี๊

ธรรมะจากภาพ : วัวดี๊

○ อันรูปนี้มีชื่อวัวดี๊ดำน
จงให้เดินกลับหยุดมันหยุดยั้ง
เหมือนคนดี๊บอกเท่าไรไม่ใช่หู
บอกว่าดี๊ กลับไม่ทำขำลึนดี๊

จะใช้งานดึงตันมันถอยหลัง
ไม่ยอมทำตามสั่งแต่โดยดี
ไม่รับรู้รับฟังตั้งหน้าหน้า
แต่ “ชั่ว” ชี๊ บอกอย่า-ยังกล้าทำฯ

องค์ลีมาลเถรคาถา ๒๖/๓๘๗ “คนพาลผู้ทรมปัญญา ย่อมเป็นอยู่
ด้วยความประมาท” (พระเถรคาถา)

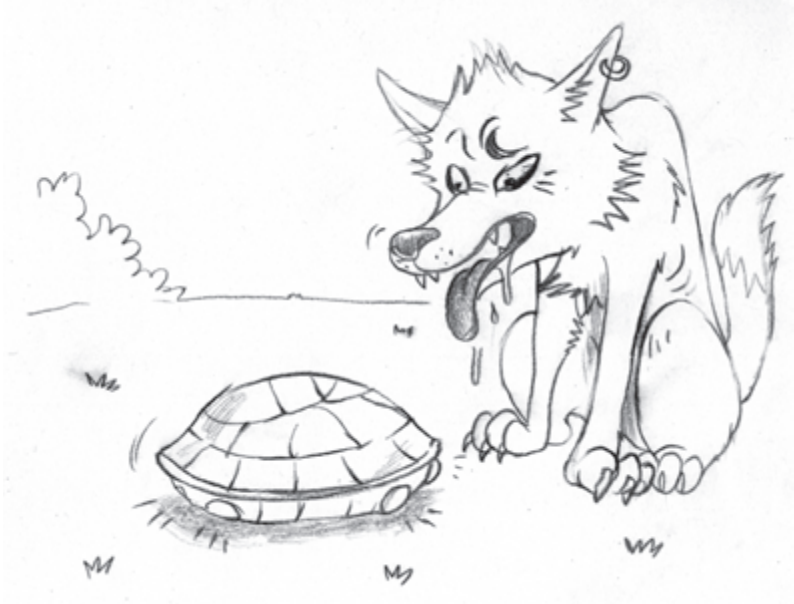
๓๓. คนตาบอด...ถือคบไฟ

ธรรมะจากภาพ : คนตาบอดถือคบไฟ

อานนทคาถา ๒๖/๔๐๔ “ผู้ใดมีการศึกษาดี แต่ดูหมิ่นผู้ศึกษาน้อย
อีกทั้งไม่มีภาคสนาม ก็เหมือนคนตาบอด ถือคบไฟ” (พระเถรคาถา)

๓๔. เต่าหดหัว

ธรรมะจากภาพ : เต่าหดหัว

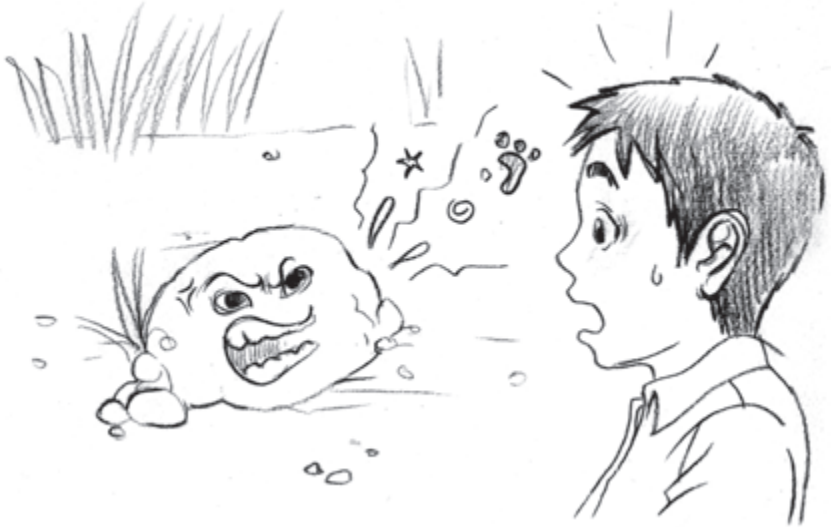
○ ลัทธิชาติเต่าเมื่อภัยมาใกล้ตัว
เข้ากระดองมองไม่เห็นเร้นกาย
ถ้าคนเรา หดบัง เหมือนอย่างเต่า
เห็นอะไรอยากได้ตามใจตัว

จะหดหัวหดหางทั้งสี่ขา
รองนกว่าผองภัยไปพ้นตัว
หักห้ามใจไม่เอาสิ่งเย้ายั่ว
จนปวดหัวเศรษฐูกิจ ทำพิษเอเยฯ

สุขุมสูตร ๑๘/๒๑๑ “ภิกษุทั้งหลาย! มารทั้งหลาย จักพึงหาโอกาส
ทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เธอพึงคุ้มครองทวารในอินทรีย์ทั้งหลาย มาร
จักหมดอาลัย ไม่ได้โอกาส หลีกไป ดุจสุนัขจิ้งจอก หมดอาลัย หลีกไป
จากเต่า ฯลฯ ฉะนั้น” (พระพุทธวจนะ)

๓๕. ก้อนหินดำคน

ธรรมะจากภาพ : ก้อนหินดำคน

- อันก้อนหินก้อนนี้มีชื่อว่า หินร็องดำพวกคนสุดเหลวไหล
ยกตัวว่าประเสริฐเลิศกว่าใคร แท้จริงไม่ดีกว่าข้าสักนิด
ใจรู้มร้อนนอนไม่หลับกระสับกระส่าย เหมือนสุ่มไฟไว้ทำลายไหม้ดวงจิต
จะดีกว่าข้าอย่างไรขอให้คิด เพราะข้าหยุด-นิ่งสนิท-สงบ-เย็นฯ

มัจฉานชาตก ๒๗/๑๑๖ “คนที่มีจิตคิดมุ่งร้าย ย่อมหาความเจริญไม่ได้” (พระโพธิสัตว์)

๓๖. นกสันติภาพ

ธรรมะจากภาพ : นกสันติภาพ

○ อันรูปนี้มีชื่อนกพิราบ เครื่องหมายแทนสันติภาพที่ไผ่หา
มันอยู่กันสันติ ไม่มีฆ่า จึงนำมาเป็นเครื่องหมายเข้าใจกัน
เหตุไหนไยมนุश्य์สุดประเสริฐ ปัญญาเลิศกว่านกวิหคัน
กลับไม่ชอบความสงบ ชอบรบกัน จึงไร้สันติภาพ นำอับอายฯ

มัจฉลีนทสูตร ๒๕/๗๔ “การไม่เบียดเบียนกัน เป็นสุขในโลก ฯ
อัพพะยา ปัชฌัง สุขัง โลเก” (พระพุทธวจนะ)

๓๗. หนังสือ “ชีวิตงาม”

ธรรมะจากภาพ : หนังสือ “ชีวิตงาม”

จะรบราฆ่าฟันกันไยเล่า
จะมัวเมาโลกไปไหนนี่
เมื่อทุกคนต้องตายวายชีวิ
ควรจะมีเมตตาดีกว่าชัง

ศ.สุประนีย์ นาครทรรพ

๓๘. จ้างลูกฟุ้งเทศน์

ธรรมะจากภาพ : จ้างลูกฟุ้งเทศน์

อนาถบิณฑิกเศรษฐี อยู่ในนครสาวัตถี วันหนึ่งได้จ้าง นายกาละลูกชาย ให้ไปฟังพระบรมศาสดาแสดงธรรม ที่วัดเชตวันนวมมหาวิหาร ด้วยรางวัล ๑๐๐ กหาปณะ บุตรชายไปฟังธรรมตามที่บิดาบอก แล้วกลับมารับรางวัลด้วยความดีใจ บิดาถามว่าพระพุทธองค์แสดงธรรมเรื่องอะไร นายกาละตอบว่าจำไม่ได้

วันต่อมา บิดาได้จัดบุตรชายให้ไปฟังธรรมอีก และให้จำข้อธรรมมาบอก แม้เพียงหัวข้อเดียวจะให้รางวัล ๑,๐๐๐ กหาปณะ

วันนั้น พระบรมศาสดา ทรงทราบด้วยพระญาณว่า วาระจิตของนายกาละ สมควรแก่โสตปาตติมรรค จึงแสดงพุทธานุภาพ ให้นายกาละ

จำบทพระธรรม ที่ทรงแสดงแล้วกลับลืม ตั้งใจฟังอีกก็ลืมอีก เป็นเช่นนี้ นายกาละก็ยิ่งเพิ่มความตั้งใจมากยิ่งขึ้นๆ จนบรรลुरुธรรมเป็นพระโสดาบัน เมื่อฟังพระธรรมเทศนาแล้ว นายกาละได้นิมนต์พระบรมศาสดาและภิกษุสาวก ไปฉันภัตตาหารที่บ้านของนายกาละ บิดาเห็นก็ดีใจและถวายภัตตาหารแก่ พระพุทธเจ้าและสาวก และได้นำเงินรางวัลมอบให้นายกาละ นายกาละ ละอาย แก่ใจไม่ยอมรับเงินค่าจ้าง พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า นายกาละบรรลुरुธรรมแล้ว

ธรรมบท ๒๕/๓๑ “สอนผู้อื่นอย่างไร ควรทำตนอย่างนั้น”

(พระพุทธวจนะ)

๓๙. พุทธพยากรณ์ พระที่ปังกร พุทธวงศ์ที่ ๑

ธรรมะจากภาพ : สุเมธดาบส รับพุทธพยากรณ์ พระที่ปังกร พุทธวงศ์ที่ ๑

สมัยพระที่ปังกร พุทธวงศ์ที่ ๑ สุเมธดาบส ทราบข่าวพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ปังกร เสด็จออกจากสุทิสถนมหาวิหาร มีพระชีณาสพ ลีเสณห้อมล้อม จะเสด็จผ่านมา ขณะนั้นชาวเมืองรัมมนคร กำลังช่วยกันทำความสะอาด ตกแต่งถนน ที่จะเสด็จผ่าน สุเมธดาบสแลเห็นแองน้ำโคลนกลางถนนแห่งหนึ่ง ครั้นจะถมดินคงไม่ทันเสด็จ จึงได้ทอดกายลงนอนบนเปลือกตมอันมีลีดานั้น พระที่ปังกรพุทธเจ้าและพระชีณาสพทั้งหลาย เดินเหยียบร่างข้ามไป ดุจสะพานแผ่นแก้วมณี ขณะที่พระที่ปังกรพุทธเจ้าเสด็จผ่าน สุเมธดาบสได้เฝยหน้ามองด้วยปีติ ปลาบปลื้มในพระมหาบุริสลักษณะ ๓๒ ประการ พระอนุ

พญชนะ ๘๐ แวดวงด้วยพระรัศมีด้านละวา เปล่งพระพุทธรัศมีเป็นฉัพ
พรรณรังสีหกประการ พระพุทธรองค์ได้ตรัสพยากรณ์ว่าในอนาคตกาลเบื้องหน้า
สุเมธดาบสนี้จะได้ตรัสรู้เป็นสัมมาสัมพุทธเจ้า นามว่า “สมณโคดม” ผ่าน
พระพุทธรเจ้ามาถึง ๒๓ พระองค์ เป็นเวลาอเนกอนันตรกับนับ-เวลามีได้ ด้วย
สื่อสงฆ์แสนมหากัปที่ทรงบำเพ็ญสร้างพระบารมี ๓๐ ทัศ จนเต็มเปี่ยม
จึงได้ถึงฝั่ง ตรัสรู้เป็นสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธวงศ์ที่ ๒๕ (ปัจจุบันล่วงได้
๒๕๔๙ ปี)

หมายเหตุ “ฉัพพรรณรังสี” ได้แก่ รังสีหกประการ คือ สีเขียว ขาว
แดง เหลือง เลื่อมปัทมสร และหงสบาท

๔๐. พระนางมัลลิกาผู้มักโกรธ

ธรรมะจากภาพ : พระนางมัลลิกาผู้มักโกรธ จึงรูปทราวม

พระพุทธองค์ ตรัสตอบพระนางมัลลิกา ผู้กราบทูลถามปัญหา ๔ ข้อ โดยทรงชี้แจงว่า

๑. มาตุคามผู้มักโกรธ ไม่ให้ทาน มีใจริษยา จะเป็นผู้มีรูปทราวม ยากจนและมีศักดิ์น้อย

๒. มาตุคามผู้มักโกรธ แต่ให้ทาน ไม่มีใจริษยา จะเป็นผู้มีรูปทราวมแต่มีกตัญญูมาก มีศักดิ์ใหญ่

๓. มาตุคามผู้ไม่มักโกรธ แต่ไม่ให้ทาน มีใจริษยา จะเป็นผู้มีรูปงาม แต่ยากจน มีศักดิ์น้อย

๔. มาตุคามผู้ไม่มักโกรธ ทั้งให้ทานและไม่มีใจริษยา จะเป็นผู้มีรูปร่างงาม ทั้งมั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีศักดิ์ใหญ่

พระนางมัลลิกา กราบพูลว่า “ชะรอยพระนางจะเป็นคนขี้โกรธในชาติอื่น จึงมีรูปทรมาน ชะรอยจะเคยถวายทานจึงมั่งคั่ง และชะรอยจะไม่มีใจริษยาจึงมีศักดิ์ใหญ่ เทนือหญิงทั้งปวงในราชสกุล” แล้วทรงพระประสงศ์ว่า “จะไม่มักโกรธ ทั้งจะถวายทานและไม่มีใจริษยา ตั้งแต่วันนี้ไป”

พระไตรปิฎก พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๒๑ จตุตถปัณฑนาสก์ หมวด ๕๐ ที่ ๔ ข้อ ๕

๔๑. จนเพราะไม่พอ

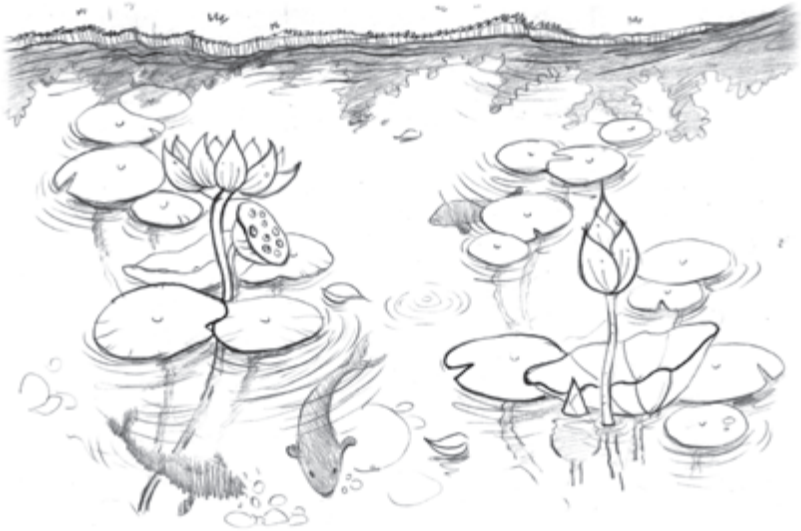
ธรรมะจากภาพ : จนเพราะไม่พอ

จนเพราะไม่มี เกิดมายากจน ขัดสน ยากไร้ เพราะวิบากกรรมแต่อดีต ที่ไม่เคยให้ทาน แต่ถ้ายอมรับผลของกรรมแล้วมีความขยันหมั่นเพียร รู้จักหาทรัพย์-รักษาทรัพย์ รู้จักคบมิตรแต่ที่ดี และใช้จ่ายทรัพย์ให้สมควรแก่ฐานะ และมีความสันโดษ พอใจในทรัพย์สิ่งของที่ได้ ulla เรียกว่า “พอใจในสิ่งที่มี ยินดีในสิ่งที่ได้” ก็มีความสุข

จนเพราะไม่พอ ได้แก่ ผู้ที่มีโภคทรัพย์ ยศและลาภ “แต่ไม่พอใจในสิ่งที่ตนมี ไม่พอในความต้องการ โลกมาก อยากได้ไม่มีที่สิ้นสุด” จึงต้องดิ้นรนแสวงหา บางครั้งถึงกับเบียดเบียนตนเองและผู้อื่น คนประเภทนี้ย่อมอยู่ไม่เป็นสุข

๔๒. มารยาท...ส่อสันดานชาติเชื้อ

ธรรมะจากภาพ : มารยาท ส่อสันดานชาติเชื้อ

○ ก้านบัวบอกลึกตื้น	ชลธาร
มารยาทส่อสันดาน	ชาติเชื้อ
โศดฉลาดเพราะคำขาน	ควรทราบ
หย่อมหญ้าที่เยวแห่งเรือ	บอกร้ายแสดงดิน
	(โคลงโลกนิติ)

โบราณกล่าวว่ ก้านของดอกบัวนั้นสามารถที่จะบอกได้ว่า น้ำในบึงนั้นลึกหรือตื้นเพียงใด เช่นเดียวกันกับกิจกรรมารยาทของคน ก็สามารถบอกถึงการอบรมสั่งสอนของชาติตระกูลได้ คนโง่ หรือ ฉลาด เราย่อมจะรู้ได้ก็ด้วยคำพูดจาของเขา เปรียบเหมือนกับต้นหญ้าที่เหยวแห่งบริเวณใด ก็สามารถบอกให้รู้ได้ว่า ดินในบริเวณนั้นเป็นดินไม่ดี

๔๓. ใครผี...ใครเทวดา!

ธรรมะจากภาพ : ใครผี...ใครเทวดา

สังวาสสูตร ๒๑/๖๗ “...คหบดีและคหปตานีทั้งหลาย! การอยู่ร่วมกันของสามีและภรรยา มีอยู่ ๔ ประเภท คือ ชายผีอยู่ร่วมกับหญิงผี, ชายผีอยู่ร่วมกับหญิงเทวดา, ชายเทวดาอยู่ร่วมกับหญิงผี, ชายเทวดาอยู่ร่วมกับหญิงเทวดา

๑. **ชายผีอยู่ร่วมกับหญิงผีเป็นไหน?** สามีในโลกนี้ เป็นผู้มักฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พวดเท็จ ดื่มน้ำเมา ฯลฯ เป็นคนทุศีล มีบาปกรรม มีใจอันมลทิน คือความตระหนี่ครอบงำ ต่ำและบริภาษสมณะ อยู่ครองเรือน แม้ภรรยาของเขาก็เป็นผู้เช่นเดียวกัน

๒. **ชายผิวยู่ร่วมกับหญิงเวทดาเป็นไหน?** สามีนีโลกนี้ เป็นผู้มักฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์... ฯลฯ... ส่วนภรรยาของเขาเดินวนจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์... ฯลฯ...

๓. **ชายเวทดาอยู่ร่วมกับหญิงผีเป็นไหน?** สามีนีโลกนี้ เป็นผู้เดินวนจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์... ฯลฯ... ส่วนภรรยาของเขาเป็นผู้มักฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์... ฯลฯ...

๔. **ชายเวทดาอยู่ร่วมกับหญิงเวทดาเป็นไหน?** สามีนีโลกนี้ เป็นผู้เดินวนจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์... ฯลฯ... แม้ภรรยาของเขาก็เป็นผู้เดินวนจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์... ฯลฯ...

คบดีและคบตานี้ทั้งหลาย! การอยู่ร่วมกันของสามีและภรรยา มี ๔ ประการนี้แล” (พระพุทธทวณะ)

๔๔. คาถาหัวใจนักปราชญ์

ธรรมะจากภาพ : คาถาหัวใจนักปราชญ์

○ เว้นวิจารณ์ ว่างเว้น	สดับฟัง
เว้นที่ถาม อันยัง	ไปรู้
เว้นเล่าลือขีต สัง	เกตว่าง เว้นนา
เวנדั่งกล่าวว่ผู้	ปราชญ์ได้ถำมี
	(โคลงโลกนิติ)

โบราณกาล สอนว่า การศึกษาเล่าเรียนใด ๆ ก็ตาม มีคาถาหัวใจนักปราชญ์ ๔ คำ ได้แก่

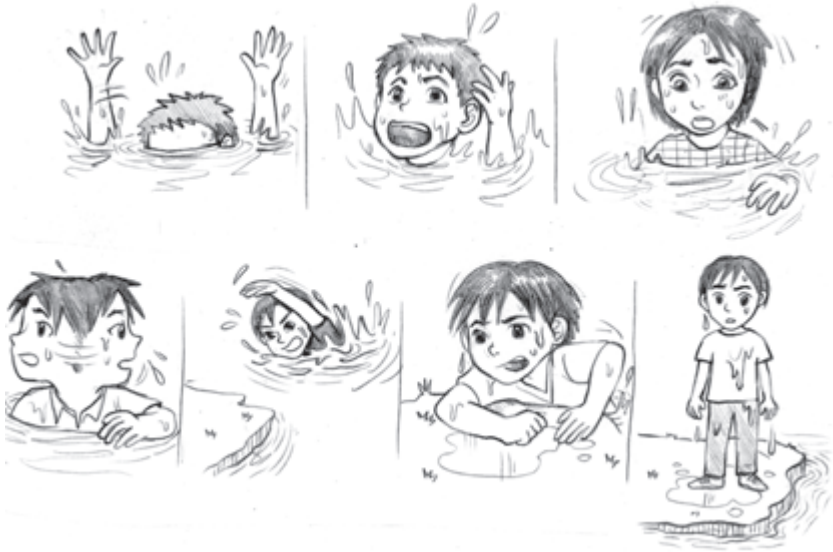
สุ คือ สุตะ	หมายถึง	ตั้งใจฟัง
จิ คือ จินตะ	หมายถึง	คิดใคร่ครวญ พิจารณา
ปุ คือ ปุจฉา	หมายถึง	ไต่ถามให้หายสงสัย
ลิ คือ ลิขิต	หมายถึง	การขีดเขียน บันทึกจดจำ

ผู้ที่ละเลย ไม่ฟัง ไม่คิด ไม่ถาม ไม่เขียน ก็อาจเรียกได้ว่า

“ไม่เป็นนักปราชญ์ผู้มีปัญญา”

๔๕. คนตกน้ำ

ธรรมะจากภาพ : คนตกน้ำ ๗ ประเภท

อุทกุปมสูตร ๒๓/๑๑ ...ฯลฯ...

บุคคลที่ตกน้ำแล้วจมลง เป็นผู้ที่เกิดมาแล้ว จมอยู่ในกิเลส อกุศลธรรมโดยส่วนเดียว เป็นไปกับความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นผู้ที่ไม่มีศรัทธา

บุคคลที่โผล่แล้วกลับจมลง เป็นผู้ที่เกิดมาแล้วมีธรรมคือ ศรัทธา หิริ โอตตปปะ วิริยะ และปัญญาในกุศลธรรมทั้งปวง แต่ธรรมะเหล่านั้นไม่คงที่ไม่เจริญขึ้น ได้แต่เสื่อมไป

บุคคลที่โผล่พ้นน้ำแล้ว ทรงตัวอยู่ได้ เป็นผู้ที่เกิดมาแล้ว มีธรรมคือ ศรัทธา หิริ โอตตปปะ วิริยะ และปัญญาชั้นดี ๆ ในกุศลธรรมทั้งปวง ธรรมเหล่านั้นมีศรัทธาเป็นต้น ไม่เสื่อม แต่ก็ไม่เจริญขึ้น ทรงตัวอยู่เหมือนเดิม

บุคคลที่โผล่พ้นน้ำขึ้นมาได้ แล้วเหลียวไปมา เป็นผู้ที่เกิดมาแล้ว มีธรรมชาติ คือ ศรัทธา หิริ โอตตปปะ วิริยะ และปัญญาชั้นดี ๆ ในกุศลธรรมทั้งปวง เพราะละสังโยชน์ ๓ (กิเลสผูกมัดจิตใจสัตว์ ๓ อย่าง คือ ความเห็นว่าเป็นตัวตน ความลึกลับสงสัย ความถือมั่นคือลพต) ได้เป็นพระโสดาบัน บุคคลอันไม่ตกต่ำ เป็นผู้เที่ยงที่จะตรัสรู้ในเบื้องหน้า

บุคคลที่โผล่พ้นน้ำขึ้นมาได้ กำลังเตรียมตัวจะข้ามน้ำ เป็นผู้ที่เกิดมาแล้วมีธรรมชาติ คือ ศรัทธา หิริ โอตตปปะ วิริยะ และปัญญาชั้นดี ๆ ในกุศลธรรมทั้งปวง เพราะละสังโยชน์ ๓ ได้ และทำราคะ โทสะ โมหะ ให้เบาบางลง เป็นพระสกทาคามี มาสู่โลกนี้อีกครั้งเดียวเท่านั้นก็จะทำที่สุดแห่งทุกข์ได้

บุคคลที่โผล่พ้นน้ำขึ้นมาได้ที่ฝั่ง เป็นผู้ที่เกิดมาแล้วมีธรรมชาติ คือ ศรัทธา หิริ โอตตปปะ วิริยะ และปัญญาชั้นดี ๆ ในกุศลธรรมทั้งปวง เพราะละโอรัมภาคียสังโยชน์ ๕ ได้สิ้นไป (สังโยชน์เบื้องต่ำ ๕ ได้แก่ เพิ่มการละจากสังโยชน์ ๓ ได้มีอีก ๒ ได้แก่ กามราคะ ความติดใจในกามคุณ และปฏิฆะ ความกระทบกระทั่งในใจ) เป็นพระอนาคามี จักปรินิพพานในภพนั้น มีอันไม่กลับจากโลกนั้นอีกเป็นธรรมดา

บุคคลที่โผล่ขึ้นมาได้แล้วกลายเป็นพราหมณ์ ข้ามพ้นฝั่งและยืนอยู่บนบก เป็นผู้ที่เกิดมาแล้วมีธรรมชาติ คือ ศรัทธา หิริ โอตตปปะ วิริยะ และปัญญาชั้นดี ๆ ในกุศลธรรมทั้งปวง กระทำให้แจ้งซึ่ง เจโตวิมุติและปัญญาวิมุติ อันหาอาสวะมิได้ เพราะอาสวะทั้งหลายสิ้นไป ด้วยปัญญาอันยิ่งเอง ในปัจจุบัน เป็นพระอรหันต์

๔๖. กามมีคุณห้าอย่าง

ธรรมะจากภาพ : กามมีคุณห้าอย่างคือ รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส

○ รูป ชั่วแต่ชอบแล้ว	โศปาน
รส รักผักกว่าหวาน	หล่อนต้ม
กลิ่น อบจมนดินดาล	บ่ดูจ เจ้านา
เสียง ก็จับใจหล่ม(ลุ่ม)	โลกแล้วฤมี

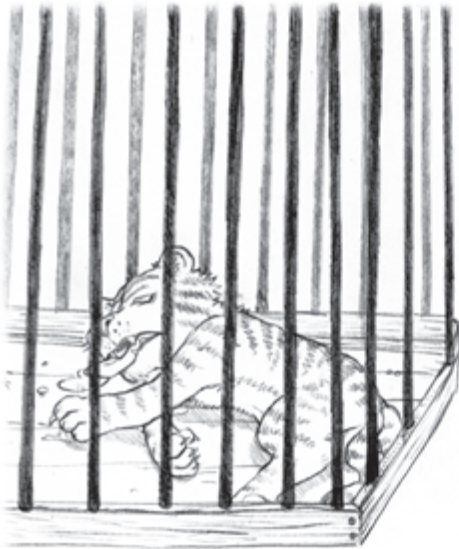
(โคลงโลกนิติ)

คำโบราณกล่าวว่า ถึงแม้ว่ารูปร่างจะไม่งาม แต่เมื่อรักชอบกันแล้ว จะหาอะไรเทียมได้ ยามรักน้ำตมผักที่ขมก็หวาน หอมใดก็ไม่หอมเท่ากลิ่นคนรัก เสียงก็ช่างไพเราะจับใจเสียยิ่งกว่าเสียงใด ๆ ในโลก

พระพุทธศาสนา สอนว่า รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ทั้ง ๕ สิ่งนี้ คือ กามคุณ ๕ หมายถึง กามที่มีคุณ คือ มีคุณในทางสะอาดแสวงหาด้วยสติ แล้วเสพด้วยสติ ไม่ลุ่มหลงมัวเมา ประมาท เพราะสิ่งทั้งหลายตกอยู่ในความไม่แน่นอนเป็นอนิจจังไม่เที่ยง

๔๗. บังทรัพย์...จนเลือดตาย

ธรรมะจากภาพ : บังทรัพย์...จนเลือดตาย

○ เบิกทรัพย์วันละบาทซื้อ มังสา
นายหนึ่งเลี้ยงพยัคฆา ไปอ้วน
สองสามสี่นายมา กำกับ กันแฮ
บังทรัพย์ สี่ส่วนถ้วน บาทสิ้น เลือดตาย

(โคลงโลกนิติ)

คำโบราณ กล่าวว่า เจ้าหน้าทีคนหนึ่งเบิกเงินวันละหนึ่งบาท เพื่อไปซื้อเนื้อสัตว์มาเลี้ยงเสือ แต่เลี้ยงเท่าไรเสือก็ไม่อ้วน จึงมีการส่งเจ้าหน้าที่คนที่สอง สาม และสี่ มาช่วยกันดูแล กลับกลายเป็นว่าเจ้าหน้าที่เหล่านั้น ต่างเบียดบังทรัพย์ไปคนละส่วนๆ เมื่อค่าอาหารถูกยกออกไปจนหมด เสือกก็ถึงแก่ความตายเพราะอดอาหารเท่านั้นเอง

๔๘. บุตรสามประเภท

ธรรมะจากภาพ : บุตรสามประเภท

○ ลูกหนึ่งยอดยิ่งล้ำ	ประยูร
ลูกหนึ่งเทียมตระกูล	พ่อแท้
ลูกหนึ่งถ้อยสญฺญ	กว่าชาติ
สามสิ่งนี้มีแล้	เที่ยงแท้ทุกคน
	(โคลงโลกนิติ)

โบราณกล่าวว่า บุตรมี ๓ ประเภท ได้แก่ *อภิชาติบุตร* คือ บุตรที่ประเสริฐกว่าพ่อแม่ *อนุชาติบุตร* คือ บุตรที่เสมอบิดามารดา และ*อวชาติบุตร* คือ บุตรที่เลวกว่าพ่อแม่ ไม่อยู่ในโอวาท คบคนชั่ว หาเรื่องเดือดร้อนเข้าบ้าน

๔๙. ยักษ์...พระกาฬ กินสัตว์ทั่วปฐพี

ธรรมะจากภาพ : ยักษ์...พระกาฬกินสัตว์ทั่วปฐพี

“มียักษ์ตนหนึ่งนา มีตาสองข้าง ข้างหนึ่งสว่าง ข้างหนึ่งริบหรี่ มีปากสิบสองปาก มีฟันไม่มาก ปากละสามสิบซี่ กินสัตว์ทั่วพื้นปฐพี ยักษ์ตนนี้ มีชื่อว่าอะไร?”

คำเฉลย ยักษ์มีตาสองข้าง ข้างหนึ่งสว่าง ข้างหนึ่งริบหรี่ หมายถึงข้างขึ้นและข้างแรม มีปากสิบสองปาก มีฟันไม่มาก ปากละสามสิบซี่ หมายถึง ปีหนึ่งมีสิบสองเดือน เดือนหนึ่งมีสามสิบวัน กินสัตว์ทั่วพื้นปฐพี หมายถึง กาลเวลาที่กลืนกินสัตว์ทุกชีวิตในโลก ยักษ์ตนนี้มีชื่อว่า “พระกาล” (คือเวลา) หรือ “พระกาฬ” (ผู้ฆ่าสัตว์ทั่วทั้งโลก)

ลignumเทรคาถา ๒๖/๓๒๙ “เวลาแต่ละวัน อย่าให้ผ่านไปเปล่าจะน้อยหรือมากก็ให้ได้อะไรบ้าง” (พระเถรคาถา)

๕๐. เมตตาผู้อื่น...ศุภรักบุตรคนเดียว

ธรรมะจากภาพ : เจริญพรหมวิหาร เมตตาภาวนา

เจริญเมตตาภาวนา โดยน้อมเข้ามาที่ลมหายใจ หยุดคิด แล้วคิดดีทุกคนคือคนดีหายใจสบายๆ น้อมเข้าไปอยู่กับลมหายใจ ใจจะสงบ เบิกบาน สบายใจ มีปิติสุข

หายใจเข้าสบายๆ...มีปิติสุข สบายใจ...สุขใจ

หายใจออกสบายๆ...มีปิติสุข สบายใจ...สุขใจ

ตั้งปิติสุข ในใจออกมา อุปมาดุจท่อที่มีสายน้ำไหลออกมาจากทางน้ำใหญ่ ฯลฯ ซ้ำระออกเสียซึ่งความไม่สบายใจ อย่าให้มีเศษละอองฝุ่นผงเหลือติดอยู่ เอาออกให้หมด จะเกิดความสะอาด สงบ สว่าง เบิกบาน แล้วปล่อยวาง อย่าปล่อยให้ติดค้างอยู่นาน จนเกิดสนิมในใจ

“ตัวเรารักสุข เกลียดทุกข์ ฉันทิ

คนอื่น สัตว์อื่น ก็รักสุข เกลียดทุกข์ ฉันทัน

ชวนหังสชาติก ๒๗/๓๒๙ “เมื่อจิตคิดถึงกัน แม้อยู่ไกล ก็เหมือนใกล้”

(พระโพธิสัตว์)

๕๑. รับจ้างถูกด่า...ครึ่งละเจ็ดร้อย!

ธรรมะจากภาพ : โทษของความโกรธ

หากเปรียบเทียบ อารมณ์โกรธเหมือนไอน้ำร้อน ที่ระเหยออกมาจากก้นต้มที่กำลังเดือด ไอน้ำจะค่อย ๆ ระบายออกมาทางพวยกา ถ้าไม่มีทางระบายออก คงจะระเบิดเมื่อไรก็ได้

ถ้าเราไม่ยินดี ไม่ยินร้าย ไม่สะทกสะท้านต่อความโกรธ เมื่อมีเรื่องไม่ถูกใจ ไม่พอใจมากระทบ เราก็คงไม่โกรธ

ถ้าเรามีเรื่อง ไม่ถูกใจ ไม่พอใจมากระทบ เราควรรู้จักวิธีควบคุมอารมณ์โกรธ เช่น ทำงานให้หนัก ซื่อของ ร้องเพลง เล่นกีฬา แต่จงอย่าเลือกการทำร้ายร่างกายผู้ที่อ่อนแอกว่า หรือไประบายอารมณ์กับอบายมุข ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เทียบกลางคืนเป็นอันตราย คนที่ฉลาดก็จะหันหน้าเข้าวัด

คบหากัลยาณมิตร

ในประเทศ โรมานีเย มีนักศึกษาอยากจนคนหนึ่ง หารายได้พิเศษโดยเปิดบริการ “รับจ้างถูกด่า” ปัจจุบันภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ คนมีความเครียดหงุดหงิดกันมาก ไปใช้บริการเกินคาดหมาย แต่ไม่รู้ว่าจะสบายคลายเครียดไปได้สักกี่วัน แต่ก็ยังดีกว่าที่จะไม่ได้ระบายออก

เอกนิบาต ๒๐/๙ “ธรรมชาติของจิต ย่อมผูกมัดฝัง แต่เศร้าหมองด้วยอุปกิเลสที่จรมา” (พระพุทธทวจนะ)

๕๒. สัมผัส...ความจริงกับสิ่งสมมุติ

ธรรมะจากภาพ : สัมผัส...ความจริงกับสิ่งสมมุติ

สมัยก่อน ชาวสวนปลูกส้มขาย ก็ซื้อขายกันอย่างปกติธรรมดาธรรมชาติ บริโภครสชาติเอาคุณภาพแท้ๆ จริงๆ ไม่มีการแต่งเติมเสริมสิ่งที่ไม่เป็นธรรมชาติเข้าไปให้ดูสวยงาม ทนนาน มองดูด้วยตาให้เห็นว่าน่ากิน จึงพยายามคิดค้นดินร่วน แสงหา และแข่งขันกันทุกวิถีทาง ว่าทำอย่างไรจึงจะดูสวยงาม เช่นเดียวกับส้มที่วางขายในท้องตลาด ก็คิดวิธีการเคลือบ (แว็กซ์-WAX) นำยาซีฟี่งให้ดูสวยงาม อยู่ทนนาน โฆษณาแปะตราชื่อยี่ห้อ เพื่อให้ขายดี หวังผลคือ ให้มีกำไรมากๆ

อาหารอื่นๆ ก็ทำนองเดียวกันกับส้ม มีการปรุงแต่งเติมเสริมใส่ โดยมิได้คำนึงถึงคุณภาพ ขอให้ดูดี สวยน่ากินก็พอ รสดีถูกปากเป็นใช้ได้ แม้กระทั่งรูปร่างหน้าตา ทรวดทรง องค์กรก็ต้องแต่งตั้งทนนาน ให้เหมือน

กับสัมเวศ์ ทั้งนี้ยังรวมไปถึงปัจจัยอื่นๆ อีก ๓ อย่าง ที่จำเป็นแก่การดำรงชีวิต ได้แก่ เสื้อผ้าอาหารระดับกาย เคหสถานบ้านเรือนที่อยู่อาศัย และเวชภัณฑ์เครื่องยารักษาโรค ก็จะต้องให้มีสี่ เสียง กลิ่น รส สัมผัส ที่ต้องตาต้องใจ เช่นเดียวกันและยังรวมไปถึง ปัจจัยอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ที่อ้างว่าจำเป็นในยุคโลกาภิวัตน์อีกมากอย่าง จนฟัง และ เพื่อ เช่น โทรศัพท์ พัดลม เครื่องปรับอากาศ โทรศัพท์บ้าน โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ ยวดยานพาหนะ ฯลฯ สิ่งของทุกอย่างล้วนต้องตกอยู่ในวงจรเดียวกันกับ “สัมเวศ์ ซี่ผึ้ง” ต้องสวยสะดุดตา ไพเราะเสนาะหู รสชาติถูกใจลิ้น กลิ่นเตะจมูก ทุกสิ่งสัมผัสต้องนิ่มนวลต้องกายต้องใจ จึงจะดี

นี่แหละ! ที่คนส่วนใหญ่ของโลกในยุค Hi-Tech กำลังหลงกับสิ่งสมมุติ และกำลังหนีห่างออกไปจากความจริง (ัจจะ) ความจริงที่กำลังปรากฏทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ทำให้เกิดความ “ชอบใจ” “ไม่ชอบใจ” และ “หลงไป” กับสิ่งสมมุติทั้งหลายเหล่านั้น บางสิ่งและหลายๆ สิ่งหลายอย่าง ก็เกินความจำเป็นแก่การดำรงชีวิตด้วย เราก็หลงฟังและเพื่อไปกับ สี่ เสียง กลิ่น รส สัมผัส ความคิดนึก(ละเมอ,เพ้อ,ฝัน) นี้คือ ต้นเหตุของความทุกข์!

คนสมัยก่อน ไม่มีน้ำแข็งกิน ไม่เคยนั่งนอนห้องแอร์ แต่ทำไมจิตใจเยือกเย็น อ่อนโยน นุ่มนวลเปลือกไม้ ใบไม้ แต่มีหิริความละอาย ฯลฯ ลองคิดดูเถิดว่า อะไรกำลังเกิดขึ้นกับชีวิตเรา นี้คือ “คิดเป็น” คิดเป็นก็เป็นปัญญา.....

ถ้าคิดได้อย่างนี้ ทำให้เกิดปัญญา เราก็จะมองปัญหาออก เมื่อเกิดปัญหาสามารถแก้ปัญหาก็ได้ ไม่ต้องไปฆ่าตัวตาย เพราะมีปัญญามองเห็นทางออก นี้คือ “รู้ความจริง” ทุกวันนี้! เรากำลังดำรงชีวิตอยู่กับ “ความจริงและสิ่งสมมุติ”

ฉะนั้น จงระมัดระวัง ๖ สิ่งนี้ให้จงดี “ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ”

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

ระมัดระวังได้อย่างนี้ เรียกว่า มีปัญญามองเห็น มองออกว่าควรจะบริโภค บัณฑิตอย่างไรรู้จักไม่ทุกข์

แต่ถ้า ยังมองไม่เห็นอยู่ ก็คงต้องพยายามเอาสิ่งที่ปิดบังหู บังตา ออกเสียก่อน มันมีอยู่ ๓ ตัว คือ ตัวโลภ โกรธ หลง ๓ ตัวนี้สำคัญนัก มันเป็นสิ่งปิดบังที่แน่นอนหาอย่าบอกใครเชียว ! เอาออกยากแสนยากเสียด้วย ต้องพยายาม...พยายามให้มากๆ หน่อย

“เรามีความแก่...ความเจ็บไข้...ความตาย...เป็นธรรมดา

จะล่วงพ้นความแก่...ความเจ็บไข้...ความตาย ไปไม่ได้

เราจะต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจ...

เราจะต้องประสบกับสิ่งที่ไม่น่ารักน่าพอใจ...

เรามีกรรมเป็นของของตน...

เราทำกรรมอันใดไว้ จะต้องได้รับผลของกรรมนั้น ไม่ว่าดีหรือชั่ว!”

ให้คิดอย่างนี้...จนกระทั่ง...ถึงวันที่ไม่มีลมหายใจ !

๕๓. กามโกตี ผู้บริโภคม ๑๐ ประเภท

ธรรมะจากภาพ : กามโกตี (ผู้บริโภคมหรือผู้ครองเรือน) ๑๐ ประเภท

๑. แสวงหาโดยชอบธรรม
เลี้ยงตนเอง ทำบุญให้ทาน ไม่มัวเมาประมาท
อิมหนามีสุข เบ่งปัน มีปัญญา-อิสระ พ้นทุกข์ มนุษย์หรือเทพชั้นสูง
๒. แสวงหาโดยชอบธรรม
เลี้ยงตนเอง ทำบุญฯ มัวเมา
๓. แสวงหาโดยชอบธรรม
เลี้ยงตนเอง ไม่ทำบุญฯ มัวเมา
๔. แสวงหาโดยชอบธรรม
ไม่เลี้ยงตนเอง ไม่ทำบุญฯ มัวเมา
๕. แสวงหาโดยชอบธรรมบ้างไม่ชอบธรรมบ้าง
เลี้ยงตนเอง ทำบุญฯ มัวเมา - ทุกข์มาก สุขน้อย

สุข, ทุกข์ ระคนกัน,
ลาภยศไม่บริบูรณ์

๖. แสวงหาโดยชอบธรรมบ้างไม่ชอบธรรมบ้าง
เลี้ยงตนเอง ไม่ทำบุญฯ มั่วเมาฯ - ทศตือบายภูมิ
๗. แสวงหาโดยชอบธรรมบ้างไม่ชอบธรรมบ้าง
ไม่เลี้ยงตนเอง ไม่ทำบุญฯ มั่วเมาฯ - ทศตือบายภูมิ
๘. แสวงหาโดยไม่ชอบธรรม
เลี้ยงตนเอง ทำบุญฯ มั่วเมาฯ - ทศตือบายภูมิ
๙. แสวงหาโดยไม่ชอบธรรม
เลี้ยงตนเอง ไม่ทำบุญฯ มั่วเมาฯ - ทศตือบายภูมิ
๑๐. แสวงหาโดยไม่ชอบธรรม
ไม่เลี้ยงตนเอง ไม่ทำบุญฯ มั่วเมาฯ - ทศตือบายภูมิ

ผู้ครองเรือน คือ ผู้บริโศกคาม กามคืออะไร ?

กาม คือ ความใคร่ ความอยาก มี ๒ อย่างคือ กิเลสกาม, วัตถุ
กาม

กิเลสกาม คือ สิ่งชั่วร้าย ทำให้เดือดร้อนรำคาญใจ เป็นเจตสิก
เครื่องประกอบจิตให้เศร้าหมอง เร่าร้อน มี ๑๐ อย่าง ได้แก่ โลภะ โทสะ
โมหะ มานะ ทิฏฐิ วิจิกิจฉา ถีนะ อุทธัจจะ อหิริ อนัตตตัปปะ ส่วนวัตถุกาม
กามคือวัตถุ

บุญ คือ อะไร? คือ บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ได้แก่ ทานมัย คีลมัย
ภาวนามัย ไวยาวัจมัย อปจายนมัย ปัตติทานมัย ปัตตานุโมทนามัย ฆัมมัสสวนา
มัย ฆัมมเทศนามัย ทิฏฐุชุกัมม

แสวงหาโดยชอบ คือ สุจริต ๑๐ ได้แก่ กายกรรมสุจริต๓ วจี
กรรมสุจริต๔ มโนกรรมสุจริต ๓ หรือมีศีล ๕ ครบบริบูรณ์ เว้นอาชีพ
ที่ไม่ควรทำ ๕ อย่าง ได้แก่ คำขายคัตตรา , คำขายสิ่งมีชีวิต , คำขาย
เนื้อสัตว์ , คำขายน้ำเมา , คำขายยาพิษ , การแสวงหาโดยไม่ชอบ ได้แก่

การกระทำกรรมที่ตรงกันข้าม

มัวเมาประมาท ๓ อย่าง ได้แก่ มัวเมาประมาทว่ายังหนุ่มสาว, มัวเมาประมาทว่ายังไม่แก่ยังไม่แข็งแรงไม่มีโรคภัย, มัวเมาประมาทว่ายังไม่ตาย มัวเมาประมาท ๓ อย่างนี้ แล้วไม่รีบทำความดีใน ทาน ศีล ภาวนา มัวเมา อยู่ในโลภ โกรธ หลง จึงมีทุกคติเป็นที่ไป คือ อบายภูมิ ๔ ได้แก่ สัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน

ดังนั้น จึงควรพิจารณาเนื่องๆ ว่า “เรามีความแก่ ความเจ็บ ความ ตาย มีความพลัดพรากของรักของชอบใจ และ มีกรรมเป็นของของตน ทำกรรมใดไว้ ดีหรือชั่วก็ตาม จักได้รับผลของกรรมนั้น” ดังนี้ จึงได้ชี้ว่า ไม่เป็นผู้มัวเมาประมาท แล้วรีบเร่งทำความดี ใน ทาน ศีล ภาวนา

๕๔. ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์...กับอำนาจราชศักดิ์

ธรรมะจากภาพ : ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์...กับอำนาจราชศักดิ์

○ อารักษ์มีหัวไม้	รุกขมูล
ที่ศักดิ์สิทธิ์บริบูรณ์	เครื่องเส้น(เช่น)
ที่ไปศักดิ์สิทธิ์สูญ	สังตลาม
ดุจดั่งเสวกวัน	ว่าถ้อยความเมือง
	(โคลงโลกนิติ)

คำโบราณกล่าวว่า ต้นไม้ทั่วไปย่อมมีเทวดาอารักษ์สถิตอยู่ ถ้า
ศักดิ์สิทธิ์มาก ผู้คนก็นับถือบูชาบวงสรวงมาก แต่ถ้าต้นไม้ไม่ศักดิ์สิทธิ์
ย่อมอดได้ลามลักการะ เปรียบเสมือนบรรดาข้าราชการที่ไม่มีอำนาจราชศักดิ์
ก็ย่อมไม่มีผู้ใดมายกย่อง เคารพนับถือ

๕๕. เจ้านาย ๔ ประเภท

ธรรมะจากภาพ : เจ้านายสี่ประเภท ที่ไม่ควรอยู่รับใช้

○ นายหนึ่งแรงโกรธร้าย	เรียกขาน
นายหนึ่งบ่เจ้อจาน	ทรัพย์บ้าง
นายหนึ่งเมื่อเอางาน	บ่ย่อง ยกนา
นายหนึ่งข่มคุณมล้าง	สี่นี้เสัพโฉน

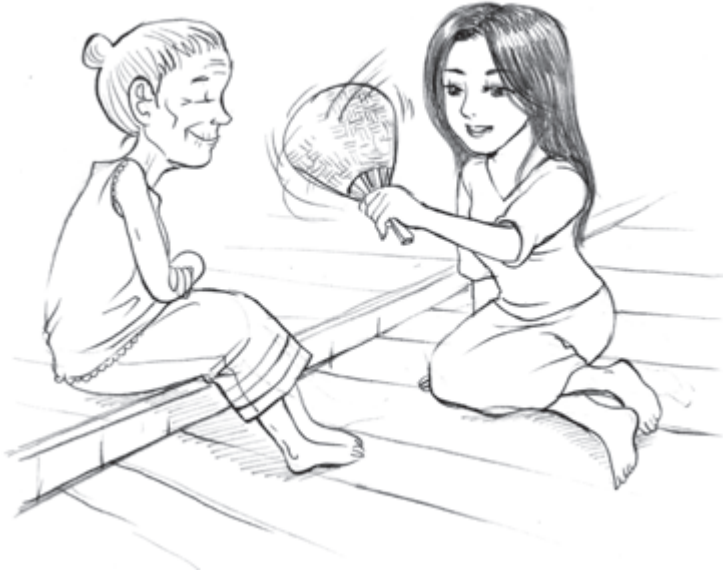
(โคลงโลกนิติ)

คำโบราณกล่าวว่า เจ้านายที่ไม่ควรอยู่รับใช้ ๔ ประเภท ได้แก่ นายที่เป็นคนเจ้าอารมณ์เรียกใช้อย่างดุร้ายถือตัว, นายขาดน้ำใจเอื้อเฟื้อ, นายดีแต่ใช้ไม่เคยชม, และนายชอบทวงบุญคุณ

ถ้าหากเป็นนายที่ดี ก็ต้องประพฤติปฏิบัติในทางตรงกันข้ามกับคำกล่าวข้างต้น ก็จะเป็นที่เคารพรักใคร่ของบ่าวคนรับใช้ ผู้ใต้บังคับบัญชา การงานย่อมสำเร็จสมประสงค์

๕๖. เรือน ๓...น้ำ ๔...ราศี ๓?

ธรรมะจากภาพ : เรือนสาม น้ำสี่ ราศีสาม

○ น้ำใช้ใส่ตุ่มตั้ง	เต็มดี
น้ำอบอำอินทรี	อย่าพร่อง(พร่อง)
น้ำปู่นใส่เต้ามี	อย่าขาด
น้ำจิตอย่าให้ข้อย	ขัดน้ำใจใคร
	(โคลงโลกนิติ)

คำโบราณกล่าวว่า

เรือน ๓ หมายถึง เรือนนอนเรือนครัวเรือนกายเรือนใจ ทั้ง ๓ เรือน ควรดูแลเอาใจใส่ให้สะอาดเรียบร้อยจึงดี

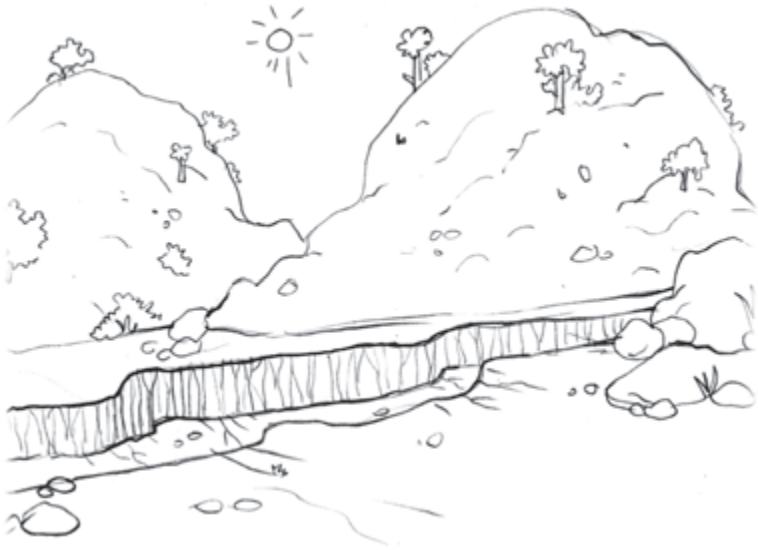
น้ำ ๔ หมายถึง น้ำดื่ม-กิน-ใช้ ๑ น้ำอบดูแลเรือนกาย ๑ น้ำเต้า
ปูน หมายถึง เอาใจใส่ดูแลบุพพการี ๑ น้ำจิต ๑ ควรเอาใจใส่ให้จงดี

ราศี ๓ หมายถึง ตอนเช้าราศีอยู่ที่โบน้า ให้ล้างหน้า ๑ กลาง
วันราศีอยู่ที่ทรงอก ให้เอาน้ำลูบอกคล้ายร้อน ๑ ตอนเย็นค่ำราศีอยู่ที่เท้า
ให้ล้างเท้าทำความสะอาดกาย ก่อนเข้านอน ๑

ผู้ใดปฏิบัติได้ดังกล่าวนี้นี้ จะมีแต่ความสุข ความเจริญ

๕๗. ประเทศที่ไร้ป่า... ดุงเมืองไร้ปราชญ์

ธรรมะจากภาพ : ประเทศที่ไร้ป่า ดุงเมืองไร้ปราชญ์

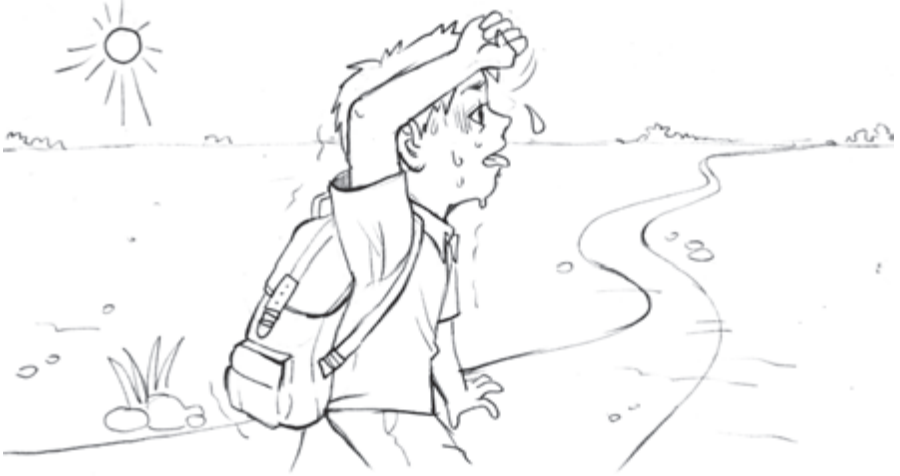
○ เทคโนโลยีไร้รอด	อริย
เห็นแต่จอมปลวกอัน	หนึ่งน้อย
ดุงเมืองไม่มีธรรม์	นักปราชญ์
ชมขึ้นแต่แปลร้อย	ว่ารู้สูงสุดสูง

(โคลงโลกนิติ)

คำโบราณกล่าวว่า บ้านเมืองใด ไม่มีป่าไม้ภูเขา มีแต่จอมปลวก เล็กๆ เปรียบได้กับบ้านเมืองที่ไร้นักปราชญ์ ผู้มีปัญญารอบรู้ เพียงแต่มีคน รู้น้อยก็พากันชื่นชม นับถือว่ามีความรู้สูงนัก นับว่าเป็นเรื่องที่น่าสมเพช เวทนายิ่งนัก

๕๘. วัฏฏะ...ทางเดินของชีวิต

ธรรมะจากภาพ : วัฏฏะ ทางเดินของชีวิตแสนยาวนานและไกล

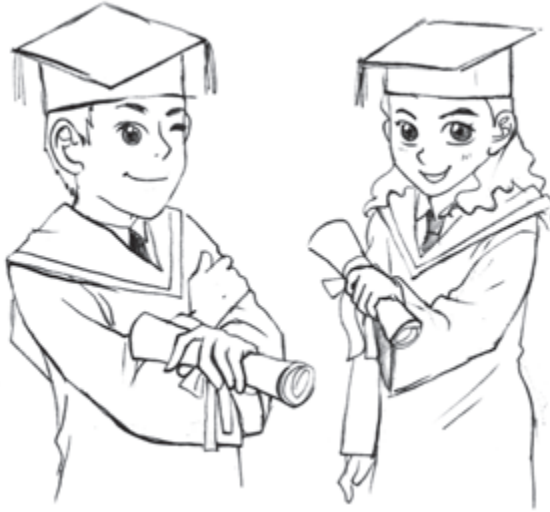
○ คนตื่นคืนหนึ่งซ้ำ	จริงเจียว
มล้ำวิถีโยชน์เดียว	ดูจรั้อย
สงสารหมู่พาลเทียว	ทางเนิ่น นานนา
เพราะบ่เห็นธรรมน้อย	หนึ่งให้เป็นคน

(โคลงโลกนิติ)

โบราณกล่าวว่า คนที่นอนไม่หลับ ย่อมรู้สึกว่าการเดินทางนั้นช่างยาวนาน คนที่เหนื่อยล้าย่อมรู้สึกว่าการเดินทางจะไกล ๆ ก็ดูเหมือนว่ายาวไกลเสียเหลือเกิน ส่วนการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะสงสารของคนพาล ผู้ไม่รู้พระลัทธิธรรมนั้นแสนจะยาวนานยิ่งนัก เสียตายที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ และพบพระพุทธศาสนา แต่ไม่สนใจศึกษาและปฏิบัติธรรม ชีวิตย่อมได้รับแต่บาปและทุกข์โทษ

๕๙. ปริญา ๓

ธรรมะจากภาพ : ปริญา ๓

ทางโลก ปริญา ๓ ได้แก่ ปริญาตรี-โท-เอก เรียนไม่รู้จัก เป็นอาชีพไม่หลุดพ้นจากโลก โกรธ หลง เป็นความรู้ทางโลก เป็นโลกียะ

ทางธรรม ปริญา ๓ ได้แก่ *ญาตะปริญา* หมายถึง การศึกษาเรียนรู้พระสัทธรรมความจริง กำหนดรู้ขั้นรู้จักคือ กำหนดรู้สิ่งนั้นๆ ตามลักษณะที่เป็นสภาวะของมันเอง พอให้แยกออกจากสิ่งอื่นๆได้ รู้รูป-รู้นาม ชั้น ๕ อายุตระ ๑๒ ธาตุ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ ปฏิจลสมุปบาท ๑๒ อริยสัจ ๔ ซึ่งตรงกับญาณ ๑๖ ชั้นแรก คือ *ขั้นนามรูปปริเฉทญาณ*

-tierปริญา หมายถึง รู้ความจริง ขั้นพิจารณา กำหนดรู้สังขาร ด้วยการพิจารณาเห็นไตรลักษณ์ ว่าสิ่งนั้น ๆ มีลักษณะไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา เป็นขั้นปฏิบัติธรรมตั้งแต่ ญาณที่ ๒ *ขั้นปัจจุยปริคคหญาณ*

รู้เหตุ-รู้ปัจจัยแห่งการเกิด-ดับ ของรูปนาม จนถึงขั้น ญาณที่ ๓ สัมมสน
ญาณ รู้อารมณ์ และรู้จิตที่รู้อารมณ์ คือ รู้รูป-รู้นาม เกิดดับ

ปหานปริญา หมายถึง ความรู้ขั้นตั้งแต่ ขั้นญาณที่ ๔ รั้งคญาณ
เป็นต้นไป ได้แก่ ขั้นปัญญาหยั่งเห็นความย่อยยับ คือเห็นความดับแห่งสังขาร
เป็นปัญญาที่ประจักษ์แจ้ง ความไม่มีสาระของการเกิดขึ้นและดับไป ของ
สภาพธรรมที่ปรากฏ เป็นปัญญาที่รอบรู้เพิ่มขึ้น ละคลายความยินดีใน
นาม-รูป เห็นโทษของนาม-รูปเพิ่มขึ้น ละวิปลาสเสียได้ คือละความเห็นว่าง
าม ว่าเที่ยง ว่าสุข ว่าเป็นตัวตน จนปหานกิเลสเป็นสมุจเฉท เป็นพระอรีย
บุคคล

ปริญาทางธรรม เรียนแล้วมีจบพ้นโลก(พ้นอยาก)คือ เห็นโลก
เป็นโลกอุดร เป็นโลกุตตระ

๒๐. ไม่คบพาล-คบบัณฑิต...มงคลที่ ๑-๒

(คาถาที่๑ อเสวนา จะพาลานัง ปัณชิตานัญญุ จะเสวนา ปุชจาจะปุชชะนียานัง เอตัมมัง คลมุตตมังฯ)

ธรรมะจากภาพ : ไม่คบพาล คบบัณฑิตเป็นมงคลสูงสุด

○ แผลงวันแสวงเสพด้วย	ลามก
พาลชาติเสาะสิ่งรัก	เรื่องร้าย
ภุมราเห็จเหิรหก	หาบุษ ปนา
นักปราชญ์ ฤฯ ห่อนหม้าย	หมั้นสู่แสวงธรรมฯ

(โคลงโลกนิติ)

อเสวนา จะพาลานัง หมายถึง การไม่คบค้าสมาคมกับคนพาล คนชั่ว คนไม่ดี คนที่มีความประพฤติทางเลื่อม ได้แก่ อบายมุข เช่น นักเลงทางเพศ นักเลงสุรา นักเลงการพนัน คบเพื่อนอันธพาล เทียบกลางคืนและเกียจคร้านการงาน

ปัณชิตานัญญุจะเสวนา หมายถึง คบหากับบัณฑิต ได้แก่ นักปราชญ์ผู้มีปัญญา ดำเนินชีวิตด้วยปัญญา คือ หลีกเลี่ยงทางเลื่อม รู้ผิดชอบชั่วดี มีศรัทธา เชื่อมั่นในกฎของกรรม และความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

๒๑. มารยาท...ในที่ชุมนุมชน

ธรรมะจากภาพ : มารยาทในที่ชุมนุมชน

○ ท่ามกลางกล่าวแต่ถ้อย	พอควร
เห็นท่านสรรพลอย่าสรรพล	ตอบแต่
ใช้คำแต่น้ำนวล	นฤโทษ
เห็นท่านเศร้าทำเศร้า	โศกหน้าตาตาม
- (โคลงโลกนิติ)

โบราณกล่าวว่ เมื่อใดที่อยู่ในที่ชุมนุมชน ต่อหน้าผู้คน ควรจะพูดจาแต่พอสสมควร ถ้าผู้อื่นหัวเราะหัวใคร ก็อย่าไปพลอยหัวเราะเสมอกับเขา ควรสำรวมกิริยาพูดจาให้สุภาพ แต่ถ้าหากเห็นผู้ใดมีความเศร้าเสียใจ ก็จงร่วมอาการเศร้าเสียใจไปกับเขาด้วยเถิด

๒๒. มีลูกตื้อ...เหมือนมีเรือรั่ว

ธรรมะจากภาพ : มีลูกตื้อ เหมือนมีเรือรั่ว

○ มีลูกตื้อลูกขี้	กาแก
มีทาสเทียบตำแย	แส่ไล่
มีเรือรั่วชี้แพ	ดีกว่า
มีแม่เรือนเบื่อนให้	เดือดร้อนเพราราย

(โคลงโลกนิติ)

โบราณกล่าวว่ มีลูกที่ตื้อด้น ไม่อยู่ในโอวาท ก็เหมือนมีลูกนก ลูกกา มีคนรับใช้ชั่ว ก็เหมือนมีตำแย ที่นำแต่ความเดือดร้อนมาให้ มีเรือรั่วยอมไร้ประโยชน์ ไปใช้แพเสี้ยยังดีกว่า มีภรรยาที่ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย ก็เดือดร้อนอยู่วันยังค่ำ

๒๓. เพื่อนกิน...หา่ง่าย เพื่อนตาย...หายาก

ธรรมะจากภาพ : เพื่อนกิน...หา่ง่าย เพื่อนตาย...หายาก

○ เพื่อนกิน สิ้นทรัพย์แล้ว แห้งหนึ่
หา่ง่าย หลายหมื่นมี มากได้
เพื่อนตาย ถ่ายแทนซี วาอาตม์
หายาก ผากมีใช้ ยากแท้จักหา

(โคลงโลกนิติ)

คำโบราณกล่าวว่า “เพื่อนกิน (ดื่ม,เที่ยว) หา่ง่าย เพื่อนตาย (มิตรแท้) หายาก”

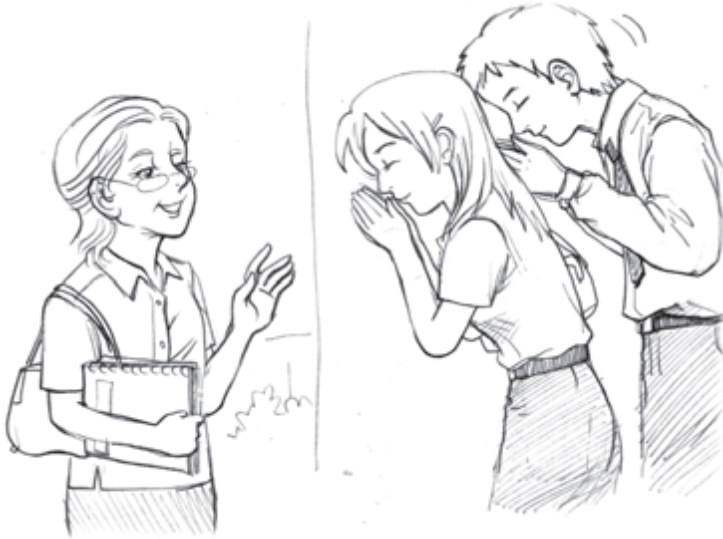
เพื่อนกิน ได้แก่ มิตรเทียม มิตรปกอลอก มิตรหัวประจบ มิตรดีแต่พูด มิตรชักชวนให้เสียหาย เป็นต้น

เพื่อนตาย ได้แก่ มิตรแท้ มิตรอนุเคราะห์ มิตรร่วมสุขร่วมทุกข์ มิตรแนะนำประโยชน์ มิตรมีอุปการะ เป็นต้น

(โปรดหาอ่านรายละเอียดได้ในหนังสือมนุษย์เกิดมาทำไม? เล่ม ๑ เรื่อง ทิศหก หน้า ๘๓)

๒๔. ความสุภาพอ่อนน้อม มงคลที่ ๒๓

(คาถาที่ ๗ การโจง นิวาโตจ สันตภูลิจ กตัญญูตา กาเลน ชัมมัสสวณัง เอตัมมังคล มุตตมังฯ)

ธรรมะจากภาพ : ความสุภาพอ่อนน้อมเป็นมงคลสูงสุด

○ หึงห้อยส่องกันชู	แสงจันทร์
ปัดเทียบเทียบรัตน์อัน	เอี่ยมขำ (ค่า)
ทองเหลืองหลู่สุวรรณ	ธรรมชาติ
พาลว่าตนเองอ้า	อาจล้ำเลยกวี

(โคลงโลกนิติ)

นิวาโต จ หมายถึง เบาลมออก คือ อาการไม่พองตัว ไม่
จองหองพองชน มีความสุภาพอ่อนน้อม ถ่อมตน เป็นมงคลลำดับที่ ๒๓
ในมงคล ๓๘ ประการ

๒๕. สิบห้า “อย่า”....พาพันภัย ห่างไกลอุปมงคล

ธรรมะจากภาพ : สิบห้า “อย่า” พาพันภัย ห่างไกลอุปมงคล

○ อย่าอวดรู้ ○ อย่าดูแคลน ○ อย่าเสงอน ○ อย่าช้อนเงือก
○ อย่าเชื่อนาเช ○ อย่าเล่าเรื่องเพื่อน ○ อย่าเลือกเรื่องของเขา ○ อย่า
เอาแต่เรื่องของตัวเอง ○ อย่ากลัวเขาจะว่า ○ อย่านิทาเจ้านาย ○ อย่า
ขายความลับ ○ อย่าจ้องจับผิด ○ อย่าคิดไม่ซื่อ ○ อย่าตั้งอวดจันด้าน ○
อย่าค้ำจันจันแค้น

๒๒. เศษสัญญา...ก็กลับมาลืม!

ธรรมะจากภาพ : เพลง.....ทำนองเพลงเดี่ยวตาย

- คำคืนฉันยืนอยู่เดี่ยวตาย เหลียวมองรอบกาย ความตายอยู่รอบตัว
มองแล้วใจสั่นระรัว ความกลัวประจันหน้า
ป่าช้า.....ฝังผี โอ๊ย! ...หาใครเป็นเพื่อนไม่มี
- เรานักบุญอ่อนนหัด ฟังเสียงป่าช้าซัด ยิ่งดีก่สงัด ยิ่งหนาว
โอ๊ย! ดาวและเดือน เจ้าอย่าเพิ่งคล้อยเคลื่อน
ช่วยอยู่เป็นเพื่อนได้ไหมเอ๋ย แอ๊ยกแล้วจนจับใจ
- เอานะโม พุทโธ ตั้งมั่น ความรู้สึกหวาดหวั่น ค่อยเริ่มพลันสลาย
โอ๊ย....ตาย คือ ไม่ตาย ที่ทิ้งไว้เพียงแต่ร่างกาย
- ส่วนความดีไซร์ยังอยู่เอ๋ย ขอความกลัวจงหมดจากใจ
- ก็มกราบลงนี่ก็ปลงแต่ความตาย เหลียวมองหาใคร ผู้ใดที่ตัวรักเรา
พอตายแล้วใครเขาก็ไม่เอา เมินหน้าไม่ยอมเข้าใกล้
หามไปไว้ป่าช้า..... เศษสัญญาก็กลับมาลืม

๒๗. คนเหมือนกัน...แต่ไม่เหมือนกัน!

ธรรมะจากภาพ : คนเหมือนกัน แต่ไม่เหมือนกัน

โลภะ+โมหะ	วางเฉย+มีสติ-ปัญญา	โทสะ+โมหะ
๑. อ้อ เออ !	อุเบกขา (วางเฉย)	เอ๊ะ เอ๊ย โอ๊ย !
๒. หัวเราะ ยิ้ม	รู้กาย	ร้องไห้ บุดบึ้ง
๓. ดีใจ สดใส	รู้ใจ	เสียใจ เศร้าโศก
เริงรำ ระรื่น	สังวร. สำรวม	ซีมเซ็ง
๔. สุขใจ	ไม่หลง	ทุกขใจ ท้อแท้
๕. เผลอ สීමตัว	มีสติระลึกได้	เฟง จ้อง บังคับไว้
รัก, ราคะ, ราคา	เฉย (แต่รู้)	ซัง, ซัดเคื่อง, หมดราคา
๖. สบายใจ	มีปัญญารู้ตัว	ซัดใจ เคื่องซุ่นใจ
๗. อาย เขิน กลัว	องอาจเชื่อมั่นในตนเอง	มุทะลุ บ้าบิ่น กล้าเกิน
๘. ดันรน แสวงหา	มักน้อย สันโดษ	เบียดเบียน

โลภะ+โมหะ	วางเฉย+มีสติ-ปัญญา	โทสะ+โมหะ
๙. สُرุษย์สุร่าย เจ้าสำราญ	สมชีวิตาเลี้ยงชีวิต พอเหมาะ	ตระหนี่ ผิดเคือง
๑๐. ขี้สงสาร	มั่นคง มั่นใจ เชื่อกฎแห่งกรรม	ขี้ใจฉกา
๑๑. ทิฎฐิ มานะ ถือตัว	ขยัน ตื่นตัวอยู่เสมอ พูดแต่แง่ดี	ดูหมิ่น เหยียด หยาม ว่าร้าย
๑๒. พุดมาก พุดเล่น-ล้อ เพื่อจ้อ	พุดเฉพาะที่เป็น ประโยชน์, ไพเราะ และความจริง	พุดเท็จ ส่อเสียด คำหยาบคาย
๑๓. มักผิดศีล ข้อ ๒,๓,๕	เป็นคนมีศีลทั้ง ๕ ข้อ	มักผิดศีลข้อ ๑, ๔
๑๔. มักถูกโกง ถูกตინตันทา ปัญญาทึบ	รูปร่างสะสวย ผิวพรรณดี ปัญญาดี	มักพิกลพิการ ขี้โรคอายุสั้น ถูกสาปแช่ง
๑๕. เผลอ ลืมตัว น้อมไป, ฟุ้งซ่าน กามสุขัลลิกานุโยค (มัวเมาในกามสุข)	มีสติ ตามดู ตามรู้ สังเกต มัชฌิมาปฏิปทา- (ทางสายกลาง) อาตปปี สัมปชาน- สติมา	เฟื่อง จ้อง บังคับไว้ ข่มไว้ เกรียด อตตกิลมณานุโยค (หมกมุ่นทรมาณตน ให้ลำบาก)

๒๘. กรรมตามทัน

ธรรมะจากภาพ : อปราชยเวทนียกรรม (กรรมตามทันในชาติที่สามเป็นต้นไป)

สมัยพุทธกาล พระภิกษุ ๗ รูป เดินทางจะไปเฝ้าพระบรมศาสดา ระหว่างทางได้เข้าไปพักในถ้ำแห่งหนึ่ง แล้วถูกถ้ำถล่มปิดทางออก ต้องอดข้าวอดน้ำถึงเจ็ดวัน พอวันที่เจ็ด ปากถ้ำก็เปิดออกเองโดยอัศจรรย์

ครั้นไปเฝ้า พระพุทธเจ้า จึงได้ทูลถามถึงเหตุ พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า เป็นเพราะ**อปราชยเวทนียกรรมฝ่ายอกุศล** บุญกรรมในอดีตชาติหนึ่งตามมาทัน ภิกษุ ๗ รูปนี้เคยเกิดเป็นเด็กเลี้ยงโค แล้วได้อุดรูขังตัวห้อยไว้ในจอมปลวกเป็นเวลาเจ็ดวัน พอถึงวันที่เจ็ดนึกได้ จึงไปเปิดรูที่อุดไว้ พบตัวห้อยซึ่งผอมโซ คลานตัวมเตี้ยออกมาเพราะอดอาหาร ด้วยผลกรรมนี้จึงส่งผลนำเกิดในอบายภูมิ เมื่อเกิดเป็นมนุษย์มาบวชเป็นพระภิกษุ กรรมจึงส่งผลให้ถูกหินถล่มปิดปากถ้ำไว้

จิตตสัมภุตชาดก ๒๗/๓๘๓ “กรรมแม้จะเล็กน้อย ที่จะไม่ให้ผลเป็นไม่มี” (พระโพธิสัตว์)

๒๙. วัชรปรัชญา ปารมิตาสูต

ธรรมะจากภาพ : วัชรปรัชญา ปารมิตาสูต

สมัยหนึ่ง พระพุทธเจ้าทรงประทับ ณ แทนพิสุทธี บณฺฑูเขาคิชฌกูฏ บรรดาพระโพธิสัตว์สาวก เทวนาคา ๘ ภาค ต่างชุมนุมห้อมล้อม เพื่อฟังพระธรรมเทศนา...พร้อมด้วยภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา...ฯลฯ

พระมัญชุศรีโพธิสัตว์ ได้กราบทูลถามพระพุทธองค์ และขอให้ทรงโปรดแสดงธรรมเบื้องต้น ที่มุ่งชี้ให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย สำเร็จเป็นพุทธะ...ฯลฯ

พระบรมศาสดา ตรัสแสดง **“วัชรสูต**” ด้วย ๔ บาทพระคาถา เรียกว่าศูนฺยกาย ศูนฺยใจ ศูนฺยภาวะและศูนฺยธรรม...ฯลฯ...และทรงอุปมาอุปไมยว่า กายใจดุจ **“พระราชนิเวศน์กำแพง”** ดังนี้

“ใจอุปมาดังราชนิเวศน์ ภาวะเดิมอุปมาดังพระราชฯ ศิลบริสุทธี อุปมาดังกำแพง อายุตนะภายใน ๖ อุปมาดังอำมาตย์ ๖ กรม อายุตนะ

ภายนอก ๖ อุปมาตั้งโจรภัย ๖, วิญญาณ ๖ อุปมาตั้งประตูเข้าออกทั้ง ๖
กามคุณ ๕ อุปมาตั้งหลุมพราง ๕ หลุม การได้ยิน ได้เห็น ได้สัมผัส ได้รับรู้
อุปมาตั้งมุขมนตรี ทั้ง ๔ ร่วมกันปกป้องราชบัลลังก์

เมื่อพระราชอาออกประทับ ณ นิเวศน์ใจ พร้อมด้วยอำมาตย์ทั้ง ๖
และ ๔ มุขมนตรี ร่วมกันบริหารราชการแผ่นดิน หากมีทศพิชราชธรรม
ไม่เห็นแก่ตน ปุณบำเหน็จผู้มีความดีความชอบ ลงโทษผู้กระทำผิด ภายนอก
กำแพงบีลมันคง ๖ ประตูปกป้องมิตติธรรมโดยรอบคอบ ๖ โจรภัยสยบ
ภายใน ๖ อำมาตย์ ๔ มุขมนตรี บริหารราชการงานเมือง โดยบริสุทธิ์ยุติธรรม
ไม่กล้าฉ้อฉลยกยก ภายนอกภายนอกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แผ่นดินสงบ
ร่มเย็น

หากพระราช คือ ใจไว้ธรรม หูเบา ฟังแต่คำประจบสอพลอ บริหาร
แผ่นดินโดยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน การบำเหน็จความดีกับการลงโทษไม่
ยุติธรรม เล่นเล่นเพทุบาย ๖ อำมาตย์ขัดแย้งกัน มุขมนตรีฉ้อฉล

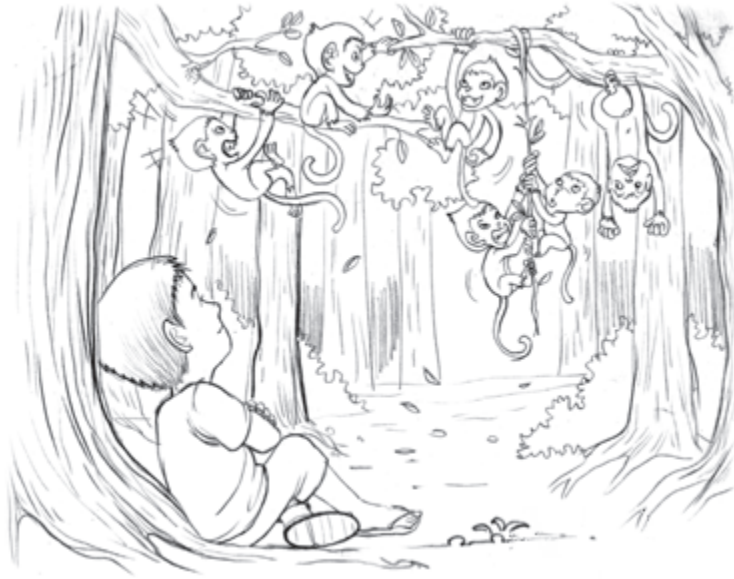
ภายนอก ๖ ประตูไม่ปิด โจรกำเริบ ตีกำแพงบีลแตก เข้ายึด
ครองแผ่นดิน ปล้นชิงบุญกุศล บุญหมดธรรมสิ้น ภายใจตกอับ จมดิ่ง

ดังนั้น การปกครองแผ่นดิน มีธรรม มีจรรยา ภายใตภายนอก
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ผิดพลาด ทั้งราชาทั้งอำมาตย์สอดคล้องกัน ทั้ง
ใจทั้งภาวะเปล่งรัศมีดวงอาทิตย์ทรงกลด แผ่นดินภาวะมีสันติสุข ได้ชื่อ
ว่า...ราชานิเวศน์กำแพง..."

ธรรมบท ๒๕/๓๗ “ภัยย่อมเกิดจากกามคุณ ๕” (พระพุทธทวงนะ)

๗๐. ตูลิงป่าเล่นกัน...นั่นดีแน่!

ธรรมะจากภาพ: เมื่อใจฟุ้งซ่าน ให้ปฏิบัติดังนี้

นิมิตโนภาพว่า เรากำลังนั่งอยู่ในป่า มีต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง มีลิงป่าหลายตัว กระโดดไปมาระหว่างกิ่งไม้ถึงกิ่งไม้ สนุกสนานตามประสาสัตว์ เราก็นั่งฟังโคนไม้หนึ่งอยู่...ตูลิงป่าเล่นด้วยความสบายอารมณ์ระวัง...อย่าเป็นลิงเสียเองนะ!

ลิงป่า คือ ใจหรือจิตหรือวิญญาณ เช่น วิญญาณทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

ต้นไม้ คือ ลมหายใจ คือ อารมณ์กรรมฐาน

เรา คือ สติ

เสียใจ เพราะจิตไม่สงบ ก็ผิด

ดีใจ เพราะจิตสงบ ก็ผิดเหมือนกัน

เรา...ความรู้สึกตัวก็มีอยู่ รู้ว่าสงบ ไม่สงบ รู้เฉย ๆ...รู้อยู่เฉย ๆ !

อชิตปัญหา ๒๕/๔๗๕ “อารมณ์เหล่านี้ได้ บรรดามีในโลก สติเป็น
เครื่องกั้นอารมณ์เหล่านั้น” (พระพุทธทวจนะ)

๗๑. วิสัยอาจารย์...ย่อมรักศิษย์

ธรรมะจากภาพ : ความโกรธ ตระหนี่และมัวเมาในสมบัติ
เป็นความเลวทราม

พรมทัตตราชกุมาร กษัตริย์นครพาราณสี ได้ไปศึกษาศิลปะวิทยาที่เมืองตักสิลา วันหนึ่งพระองค์ไปที่ทำน้กับพระอาจารย์ บังเอิญเดินผ่านหญิงแก่ตากเมล็ดงาไว้ พระองค์เห็นเข้าจึงหยิบเอาเมล็ดงานั้นไปเสวยก้ามือหนึ่ง หญิงแก่เจ้าของเห็นก็มีได้ว่ากล่าว ด้วยเห็นว่าคงหิว ครั้นต่อมาวันที่สองและที่สาม พระกุมารได้ใจ มาหยิบเอาเมล็ดงาของหญิงนั้นไปกินเรื่อยๆ จนกระทั่งແกทนไม่ไหว จึงไปฟ้องอาจารย์

อาจารย์ทราบเรื่อง ก็รับชดใช้แต่นางไม่ต้องการเงิน แต่ต้องการให้ลงโทษมากกว่า อาจารย์จึงสั่งให้ศิษย์สองคน จับพระกุมารไว้ข้างละคน แล้วเฝี่ยนเสีย ๓ ที แล้วร้องบอกว่า “ต่อไปอย่าได้ทำอย่างนี้อีก!” พระกุมาร

โกรธอาจารย์มาก จ้องมองอาจารย์อย่างเคียดแค้นเป็นที่สุด อาจารย์ก็รู้ แต่
ก็นิ่งเสีย

ต่อมา เมื่อพระกุมารสำเร็จการศึกษาแล้ว จึงลากลับบ้านเมือง พร้อม
ให้คำมั่นว่า “หากข้าพเจ้า ได้ครองราชย์สมบัติ ขอให้อาจารย์ไปเยี่ยมบ้าง”

ครั้นเดินทางกลับไปยัง กรุงพาราณสี พระบิดาก็ทรงอภิเษกพระกุมาร
ให้ครองราชสมบัติ อยู่ต่อมา กษัตริย์พาราณสีองค์ใหม่ ได้ส่งราชสาส์นไป
เชิญอาจารย์ทันที

ฝ่ายอาจารย์ เมื่อได้รับพระราชสาส์น ก็เดินทางมายังกรุงพาราณสี
แต่ครั้งไปถึง กลับถูกราชบุรุษจับกุม คুমตัวมาเฝ้าและได้รับพระราชโองการ
ว่า

“ท่านอาจารย์ แผลที่ท่านเขียนเรานั้น ยังเจ็บอยู่จนกระทั่งบัดนี้
ท่านจะต้องตายในวันนี้ด้วยน้ำมือของเราเอง”

เมื่ออาจารย์ได้ยินก็ตกใจ จึงพยายามรวบรวมสติ และตอบพระราช
ว่า “พระองค์โปรดระลึกสักหน่อยเถิดว่า ที่ข้าพเจ้าเขียนท่านนั้น เป็นเพราะ
ท่านทำถูกหรือผิด ข้าแต่พระองค์ ธรรมดาอาจารย์นั้น ย่อมรักศิษย์เหมือน
กับพ่อรักลูกทุกคน”

“ทุกครั้งที่หวดแสลงบนหลังศิษย์ ย่อมเจ็บแปลบที่หัวใจตนเองเสมอ”

พระเจ้าพาราณสี ทรงสดับถ้อยคำของอาจารย์ ดังนั้นก็หายพิโรธ
โปรดพระราชทานราชสมบัติ และให้เป็นบุโรหิต ทรงเคารพนับถือดุจเดียวกับ
พระราชาบิดาของพระองค์ จนตลอดพระชนมายุ

อานนทเถรคาถา ๒๖/๔๐๓ “บัณฑิตไม่พึงสังคมกับคนส่อเสียด
คนมักโกรธ ตระหนี่และมัวเมาในสมบัติ การสมาคมกับคนชั่วเป็นความเลว
ทราม” (พระเถรคาถา)

๗๒. คิดถูก...คิดเป็น...เป็นปัญญา

ธรรมะจากภาพ : คิดถูก คิดเป็น เป็นปัญญา

การศึกษาสมัยใหม่ พ่อแม่ฝากความหวังของลูกไว้กับการศึกษา พยายามส่งเสริมให้ศึกษาเล่าเรียน แต่หลักสูตรการศึกษาชาติ **“การอบรม”** ขาดการอบรมที่ก่อให้เกิด **“ความคิดถูก คิดเป็นที่ปัญญา”** ศึกษาจบได้รับปริญญา มิได้หมายความว่าจะมีปัญญาเสมอไป ปัญญาที่คิดถูก คิดเป็น ในที่นี้หมายถึง **“สัมมาทิฐิ”** หมายถึง ปัญญาอันเห็นชอบ เช่น เห็นว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ฯลฯ มารดามีบิดามี นรทศวรรค์มี ฯลฯ เป็นต้น

นักศึกษาเรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์ ชีววิทยา รู้เรื่องทางชีวร่างกาย โครงสร้าง รู้เรื่องการสืบพันธุ์ มีเชื้ออสุจิ รังไข่ ผสมพันธุ์ การเกิด ... ฯลฯ จนลืมนึกถึงบุญคุณของมารดาบิดา... จ่ายค่าจ้างครูสอนจนลืมนึกบุญคุณครู อาจารย์ เรียนรู้อย่างนี้ เรียกว่าไม่เป็นปัญญา แต่เป็น **“มิจฉาทิฐิ”** รวม

ไปถึงความเชื่อว่า ผลของการทำดี-ทำชั่วไม่มี นรก-สวรรค์ไม่มี (อดีต-อนาคตไม่มีชาติอดีต-ชาติหน้าไม่มี) หลักสูตรการศึกษาที่ศึกษา แต่ขาดการอบรม (จิตใจ) อย่างนี้ จึงกลับกลายเป็นยิ่งพัฒนา ยิ่งมีแต่ปัญหา และก็แก้ปัญหากันไม่ตก เพราะไม่ได้แก้ที่ต้นเหตุ ตราบใดที่ยังแก้ปัญหากันที่ปลายเหตุ ก็เปรียบเหมือนงูกินหาง หรือพายเรือในอ่าง ก็วนเวียนอยู่นั้นแหละ!

“แสนเสียดาย นันทาที่น่ารัก ชะล่านัก....?”

๗๓. ลิงปอกหอม

ธรรมะจากภาพ : เจริญสติ ตั้งสติปอกหอม

เราเอาหอมหัวใหญ่ ให้ลิง ๑ ลูก ลิงก็ปอกเปลือกออกทีละชั้นๆ
นี่ก็ไม่ใช่...ทิ้ง นี่ก็ไม่ใช่...ทิ้งไป นี่ก็ไม่ใช่...ทิ้งไป นี่ก็กินไม่ได้...ทิ้งไป
นี่ก็กินไม่ได้...

จนในที่สุด ลิงมันก็รู้ว่า ไม่มีอะไรที่กินได้ นี่ก็ไม่ใช่...นี่ก็ไม่ใช่...
ในที่สุด...ปล่อยวาง...ทิ้ง...ทุกสิ่งทุกอย่าง !

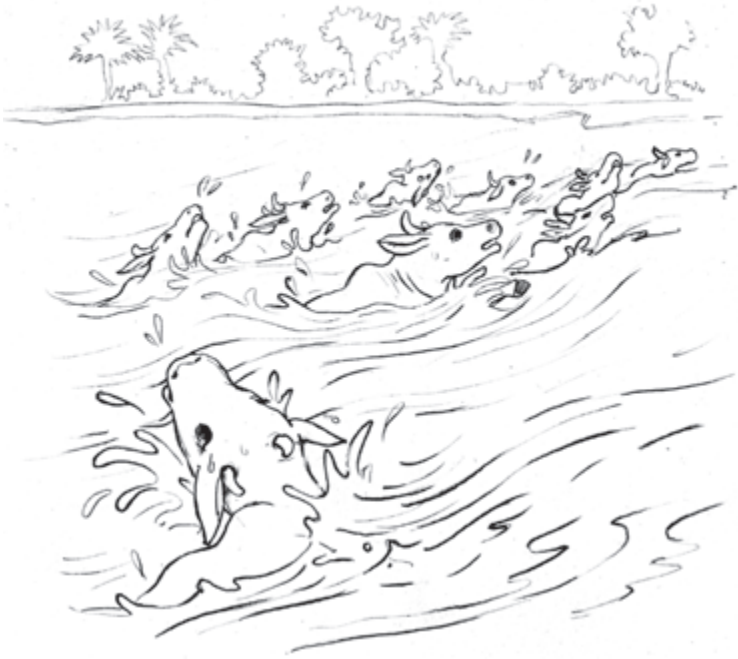
ผู้ที่เจริญวิปัสสนากรรมฐาน ก็เข้าไปดู...ดู ก็เห็นว่า อ้อ! ...นี่ก็
ไม่ใช่ของเรา นี่ก็ไม่ใช่ของเรา...เป็นอนิจจัง (ไม่เที่ยง) ทุกข์ขัง (ทนอยู่
ไม่ได้) อนัตตา (ไม่ใช่ตัวตนเราเขา) ก็ปล่อยวาง

ปล่อยไป...ปล่อยไป...ปล่อยไป.....

มัจฉลินทสูตร ๒๕/๗๔ “ถ้ากำจัด “ความมีตัวกู” เสียได้ นั้นแหละ
คือยอดแห่งความสุข” (พระพุทธทวงนะ)

๗๔. โคนำฝูง !

ธรรมะจากภาพ : ธรรมิกสูตร ๒๑/๘๘

“เมื่อฝูงโคว่ายข้ามฟากอยู่ ถ้าโคนำฝูงไปตรง โคนั้นหมดยอมว่ายตรงไปตาม ฉันทใด ในหล่มมนุษย์ก็ฉันทนั้น

ผู้ใด ได้รับแต่งตั้งให้เป็นใหญ่ ถ้าผู้นั้นประพฤติธรรม ประชาชนที่เหลือ ก็เป็นอันไม่ต้องกล่าวถึง” (พระพุทธทศนนะ)

๗๕. ชาวสวน...กับยักษ์

ธรรมะจากภาพ : การทำสมาธิ อุปมาเหมือนยักษ์ใต้เสา

สมัยโบราณ วันหนึ่งบุรุษผู้หนึ่ง ทำงานในสวน ชุดดินไปเรื่อยๆ จอบกระทบของแข็งเสียงดังขึ้น เขาเอะใจ จึงค่อยๆชุดอย่างระมัดระวัง ตะเกียงเก่าๆ อันหนึ่งปรากฏแก่สายตา เอาผ้ามาเช็ดทำความสะอาด ยักษ์ตัวใหญ่โผล่ขึ้นมาในอากาศ แล้วตะโกนเสียงดังด้วยความดีใจและขอบคุณที่ทำให้เขามีอิสระ ปวารณาตัวว่า จะรับใช้บุรุษนั้นตลอดไป แต่มีข้อแม้ว่า ต้องมีงานให้ทำตลอด ถ้าไม่มีงานให้ทำ ผมก็จะกินท่านเป็นอาหาร

บุรุษผู้นั้น พิจารณาดูแล้วว่า น่าจะดีหากมีใครสักคนคอยรับใช้เขา ยักษ์ย้าอีกว่า ต้องมีงานให้ทำตลอดนะ ผมว่างเมื่อไรหมายถึงความตายของท่าน บุรุษผู้นั้นคิดแล้วคิดอีกว่าไม่น่าจะมีปัญหา ไม่ยาก...ไม่ยาก!

บุรุษผู้นั้น ก็สั่งให้ยักษ์สร้างบ้านหลังใหญ่ ๆ สระน้ำใหญ่ ๆ มีถนนทางเดิน สวนดอกไม้ ป่าไม้ใหญ่ร่มเย็น ฯลฯ ปรากฏว่ายักษ์ก็เนรมิตให้ในเวลาเพียงพริบตาเดียว เขาสั่งให้ยักษ์หาทรัพย์สิน สมบัติพิสดาน มากมาย จนเหนื่อยไม่มีเวลาได้พักผ่อน เสมือนว่าเขาได้ตกเป็นทาสของยักษ์เสียแล้ว เพราะถ้ายักษ์ไม่มีงานทำ เขาก็จะถูกกิน เขาเป็นทุกข์จริง ๆ

วันหนึ่ง จุกคิดได้ สั่งว่า ตั้งเสาต้นหนึ่งสูง ๆ หน้อย แล้วจงปีนขึ้นไปจนถึงยอดแล้วค่อย ๆ ลง ค่อย ๆ ขึ้น...ค่อย ๆ ลง...อยู่อย่างนั้น !

ตั้งแต่วันนั้น บุรุษนั้นก็ใช้เวลาได้พักผ่อน สงบ สบายใจ มีความสุข **ยักษ์ตัวใหญ่** คือ ความคิด

เสาสูงๆ คือ ลมหายใจ

“ลมหายใจเข้ายาว ลมหายใจออกยาว มีสติสัมปชัญญะ มีความรู้สึกตัวทั่วพร้อม ให้ติดต่อกันต่อเนื่องกัน เมื่อจิตใจสงบปราศจากนิวรณ์แล้ว เราก็สามารถรู้แจ้ง เห็นจริง ตามที่เป็นจริงได้”

“จงทำใจให้สงบบ้าง!”

ปาฏิหาริย์สูตร ๑๘/๓๘๑ “เมื่อกายสงบย่อมพบความสุข เมื่อมีความสุข จิตย่อมตั้งมั่น” (พระพุทธทวณะ)

๗๖. อย่าเปิด...ประตูรถ!

ธรรมะจากภาพ : อย่าเปิดประตูรถ!

สามีเกิดเครียดขึ้นมา เมื่อแลเห็นมีรถมาจอดขวางประตูหน้าบ้านหลายคัน ภรรยาจึงกล่าวเปรยขึ้น เป็นเชิงเตือนสามี ให้มองโลกในแง่ดี ถ้าแสดงอาการโกรธออกไปก็เท่ากับเปิดประตูรถ! ออกเขากเรา น้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า ไปทำความรู้จักกันไว้ เอื้อเพื่อเผื่อแผ่ไว้ บางทีอาจเป็นผลดีต่อไปในอนาคตข้างหน้าก็ได้ ขอให้หันถึงตอนที่เราขับรถยนต์ไปในสถานที่ที่จอแจ คับคั่งแล้ววนหาที่จอดรถบ้าง เราจะรู้ถึงความรู้สึกของคนที่เดือดร้อน หาที่จอดรถไม่ได้ เหมือนที่เราเคยประสบมาแล้ว!

ผลแห่งการมองโลกในแง่ดี คิดดี พูดดี ทำดี ก็จะมีแต่ความสงบสุข

ธรรมบท ๒๕/๑๗ “ผู้ใดจะสำรวมจิตที่ไปได้ไกล ไปดวงเดียว ไม่มีรูปร่าง แต่มีกายเป็นที่อาศัย ผู้นั้นจะพ้นบ่วงมาร” (พระพุทธทวณะ)

๗๗. สามบ่วงมาร

ธรรมะจากภาพ : สามบ่วงมาร

(ปุตโต-คิเว ภริยา(สามี)-หัตถะ ธนัง-ปาเท)

บ่วงที่ ๑ ปุตโต คิเว หมายถึง บุตรเป็นบ่วงผูกคอ

บ่วงที่ ๒ ภริยา(สามี) หัตถะ หมายถึง ภริยา สามี เป็นบ่วงผูกมือ

บ่วงที่ ๓ ธนัง ปาเท หมายถึง ทรัพย์ เป็นบ่วงผูกเท้า

○ มีบุตรบ่วงหนึ่งเกี่ยว พันคอ
ทรัพย์ผูกบาทาคลอ หน่วงไว้
สามีภรรยาเยี่ยงบ่วงปอ รึงรัด มือนา
สามบ่วงใครพันได้ จึงพันสงสาร

(โคลงโลกนิติ)

๗๘. มรดก แห่ง คาวเลือด

ธรรมะจากภาพ : มรดกแห่งคาวเลือด (คนขี้ฉ้อฉน)

เศรษฐีมีลูก ๒ คน ลูกคนหัวปีเป็นที่รักใคร่ ได้รับความเอาใจใส่มากกว่า ทำให้ลูกคนสุดท้องอิจฉาริษยาพี่ชายตลอดมา

วันหนึ่ง พ่อพูดกับลูกคนสุดท้องว่า “พ่อจะให้ทรัพย์สินสมบัติแก่เจ้า เจ้าอยากได้สิ่งใด พ่อก็จะให้ แม่เจ้าต้องการทองหนักเท่าตัว หรือคฤหาสน์หลังใหญ่ๆ พ่อก็จะให้ แต่เนื่องจากพี่ชายเขาโตกว่า ดังนั้น สิ่งที่พ่อให้เจ้า พ่อก็จะให้พี่ชายของเจ้าเป็นสองเท่า!”

ลูกชายคนเล็ก ขอลกลับไปคิดดูก่อน หลังจากนอนครุ่นคิดอยู่ทั้งคืน วันรุ่งขึ้น น้องชายขี้ฉ้อฉนมาบอกกับพ่อว่า “ข้าตัดสินใจแล้ว ขอให้พ่อควักลูกนัยน์ตาของข้า ออกเสียข้างหนึ่งเถิด!”

โกธนาสูตร ๒๓/๔๑ “คนมักโกรธ ย่อมมีแต่ทุกข์” (พระพุทธทวงนะ)

๗๙. หุ่นส่วนที่กลัวเสียเปรียบ

ธรรมะจากภาพ : หุ่นส่วนที่กลัวเสียเปรียบ

พี่น้องสองคน อายุไล่เลี่ยกัน รวมเงินกันซื้อรองเท้า โดยตกลงกันว่า จะใช้ด้วยกัน แต่พอเอามาถึงบ้าน พี่ก็เอาไปใช้ทุกวัน เพราะต้องไปทำงาน น้องไม่มีโอกาสได้ใส่เลย

ด้วยกลัว จะเสียเปรียบ น้องจึงใส่รองเท้าออกไปเดินแต่หัวค่ำ ยันรุ่ง ทุกคืน จนกระทั่งรองเท้าขาด พี่จึงชวนน้องว่า

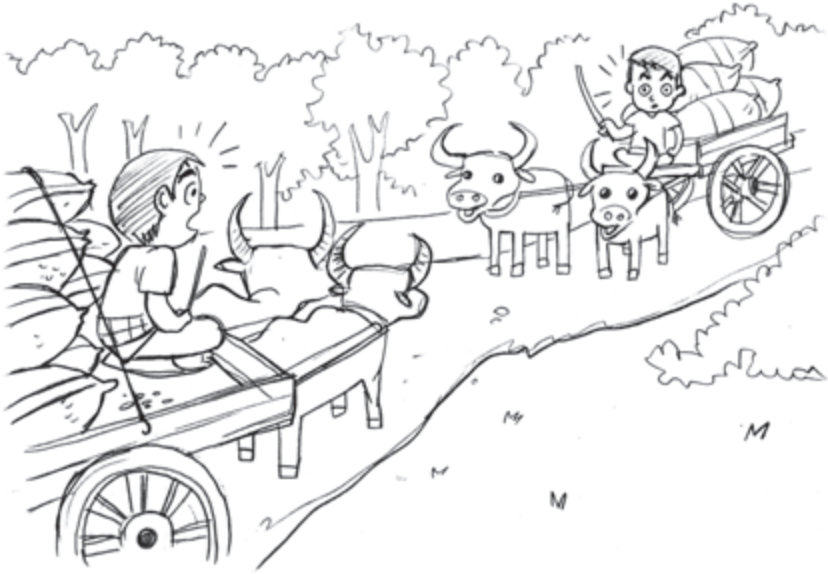
“น้อง...มาหุ้นซื้อกันอีกคู่เถอะ!”

น้องชาย ขมวดคิ้วแล้วตอบว่า “ไม่เอาไวย! ตั้งแต่ซื้อรองเท้ามา ไม่มีเวลาได้หลับ ได้นอนเลย!”

ขราสูตร ๒๕/๔๓๘ “สิ่งที่เคยหวงแหน เป็นของที่ยิ่งไม่มี” (พระพุทธทวณะ)

๙๐. มรดก...แห่ง...ความรัก

ธรรมะจากภาพ : มรดกแห่งความรัก

พี่น้องสองคน คนพี่แต่งงานแล้ว คนน้องเป็นโสด ทั้งสองเป็นเจ้าของที่นามรดกร่วมกัน ผลิตข้าวได้ปีละมาก ๆ พี่น้องก็แบ่งกันคนละครึ่ง ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดีทุกปี

จนกลางดึก ของคืนหนึ่ง พี่ชายคนที่แต่งงานแล้ว สะดุ้งตื่นขึ้นมาพร้อมกับฉุกคิดว่า “มันไม่ยุติธรรมเลย น้องชายยังไม่ได้แต่งงาน แต่เขาได้ข้าวเพียงครึ่งหนึ่ง ส่วนข้า มีภรรยาและลูกอีกตั้งห้าคน เขาควรจะได้ส่วนแบ่งมากกว่านี้ เพื่อจะได้มีเงินเก็บไว้ใช้ยามแก่ชรามากขึ้น”

คิดดังนั้นแล้ว พี่ชายก็บรรทุกข้าวของตน ใส่เกวียนจนเต็ม เพื่อแอบเอาไปเทใส่ยุ้งของน้องชาย ในเวลาเดียวกันนั้นเอง ฝ่ายน้องชายก็สะดุ้ง

ตื่นขึ้นมาเช่นกัน และรำพึงกับตนเองว่า “มันไม่ยุติธรรมเลย พี่ชายของข้ามีภรรยาและลูกอีกตั้งห้าคน แต่เขากลับได้ส่วนแบ่งแค่ครึ่งเดียวเท่านั้น ควรหรือที่ข้าจะได้รับผลผลิตเท่ากันกับเขา ในเมื่อข้ามันก็ปากเดียว ท้องเดียว ไม่มีใครที่ข้าจะต้องดูแล”

เขาจึงลุกจากเตียง ขนข้าวใส่เกวียนจนเต็ม เพื่อมุ่งไปยังยุ้งฉางของพี่ชาย เกวียนของทั้งสองคน มาพบกันกลางทางพอดี !

ธรรมบท ๒๕/๑๘ “จิตที่ตั้งไว้ถูกต้อง ทำคนให้ประเสริฐและประสพผลดียิ่งกว่ามารดาบิดา หรือญาติใด ๆ จะทำให้ได้” (พระพุทธทวณะ)

๘๑. กลัวยสี่หวี...สามเณรนั่งเฝ้า...พระเจ้านั่งฉัน

ธรรมะจากภาพ : กลัวย ๔ หวี สามเณรนั่งเฝ้า พระเจ้านั่งฉัน

ปัญหานี้เป็นปัญหาธรรมะ เปรียบเทียบกับการปฏิบัติธรรมของบุคคลส่วนมากคนจะไม่นำไปคิดกัน ข้อธรรมะที่ท่านให้ไว้นี้ ให้นำมาตีความหมายให้ละเอียด

กลัวย ๔ หวี คือ ธาตุ ๔ ได้แก่ ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ หมายถึง ธาตุในร่างกายของเรา

สามเณรนั่งเฝ้า หมายถึง คนโง่เขลาเขาปัญญา ไม่รู้เท่าทัน ตามหลักของธาตุ ๔ ไม่รู้ว่าในตัวของตนนั้นมีอะไรบ้าง ถ้าหากกินแล้วก็นอน เลี้ยงร่างกายให้อ้วนท้วนสมบูรณ์ ไม่ได้ทำอะไรที่ดีให้เกิดขึ้นแก่ตัวเองเลย อันนี้

แหละได้ชื่อว่าโง่เขลาเบาปัญญา ได้แต่นั่งเฝ้าสำหรับโดยไม่ฉัน คือไม่ยอมกำหนดรู้ให้เกิดปัญญา

พระเจ้านั่งฉัน คือ พระอรียเจ้าทั้งหลาย ที่รู้หลักความจริงอันประเสริฐ ภาวนาแล้วยกธาตุ ๔ เปรียบด้วยกล้วย ๔ หวี พิจารณาตามหลักแห่งความเป็นจริง เป็นเพียงธาตุ ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน จนสำเร็จคุณธรรมเบื้องสูง คือ พระอรหันต์ พระอรียเจ้าทั้งหลายท่านฉลาด ท่านจะไม่นั่งเฝ้าอยู่เฉย ๆ แต่คนที่ไม่ว่าอะไรเป็นอะไร เป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา เลยนั่งเฝ้าเหมือนไก่ ได้พลอย ลิงนั่งเฝ้าเม็ดทองคำ ไม่รู้ค่าของทองคำ

ธรรมบท ๒๕/๒๐ “คนเขลาถึงหากอยู่ใกล้บัณฑิตจนตลอดชีวิตก็ไม่รู้ธรรม เหมือนทัพพีไม่รู้รสแกง” (พระพุทธทวงนะ)

๙๒. หลงโลก...ว่ายังไม่ตาย!

ธรรมะจากภาพ : มรณานุสติ

สัตว์โลกทั้งหลาย มนุษย์ทั้งหลาย มีความตายติดตามมาตั้งแต่เกิด และมีคำสั่งประหารมาพร้อมด้วยแล้ว ยิ่งแต่ว่าจะถูกเพชรฆาตลงมือประหารเมื่อใด พระพุทธองค์ทรงสอนให้เราพิจารณาเนืองๆ ว่า “เรามีความแก่ ความเจ็บ และความตายเป็นธรรมดา ไม่พ้นความแก่ ความเจ็บ ความตายไปได้”

ถ้าหากเราไม่พิจารณา ก็เท่ากับว่าเรายังประมาทอยู่ เมื่อความเจ็บ ความตายมาถึงจึงเกิดทุกข์ วุ่นวายใจ เกิดความกลัว ตระหนก ออกสิ้นขวัญ แขนง ทาสติไม่ได้ เมื่อนั้นก็จะมีคติ คือ ที่ไปสู่ทุคติอบายภูมิ คือ สัตว์เดรัจฉาน สัตว์นรก เปรตอสุรกาย

- มัจจุราช นายใหญ่เอาไปแน่ เว้นเสียแต่เร็วช้าอย่าสงสัย
- คืนและวันพลันดับล่องลับไป เราก็กว้าง มรณา มาทุกวัน
- อันทรัพย์สิน ถิ่นฐานทั้งบ้านช่อง อีกเงินทอง ไร่นา มหาศาล
- เป็นสมบัติของตัวได้ชั่วคราว ก็มาพาลจากกันเมื่อ วันตาย

๙๓. บุญ...เกิดที่ใจ

ธรรมะจากภาพ : บุญเกิดที่ใจ

อุบาสกสองคน สันทนกันขณะพบกันกลางทาง ในวันพระ **คนหาปลา** หาปลาจะกลับบ้าน คนถือศีลถือตะกร้า, เป็นโตะ ออกจากวัดจะกลับบ้าน

คนถือศีล : “ถ้ารู้ว่า มีปลาชุกอย่างนี้ จะไม่ไปทำบุญหรอก!”

คนหาปลา : “อ้อ! ถ้ารู้ว่าเป็นวันพระ จะไม่ไปหาปลาหรอก!”

การทำบุญกุศลใด ๆ ควรจะมีเจตนาถึงพร้อมทั้ง ๓ กาล คือ ก่อนทำ(บุพพเจตนา) ขณะทำ(มูมฺหฺจเจตนา) และภายหลังกระทำแล้ว โดยเฉพาะภายหลังกระทำแล้วเรียกว่า “อปฺราปรเจตนา” ควรคิดถึงบุญที่ได้กระทำไปแล้วให้ตั้งอยู่นานๆ หรือตลอดไปจนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต คนไป

มนุषย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

ทำบุญถือศีลที่วัดมาแล้ว หากไม่มีอุปสรรคเจตนา อานิสงส์หรือผลบุญที่ได้
ทำไปก็เกิดน้อย บุญ...เกิดที่ใจ ถ้าใจนึกถึงบ่อย ๆ บุญก็เกิดได้บ่อย ๆ

นิพเพธิกสูตร ๒๒/๔๒๒ “ภิกษุทั้งหลาย! เรากล่าวว่า เจตนาเป็น
ตัวกรรม ๆ เจตนะนาหัง ภิกษะเว กัมมัง วทามิ” (พระพุทธวจนะ)

๙๔. โลกมาก.....ลาภหาย

ธรรมะจากภาพ : เรื่องหงส์ทอง สุวัณณหังสชาดก

เรื่องเคยมีมาแล้ว ในอดีตชาติ ภิกษุณีฤๅลันทา ได้เคยเป็นภรรยาของพราหมณ์คนหนึ่ง มีธิดา ๓ คน ชื่อ นันทา นันทวดี และสุนทรีนันทา

อยู่ต่อมา พราหมณ์สามีตายลง ไปเกิดเป็นหงส์ทอง มีขนเป็นทองทั้งตัว อยู่ในบ้านของตนเอง ด้วยความกรุณาหงส์ทองได้สลัดขนทองให้คนละ ๑ ขน รวมวันละ ๔ ขนเป็นประจำ

ภิกษุณีฤๅลันทา เกิดความโลภ จึงจับหงส์ทองถอนขนจนหมดขนที่งอกออกมาใหม่ เลยกลายเป็นชนสีขาวยไป (ลสุตวรรค วินัย ๓/๑๒๓)

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

○ ได้สินทรัพย์เพื่อค้า	ชนหงส์
เลี้ยงชีพช้านนง	อยู่แล้ว
ภายหลังโลกไปตรง	ใจต่อ
ถอนหัวตัวหงส์แล้ว	คลาดสิ้นเสื่อมทอง

(โคลงโลกนิติ)

รัชชสูตร ๑๕/๑๖๕ “แม้มีภูเขาทองคำล้วนถึงสองลูก ก็ยังไม่เป็นที่
พอใจของคนเพียงคนเดียว” (พระพุทธทวณะ)

๙๕. บัณฑิตไม่เพ่งโทษผู้อื่น

ธรรมะจากภาพ : โทษผู้อื่นเห็นง่าย...โทษของตัวเองเห็นยาก!

○ โทษท่านผู้อื่นเพียง	เมล็ดงา
ปองติฉินนินทา	ห่อน้วน
โทษตนเท่าภูเขา	หนักยิ่ง
ป้องปิดคิดซ่อนเร้น	เรื่องร้ายหายสูญ

(โคลงโลกนิติ)

โบราณกล่าวว่า ความผิดของคนอื่นเห็นง่าย แต่ความผิดของตน กลับปกปิดให้เห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ดี

ในโอวาทปาฏิโมกข์ “.....อนุปวาโท อนุปฆาโต.....ฯลฯ เอตังพุทธานะ สาสะนัง ฯ แปลว่า การไม่กล่าวร้าย การไม่ทำร้าย.....ฯลฯ นี้ เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย”

พลสูตร ๒๓/๑๙๘ “คนดีไม่มีการเพ่งโทษคนอื่น บัณฑิตพึงเพ่งโทษและแก้ไขตน” (พระพุทธวจนะ)

๙๖. กำลังใจ กำลังภายใน

ธรรมะจากภาพ : อินทรีย์ คือ กำลังภายใน

อินทรีย์ ๕ คือ ความเป็นใหญ่ ๕ อย่าง

๑. **ศรัทธา** - ความเชื่อมั่น เลื่อมใสในแนวทางปฏิบัติ เชื่อในความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

๒. **วิริยะ** - ความเพียรพยายาม ความเอาใจจริงเอาใจ ไม่ทอดทิ้งธุระของตน

๓. **สติ** - ความระลึกได้ ความรอบคอบ รู้จักระมัดระวัง

๔. **สมาธิ** - ความตั้งมั่นของจิต ความเป็นผู้มีจิตใจมั่นคง ไม่หวั่นไหวต่ออารมณ์

๕. **ปัญญา** - ความเฉลียวฉลาด ความรอบรู้ ความรู้จริง ความมีเหตุมีผล

มีอินทรี ๕ เท่ากับว่ามี พละ ๕ คือ มีกำลัง ๕ อย่างด้วยเช่นเดียวกัน

ศรัทธา หรือ ลัทธา คือ ความเชื่อ ในทางธรรมหมายถึงเชื่อในสิ่งที่ควรเชื่อ ความเชื่อที่ประกอบด้วยเหตุผล ความมั่นใจในความจริง ความดี สิ่งดีงามและในการทำความดี ไม่ลู่ไหลตื่นตูมไปตามลักษณะอาการภายนอก ท่านแสดงสืบ ๆ กันมามี ๔ อย่าง คือ

- **กัมมลัทธา** เชื่อกรรม
- **วิปากลัทธา** เชื่อผลของกรรม
- **กัมมัตสสกาตลัทธา** เชื่อว่าลัทธิมีกรรมเป็นของตัวเอง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว
- **ตถาคตโพธิลัทธา** เชื่อพระปัญญาตรัสรู้ของพระตถาคต (สันสกฤตเขียน “ศรัทธา” บาลีเขียน “ลัทธา”)

สามัญตติยเถรคาถา ๒๖/๓๐๓ “ศรัทธาของคนทั่วไปย่อมไม่แน่นอน มักยี่ด ๆ หด ๆ” (พระเถรคาถา)

๘๗. พระเตมีย์...ไม่อยากเป็น “ผู้ตัดสินความ!”

ธรรมะจากภาพ : พระเตมีย์ใบ้

พระเตมีย์ราชกุมาร ประสูติได้เจ็ดวันระลึกชาติได้ พระราชบิดาทรงอุ้มพระราชกุมารออกตัดสินความ พระราชกุมารระลึกชาติได้ว่า ในอดีตชาติหนึ่ง เกิดเป็นพระราชาตัดสินความลงโทษคนที่ไม่มีความผิดแล้วไปตกนรก ครั้นเห็นราชบุรุษลงโทษโจร ตามพระราชดำรัสของพระราชบิดา เช่น เขี่ยน ฟันครึ่งบ้าง เอาหอกแทงบ้าง เอาท้าวเสียบบ้าง

เห็นดังนั้นก็สลดพระทัยว่า พระราชบิดาก็จะต้องไปตกนรก และแม้ตนเองครองราชย์สมบัติ ต่อจากพระราชบิดา ก็ต้องไปตกนรกอีก คิดดังนั้นแล้วจึงแสวงทำเป็นง่อยเปลี้ย หูหนวก เป็นใบ้ไม่พูดจากับใคร แม้จะถูกทดลองต่าง ๆ ก็อดกลั้นไว้ ไม่ยอมแสดงอาการพิรุณให้ปรากฏ ทั้งนี้เพื่อเลี่ยงการครองราชย์สมบัติ

พระราชาปรึกษาพวกพราหมณ์ ก็ได้รับคำแนะนำให้นำราชกุมารไปฝังเสีย ฯลฯ สารธินำราชกุมารขึ้นรถไปเพื่อจะฝังตามรับสั่งของพระราชอา ขณะที่อยู่ที่ขุดหลุมอยู่ พระราชกุมารก็เสด็จลงจากรถ ตรัสปราศรัยกับนายสารณี แจ้งความจริงให้ทราบว่ามีพระประสงค์จะออกบวช สารณีเลื่อมใส ขออนุญาตด้วย แต่ได้ตรัสให้นำรถกลับไปคืนก่อน

สารณีได้นำความไปเล่าให้พระราชมารดา และพระราชบิดาให้ทรงทราบทั้งสองพระองค์พร้อมด้วยอำมาตย์ ข้าราชการบริวาร จึงเสด็จออกไปหา เชิญให้พระราชกุมารเสด็จกลับไปครองราชย์สมบัติ แต่พระราชกุมารกลับถวายหลักธรรม ให้ยินดีในเนกขัมมะ คือ การออกจากกาม พระชนกชนนีพร้อมด้วยบริวาร เลื่อมใสคำสอน ก็เสด็จออกผนวชและบวชตาม

๘๘. หลักใจ คือ สติ

ธรรมะจากภาพ : หลักใจ คือ สติ

การดำรงชีวิต ของปญฺชน (คนหนาด้วยกิเลส) เปรียบได้กับการจับเอาสัตว์ ๖ ชนิด ซึ่งมีวิสัย คือ พื้นเพต่างกัน มีโคจร คือ ที่ไปที่ต่างกัน คือ การจับเอา ลิง นก งู จระเข้ สุนัขบ้าน และสุนัขจิ้งจอก มาผูกด้วยเชือกอันเหนียวแน่น ครั้นแล้วจึงขมวดปมไว้ตรงกลางแล้วปล่อยไป

ที่นั่นแล สัตว์ทั้ง ๖ ชนิด ซึ่งมีวิสัย และโคจรที่ต่างกัน ต่างก็ดึงมาหาโคจร และวิสัยของตน ๆ ลิงพึงดึงมาด้วยคิดว่า จะเข้าไปสู่ป่าและเขานกพึงดึงมาด้วยคิดว่า จะบินขึ้นสู่อากาศ งูพึงดึงมาด้วยคิดว่า จะเข้าไปสู่จอม

ปลวก จะเข้าฟังตั้งมาด้วยคิดว่าจะลงสู่หน้า สุนัขบ้านฟังตั้งมาด้วยคิดว่าจะเข้าบ้าน
สุนัขจิ้งจอกก็ฟังตั้งมาด้วยคิดว่าจะเข้าไปสู่ป่าช้า

สัตว์ใดมีกำลังมากกว่า สัตว์อื่น ๆ ก็จะมีพลังล้อยตามไปสู่อำนาจ
แห่งสัตว์นั้น แม้ฉันใด

- ตา ย่อมฟัง**จุด**ไปใน “รูป” อันเป็นที่พอใจ
หู ย่อมฟัง**จุด**ไปใน “เสียง” อันเป็นที่พอใจ
จมูก ย่อมฟัง**จุด**ไปใน “กลิ่น” อันเป็นที่พอใจ
ลิ้น ย่อมฟัง**จุด**ไปใน “รส” อันเป็นที่พอใจ
กาย ย่อมฟัง**จุด**ไปใน “สัมผัส” อันเป็นที่พอใจ
ใจ ย่อมฟัง**จุด**ไปใน “อารมณ์” อันเป็นที่พอใจ

....ย่อมเป็นของปฏิบัติ ความไม่สังวร ลำรวม ระวัง ย่อมเป็นทุกข์
....หากมีเสาทักให้แก้ไข ฯลฯ

- ตา ย่อม**ไม่จุด**ไปใน “รูป” อันเป็นที่พอใจ
หู ย่อม**ไม่จุด**ไปใน “เสียง” อันเป็นที่พอใจ
จมูก ย่อม**ไม่จุด**ไปใน “กลิ่น” อันเป็นที่พอใจ
ลิ้น ย่อม**ไม่จุด**ไปใน “รส” อันเป็นที่พอใจ
กาย ย่อม**ไม่จุด**ไปใน “สัมผัส” อันเป็นที่พอใจ
ใจ ย่อม**ไม่จุด**ไปใน “อารมณ์” อันเป็นที่พอใจ

....**ย่อมไม่เป็น**ของปฏิบัติ มีความสังวร ลำรวม ระวัง **ย่อมไม่เป็น**
ทุกข์ฉันนั้น (นัปปาณสูตร ๑๘/๒๓๑)

๙๙. กระบือ...ตาบอดในป่า!

ธรรมะจากภาพ : คັນธารชาดก

“ถ้าชาติพุทธปัญญา และไม่ศึกษาระเบียบวินัย คนทั้งหลายก็ย่อมจะดำเนินชีวิต เหมือนกระบือตาบอดในป่า” (พระโฆสีลัตถ์)

ธรรมบท ๒๕/๑๓ “สิ่งทั้งหลาย มีใจนำหน้า มโนปุพพัง คมาธัมมา”
(พระพุทธวจนะ)

ธรรมิกเถรคาถา ๒๖/๓๑๐ “ผู้ปฏิบัติธรรม ย่อมไม่ไปสู่ทางชั่ว” (พระเถรคาถา)

๙๐. แผลงป้องชูทาง...ข้างชูวง...หึ่งห้อยน้อยแสงแข่งดวงคารา

ธรรมะจากภาพ : มานะ ถือตัว อุปกิเลส

มานะ คือ ความถือตัว ความสำคัญตัวว่าเป็นนั่นเป็นนี่ เป็นข้อหนึ่งในสังโยชน์ ๑๐ อนุสัย ๗ และอุปกิเลส ๑๖ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Egoism” แปลว่า ความเห็นแก่ตัว

ชูวง คือ ถือตัว เช่นพุทธพจน์ที่ว่า “เราจักไม่ชูวงเข้าไปสู่ตระกูล”

๐ นาคีมีพิษเพียง	สุริโย
เลื้อยบ่ทำเดโช	เข้มข้ำ
พิษน้อยหยิ่งโยโส	แผลงป้อง
ชูแต่ทางเองอ้า	อวดอ้างฤทธิ์

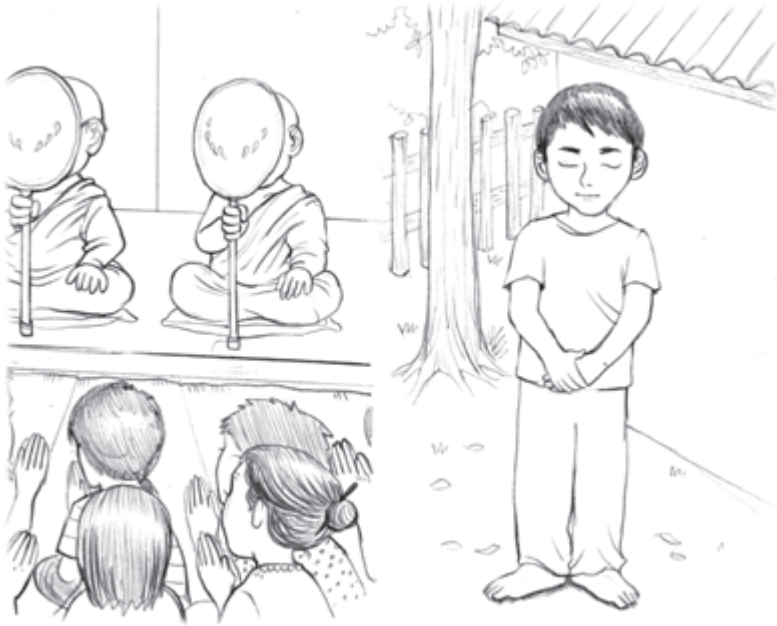
(โคลงโลกนิติ)

มานะ ถือตัว ตรงกันข้ามกับ “โสรัจจะ” คือ ความเสถียร ความมีอัธยาศัยงาม รักความสงบเรียบร้อย อันเป็นธรรมอันทำให้งามคู่กับ “ขันติ” ความอดทน

จตุกถนิบาต ๒๑/๑๗๐ “จงอาศัยมานะ ละมานะเสีย ๆ มานัง นิสสายะ มาโน ปหาตัพโพ” (พระเถรคาถา)

๙๑. รักษาศีล รักษาอย่างไร?

ธรรมะจากภาพ : ศีล คือ เจตนางดเว้น

“รับศีล แต่ไม่รักษา...เป็นลูปคล่าศีล เรียกว่า สิลัปปตปรามาส
“เป็นกิเลสสังโยชน์”

หลวงปู่ฝั้น อาจาโร : “..แม่ไม่ขอ ไม่ได้รับศีล แต่รักษากาย วาจา
ใจ เรียบร้อย นั่นแหละเป็นศีล...

....ที่คอยแต่จะรับจากพระนั้น ไม่ใช่!”

นิพเพริกสูตร ๒๒/๔๒๒ “เรากล่าวว่า เจตนาเป็นตัวกรรมฯ เจตนา
หัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ” (พระพุทธวจนะ)

๙๒. กรรมทันตาเห็น!

ธรรมะจากภาพ : กรรมทันตาเห็น!

โจรห้าร้อย รับคำสั่งเตียรถีย์ให้ฆ่า พระโมคคัลลานะ !

พวกเตียรถีย์นี้กับวชนอกพุทธศาสนา เลื่อมจากลามกสักการะ เห็นว่า เป็นเพราะพระโมคคัลลานะเป็นกำลังสำคัญของพระสมณโคดม ที่ปลุกศรัทธาให้คนไปเลื่อมใสกันมาก จึงคิดกำจัดพระโมคคัลลานะ โดยจ้างโจรให้ไปฆ่า พวกโจรได้หุบตีท่านจนตาย

พระเจ้าอชาตศัตรูส่งสายลับออกสืบ ในที่สุดก็จับโจรที่ฆ่าพระโมคคัลลานะได้หมด สั่งให้ลงโทษโจรเหล่านั้นอย่างหนัก โดยจับพวกเตียรถีย์ และโจรฝังลงในหลุมทั้งเป็นครึ่งตัว เอาฟางกลบ แล้วจุดไฟเผาจนตาย เมื่อเผาเสร็จสั่งให้เอาไถเหล็กไถอีก จนศพขาดเป็นท่อน ๆ

พระพุทธเจ้าทรงทราบการถูกระงับชีวิตของพวกนักโทษแล้ว ได้ตรัสกับพระภิกษุทั้งหลายว่า บุคคลที่ประทุษร้ายต่อผู้ไม่ประทุษร้าย เช่น กล่าวใส่ความผู้บริสุทธิ์ผู้หาความผิดมิได้ให้เสียหาย ผู้นั้นจะได้ประสบวิบัติทันตาเห็น ๑๐ ประการ ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง

๑. ทุกขเวทนอย่างแรงกล้า เช่น ปวดศีรษะอย่างรุนแรง
๒. ความเสื่อมสิ้นแห่งทรัพย์ ที่มีอยู่
๓. ถูกทำร้ายร่างกาย เช่น ถูกตีหัว หรือ ถูกฆ่าตัด
๔. เจ็บหนัก เช่น เป็น อัมพาต
๕. ถึงความเสียดสี เป็นบ้า
๖. ถูกกฎหมายลงโทษ เช่น ถูกปลด และ ลดตำแหน่ง
๗. ถูกกล่าวหาอย่างร้ายแรง
๘. ไร้ญาติขาดพี่น้อง
๙. โภคทรัพย์ เช่น เรือกสวน ไร่ นา หนีหาย
๑๐. เมื่อยังไม่ตาย ไฟไหม้บ้าน ตายแล้วไฟนรกเผาผลาญซ้ำอีก

ทีลิ่งคิกสูตร ๑๕/๒๒๘ “ผู้ใดประทุษร้ายต่อผู้ไม่ประทุษร้ายตอบ ซึ่งเป็นผู้หมดจดไม่มีกิเลส บาปย่อมย้อนมาสนองผู้เป็นคนพาลนั่นเอง”
(พระพุทธวจนะ)

๙๓. ทำไมจึงเป็นโรคเรื้อน

ธรรมะจากภาพ : สุปัพุทธะ ผู้เป็นโรคเรื้อน ภาค ๑

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย! เรื่องเคยมีมาแล้วในกาลก่อน สุปัพุทธะผู้เป็นโรคเรื้อน ได้เกิดเป็นบุตรของเศรษฐีในกรุงราชคฤห์นี้ เขาเดินทางไปสู่สนามในอุทยาน ได้เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าทรงพระนามว่า “ตครสิขี” กำลังเที่ยวไปเพื่อบิณฑบาตในพระนคร ครั้นเห็นก็คิดว่า “คนขี้เรื้อนอะไรนี่! เที่ยวเดินอยู่” จึงถ่มน้ำลาย แสดงอาการไม่เคารพพลิกไป....

ด้วยผลแห่งกรรมนั้น เขาหมกไหม้ในนรกสิ้นปีเป็นอันมาก ลึน ร้อยปีเป็นอันมาก ลึนพันปีเป็นอันมาก ลึนแสนปีเป็นอันมาก...ด้วยผลอันเหลือแห่งกรรมนั้น (เศษกรรม) เขาจึงได้เป็นคนยากจน เป็นคนกำพร้า เป็นคนขัดสนในกรุงราชคฤห์นี้...”

กามสูตร ๑๕/๖๑ “คำพูดที่ดีควรพูด คำพูดที่ชั่วไม่ควรพูด” (พระพุทธทวงชะ)

๙๔. ไหว้ทิศหกตามพ่อสัง

ธรรมะจากภาพ : ทิศหก หน้าที่ดิน ๑๒ สถานะ

ทิศหก ได้แก่ หน้าในที่พึงปฏิบัติต่อกัน ๖ คู่ รวม ๑๒ สถานะ

ทิศเบื้องหน้า ได้แก่ หน้าของบุตรต่อมารดาบิดา และมารดาบิดาต่อบุตร

ทิศเบื้องหลัง ได้แก่ หน้าของสามีต่อภรรยา และ ภรรยาต่อสามี

ทิศเบื้องขวา ได้แก่ หน้าของศิษย์ต่อครูอาจารย์ และ ครูอาจารย์ต่อศิษย์

ทิศเบื้องซ้าย ได้แก่ หน้าของมิตรต่อมิตร

ทิศเบื้องบน ได้แก่ หน้าของชาวบ้านกับนักบวช และ นักบวชต่อชาวบ้าน

ทิศเบื้องล่าง ได้แก่ หน้าที่ของบ่าวต่อนาย และนายต่อบ่าวไพร่ (หรือลูกจ้างต่อนายจ้าง และนายจ้างต่อลูกจ้าง)

จากพระไตรปิฎก ภาค ๔ เล่มที่ ๑๑ สิงคาลกสูตร (โปรดหาอ่าน รายละเอียดในหนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม” เล่ม ๑ หน้า ๘๓)

พระผู้มีพระภาคประทับ ณ เวฬุวัน (ป่าไผ่) ใกล้กรุงราชคฤห์ เข้าวันหนึ่งเสด็จสู่กรุงราชคฤห์ เพื่อบิณฑบาต ได้ทอดพระเนตรเห็นสิงคาลกมาณพมีผ้าเปียก มีผมเปียก ใหว่ทิศทั้งหกอยู่ ตรัสถาม ทราบว่าเป็นการทำตามคำสั่งของบิดา จึงตรัสว่า ในอริยวินัยไม่พึงใหว่ทิศแบบนี้ เมื่อมาณพกราบทูลถามว่า พึ่งใหว่อย่างไร จึงตรัสแสดงธรรมเป็นลำดับว่า เพราะเหตุที่อริยสาวก (สาวกของพระอริยะ) ละกรรม ฯลฯ ไม่ทำความชั่ว ฯลฯ เป็นผู้ปฏิบัติชอบทิศทั้งหก ชื่อว่าปฏิบัติเพื่อชัยชนะในโลกทั้งสอง คือโลกนี้ และโลกหน้า เมื่อตายไปก็จะเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์

อริยสาวก ผู้ปฏิบัติชอบทิศทั้งหก คือ ๑.**ทิศเบื้องหน้า** ได้แก่ มารดา บิดา ๒.**ทิศเบื้องขวา** ได้แก่ อาจารย์ ๓.**ทิศเบื้องหลัง** ได้แก่ บุตรภรรยา ๔.**ทิศเบื้องซ้าย** ได้แก่ มิตร ๕.**ทิศเบื้องล่าง** ได้แก่ ทาส กรรมกร ๖.**ทิศเบื้องบน** ได้แก่ สมณะ

ครั้นแล้ว ทรงแสดงการปฏิบัติต่อบุคคลทั้งหกประเภท ที่เปรียบเสมือนทิศหกเหล่านี้ ฝ่ายละ ๕ ประการ เป็นการถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกันทุกฝ่าย เช่น มารดาบิดากับบุตร อาจารย์กับศิษย์ สามีกับภรรยา มิตรกับมิตร นายจ้างกับลูกจ้าง สมณะกับประชาชน

สิงคาลกมาณพก็เลื่อมใสในพระธรรมเทศนา แสดงตนเป็นอุบาสก ถึงพระรัตนตรัยตลอดชีวิต (จากพระไตรปิฎก สุตตันตปิฎก สิงคาลกสูตร)

(หมายเหตุ : พระสูตรนี้ ชาวยุโรปเลื่อมใสกันมากว่าจะแก้ปัญหาสังคมได้ เพราะเสนอหลักทิศหก อันแสดงว่า บุคคลทุกประเภทในสังคม ควรปฏิบัติต่อกันในทางที่ดีงาม ฯลฯ)

๙๕. ภิกษุ...เกิดเป็นเส้น

ธรรมะจากภาพ : ภิกษุเส้น

ภิกษุชรา อาพาธอยู่ นึกถึงและเกิดความยินดีในจีวรใหม่ที่เพิ่งได้มาจากคหบดีถวาย นอนหลับคลำจีวรใหม่จนมรณภาพ ด้วยจิตยินดีในจีวรนั้น ครั้นตายลงจึงไปเกิดเป็นเส้นฝัगतัวอยู่ที่จีวร ต่อมาภิกษุจะนำจีวรไปแจก ภิกษุผู้ขาดแคลน พระพุทธองค์ทรงห้ามไว้ว่าให้รอจนครบเจ็ดวันก่อน จึงนำจีวรไปได้ ด้วยทรงทราบด้วยพระญาณว่า รอให้เส้นครบกำหนดตายเสียก่อน เมื่อจืดแล้วจะได้ไปเกิดในสุคติ หากนำจีวรไปแจกขณะที่เส้นยังไม่ตาย จิตจะเกิดโทสะ จืดแล้วจะไปทุคติ จึงปรารภจะสงเคราะห์ภิกษุที่ไปเกิดเป็นเส้น ให้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ ภายหลังที่เส้นได้ตายแล้วก็ไปสู่สุคติโลกสวรรค์

จิตตสูตร ๑๕/๕๓ “โลกเป็นไปตามจิตฯ จิตเตน นียติ โลกโ”

(พระพุทธวจนะ)

๙๖. ประทีปที่ไม่มีวันดับ

ธรรมะจากภาพ : ศรัทธา สาธุ

หญิงชราขอลาน จุดประทีปบูชา ถวายเบื้องพระพักตร์ พระพุทธรเจ้า
พลางอธิษฐาน

“ข้า ฯ หามี่สิ่งใดอื่นจะถวาย นอกจากประทีปดวงน้อย ด้วยทานนี้
ขอให้ข้า ฯ ได้รับแสงสว่างจากประทีปแห่งพระปัญญา ฯลฯ ด้วยเทอญฯ”

โมคัลลาน! ...เธอไม่อาจดับประทีปดวงนั้นได้ แม้เธอจะตักน้ำหั่ง
มหาสมุทรมารดราด...แม่น้ำในสายธารและทะเลสาบทั่วทั้งโลก... ฯลฯ ประทีป
นี้ได้ถวายด้วยแรงแห่งศรัทธา ด้วยจิตใจอันบริสุทธิ์ เจตนาที่ย่อมเป็นผล
บุญอันไพศาล

มบุญย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

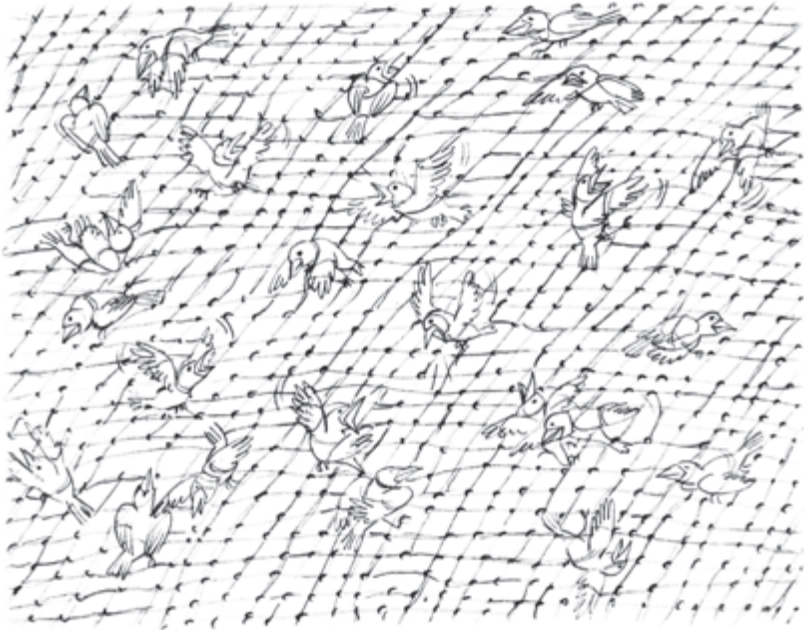
ชราสูตร ๑๕/๔๙ “ศรัทธาแน่นแล้ว ยังประโยชน์ให้สำเร็จฯ ลัทธิ
สาธุ ปติภูจฺจิตา” (พระพุทธทวณะ)

อาฬวกสูตร ๑๕/๒๙๘ “คนจะข้ามโสมะได้ด้วยศรัทธาฯ ลัทธิ
ตรติ โอมัง” (พระพุทธทวณะ)

(โปรดอ่านรายละเอียด เรื่อง “ศรัทธา” จากธรรมะจากภาพชื่อ “กำลังใจ.....
กำลังภายใน” เรื่องที่ ๘๖)

๙๗. นกกระจาบ...ติดข่าย

ธรรมะจากภาพ : สัมโมทมานชาดก

“นกทั้งหลายต่างขึ้นชมต่อกัน (สามัคคีกัน) ก็พากันเอาข่ายไปได้
เมื่อใด นกเหล่านั้นทะเลาะกัน เมื่อนั้นก็มาสู่อำนาจของเรา!”

นายพราน พุดเมื่อนกกระจาบติดข่าย เพราะทะเลาะและเกี้ยวแก่ง
แย่งกัน ไม่เหมือนคราวแรก ๆ ที่ยังสามัคคีกัน บินขึ้นพร้อมกัน ก็นำเอา
ข่ายที่ดักไว้ ไปติดบนต้นไม้ และ รอดชีวิตไปได้

โมหสูตร ๒๕/๒๐๖ “ความร่วมมือเพรียงของหมู่คณะ ก่อให้เกิดสุขา
สุขา สังฆัสสะ สามัคคี” (พระพุทธทวงนะ)

๙๙. อะไรเอ๋ย!

ธรรมะจากภาพ : มรณานุสติ

“อะไรเอ๋ย! สี่คนหาม สามคนแห่ หนึ่งคนนั่งแคร่ สองคนพาไป?”

ตอบ :

สี่คนหาม ได้แก่ ธาตุสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นมหาภูตรูปสี่ ที่ประกอบกันเป็นร่างกาย คน สัตว์ หามร่างกายเอาไว้

สามคนแห่ ได้แก่ อุกุศลมูลสาม คือ โลภ โกรธ หลง อีกนัยหนึ่ง ได้แก่ ไตรลักษณ์ คือ สามัญญลักษณะสามอย่าง ได้แก่ อนิจจังไม่เที่ยง ทุกขัง เป็นทุกข์ ทนอยู่ไม่ได้ อนัตตาไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน บังคับบัญชาไม่ได้

หนึ่งคนนั่งแคร่ ได้แก่ จิตใจ หรือวิญญาณ คือนามธรรม รับรู้เมื่อตายแล้วต้องเกิดอีก ยกเว้นพระอรหันต์เท่านั้น ที่หมดเชื้อเกิดแล้วไม่เกิดอีก

สองคนพาไป ได้แก่ บุญและบาป จะพาไปเกิดในชาติต่อ ๆ ไป จนกว่าจะสิ้นวิบาก คือผลของกรรมที่ได้ทำเอาไว้ ทั้งกุศลความดีและอกุศล ความชั่ว ทำให้มีสุขมีทุกข์ต่างๆ กันไป

มังจรรย์สูตร ๑๕/๒๕ “บุญเป็นที่พึ่งของคนในโลกหน้า บุญญาภิ
ปรโลกัสฌิมิง ปตัญญา โทหนติ ปาณินัง” (เทวดา)

๙๙. ตำนานคาถาพระอรหันต์

ธรรมะจากภาพ : ตำนานคาถาพระอรหันต์

ครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว มีพระท่านเข้าไปรุดงค์ในรัฐกะเหรี่ยง ท่านได้ไปปักกรตอยู่ที่ชายป่าไม่ไกลจากหมู่บ้านเล็กๆ รุ่งเช้าได้มีอุบาสิกคนหนึ่งจากหมู่บ้านนั้น ได้มาถวายอาหารบิณฑบาต ท่านได้พักอยู่ที่นั่นสองสามวัน

วันที่ท่านจะเดินทางต่อ หลังจากได้รับอาหารบิณฑบาตจากโยมอุบาสิกคนนั้นอีกครั้ง ท่านจึงได้กล่าวปฏิสันถารพูดคุยกับอุบาสิกนั้น ถามถึงว่า อยู่สบายดีหรือ อายุเท่าไร แล้วทำมาหากินอะไร เป็นต้น อุบาสิกคนนั้นก็ตอบว่า “อยู่สบายดีเจ้าคะ” ที่หมู่บ้านนี้ก็อยู่ด้วยกันอย่างสงบตามประสาบ้านนอก ช่วยเหลือเจือจุนกันตามฐานะ ส่วนอายุนั้นดิฉันไม่ได้นับมานานแล้วเจ้าคะ ไม่ทราบว่ายี่สิบเท่าไรแล้ว สามดิฉันอายุร้อยกว่า เสียไปนานแล้ว

คำพูดของอุบาสิกซึ่งแลดูประมาธลัก ๔๐-๕๐ ปีเท่านั้น กลับบอกว่าอายุเท่าไรจำไม่ได้แล้ว ทำให้พระสนใจ จึงถามว่า “คุณโยมมีของดีอะไรหรือ จึงมีอายุยืน?” “มีเจ้าค่ะ” อุบาสิกเรียนถวาย ดิฉันเองก็อยากจะถวายท่านเพื่อท่านจะได้ไปบอกคนอื่นๆ เป็นธรรมทาน หากเขามีศรัทธาจะไปปฏิบัติ ก็อาจจะได้ผลอย่างที่ดิฉันได้รับอยู่ก็เป็นได้

เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อตอนที่ดิฉันแต่งงานได้นิมนัตพระมาในงานพิธีพระองค์ที่ท่านเป็นประธานสงฆ์ ซึ่งชาวบ้านส่วนมากเลื่อมใส ศรัทธา ท่านว่าเป็นพระอรหันต์ ท่านได้เมตตาให้พระคาถาไว้สวดมนต์ภาวนา จึงขอเรียกพระคาถานี้ว่า **พระคาถาพระอรหันต์** โดยให้สวดจำนวนจบเท่าอายุทุกวัน ดิฉันมีความเลื่อมใส จึงได้ท่องบ่นภาวนาทุก ๆ วัน เวลาว่างก็สวดอยู่เสมอเป็นประจำไม่ขาด อันิสงส์ที่ได้ ก็เท่าที่ท่านเห็นนี้แหละเจ้าค่ะ ดิฉันมีความสุขดีอายุมากแล้วก็ยังแข็งแรง สามิดิฉันเขาไม่ค่อยเชื่อ สวดบ้าง ไม่สวดบ้าง เสียชีวิตไปนานแล้ว

“แล้วคุณโยมทำมาหากินอะไรเล่า?” “ดิฉันขายข้าวสารเจ้าค่ะ” อุบาสิกตอบ ที่บ้านขายข้าวสาร โองข้าวสารของดิฉันพอตกขายแล้ว มันก็กลับเต็มขึ้นมาอย่างเดิมอีกทุกครั้ง ดิฉันก็ได้อาศัยรายได้จากการขายข้าวสารนี้แหละเจ้าค่ะ กินบ้าง ใ้บ้าง ทำบุญบ้าง นี่ก็เป็นอันิสงส์จากการที่ดิฉันได้ สวดมนต์ภาวนาคาถาพระอรหันต์นี้เป็นประจำ จึงขอถวายพระคาถานี้แด่พระคุณเจ้าเพื่อที่จะได้นำไปบอกกล่าวแก่ผู้ที่สนใจ มีศรัทธาในการจะสวดมนต์ภาวนาต่อไป

“เอาตมาภาพได้พระคาถานี้จากประเทศพม่า เห็นว่าพระคาถามีความหมายดี รู้คำแปลแล้วสวดอยู่เสมอ ก็เป็นการเจริญกรรมฐานไปในตัวด้วย จึงได้นำมาเผยแพร่ ญาติโยมหลายท่านนำไปใช้แล้ว ก็บอกว่าได้ผลดี หากท่านมีศรัทธา ก็จงท่องบ่นสวดภาวนาพระคาถานี้เป็นประจำเถิดฯ”

(เอื้อเฟื้อโดยท่านอาจารย์ปราณีต ก้องสมุทฺร และ อาจารย์สลีลา นิมสมบุญ)

คาถาพระอรหันต์

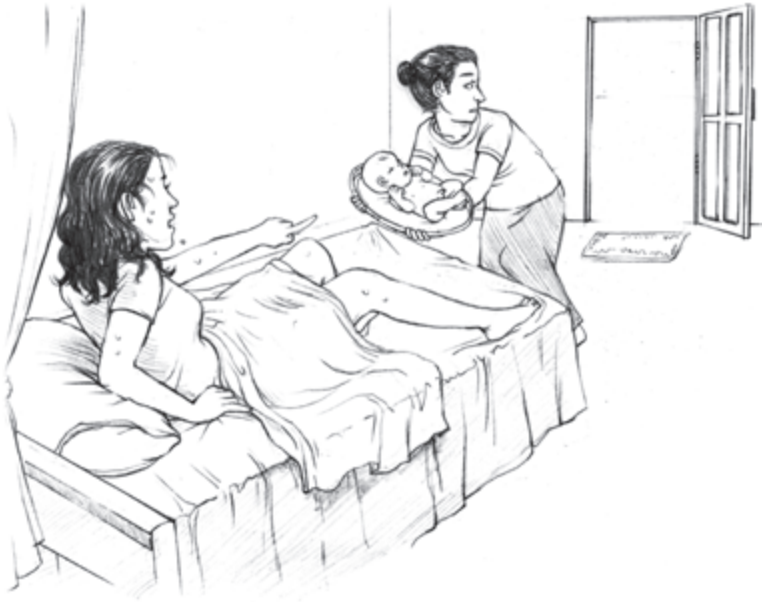
๑. พุทฺธัง สระระณัง คัจฉามิ นามะรูปัง อะนิจจัง ทุกขัง อะนัตตา	ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง นามรูป (ใจ-กาย) ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวตน
๒. ฐัมมํ สระระณัง คัจฉามิ นามะรูปัง อะนิจจัง ทุกขัง อะนัตตา	ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่ง นามรูป (ใจ-กาย) ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวตน
๓. สังขัง สระระณัง คัจฉามิ นามะรูปัง อะนิจจัง ทุกขัง อะนัตตา	ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง นามรูป (ใจ-กาย) ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวตน
๔. พุทฺธัง สระระณัง คัจฉามิ ฐัมมํ สระระณัง คัจฉามิ สังขัง สระระณัง คัจฉามิ นามะรูปัง อะนิจจัง ทุกขัง อะนัตตา	ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่ง ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง นามรูป (ใจ-กาย) ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวตน
๕. อะนันทัง พะละวัง พุทฺธัง อะนันทัง โคจะรัง ฐัมมํ อะนันทัง อะริยัง สังขัง อะนันทัง โพธิมุตตะมัง	พระพุทธเจ้ามีกำลังหาที่สุดมิได้ พระธรรมคำสอนเป็นอารมณ์หาที่สุดมิได้ พระสงฆ์สาวกมีจำนวนหาที่สุดมิได้ พระโพธิญาณอันสูงสุกก็หาที่สุดมิได้

บุญส่ง เมฆาสวรรณदारง บันทึกจากหนังสือคาถาต่าง ๆ

(ภาวนาสวดมนต์ประจำวันละ ๓-๕-๗ จบ) จะทำให้ทำมาหากินคล่อง มีทรัพย์ ปราศจากโรค มีอายุยืน ไม่แก่ง่าย มีสุขภาพแข็งแรง ภาวนาประจำจะดีมาก)

๑๐๐. หมอชิวก.....ลูกที่ถูกคลอดทิ้ง

ธรรมะจากภาพ : ประวัติหมอชิวก โโกมารภัจจ์

ครั้งพุทธกาล สมัยหนึ่งหญิงงามเมืองแห่งนครราชคฤห์ ชื่อ สาลวดิ นางเกิดตั้งครรภ์แล้วคลอดลูกเป็นชาย นางจึงใช้ให้นางทาสี หญิงคนใช้ นำทารกใส่กระดิ่งเก่าแล้ว ให้เอาไปทิ้งไว้ที่กองหยากเยื่อ (กองขยะ)

เจ้าชายอภัยราชกุมาร โอรสพระเจ้าพิมพิสารพระองค์หนึ่ง มาพบเข้า จึงได้นำเอาไปให้นางนมเลี้ยงไว้ในวัง ตั้งชื่อว่า “ชิวก” (แปลว่าผู้ยังมีชีวิตอยู่) และมีสร้อยนามว่า “โกมารภัจจ์” แปลว่าผู้อันพระราชกุมารทรงเลี้ยงไว้)

ครั้งเจริญวัย ได้เดินทางไปศึกษาวิชาทางการแพทย์ กับอาจารย์แพทย์ ทิศาปาโมกข์ แห่งเมืองตักสิลา ต่อมาภายหลังได้รับแต่งตั้งให้เป็น แพทย์

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

ประจำพระองค์ พระเจ้าพิมพิสารและองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีนามว่า “หมอชีวกโกมารภัจจ์”

ได้ถวายสวนมะม่วงชื่อ “ชีวกัมพวัน” (สวนมะม่วงของหมอชีวกฯ) แต่สงฆ์ ภายหลังได้ฟังธรรมจากพระบรมศาสดา ได้ดวงตาเห็นธรรม บรรลุพระอรหันตผลชั้นโสดาบัน

(อดีตชาติ ๆ หนึ่งของหมอชีวกฯ เคยทิ้งลูกให้ตาย วิบากผลของกรรมไปตกนรกแสนนาน เกิดมาเป็นมนุษย์ก็ถูกเขาเอาไปทิ้งหลายครั้ง หลายชาติ แต่ผลบุญที่ได้เคยทำไว้ ชาตินี้จึงได้รับอุปถัมภ์ภักการมาบำรุงเอาไว้ จนได้สำเร็จพระอรหันตผล)

๑๐๑. สังฆทาน...คืออย่างไร?

ธรรมะจากภาพ : สังฆทาน คือ อย่างไร

สังฆทาน คือ ทานเพื่อสงฆ์ ถวายแต่สงฆ์ เป็นการถวายที่ไม่จำเพาะเจาะจง สงฆ์รูปใดรูปหนึ่ง เช่น เมื่อตั้งใจจะตักบาตรตอนเช้า เมื่อพบพระรูปใดก่อน ก็ใส่บาตรพระรูปนั้น ไม่มีการเลือกรูปนั้นรูปนี้ ตั้งใจถวายมุ่งตรงต่อพระอริยสงฆ์สาวก ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ โดยไม่คำนึงว่าพระรูปนั้นจะเคร่งครัดต่อวัตรปฏิบัติหรือไม่ ตั้งใจให้บริสุทธิ์ในทานนั้น

สังฆทาน อยู่ที่ตั้งใจ ไม่เลือกเฉพาะเจาะจงพระสงฆ์ ใส่บาตรแล้ว ก็ให้มีความปลื้มใจ อิ่มเอิบใจในบุญนั้น บุญเกิดที่ใจ มิได้เกิดที่อื่นเลย

ส่วนการถวายสังฆทานที่เป็นพิธีกรรมนั้น เช่น นิมนต์พระสงฆ์รูปใดรูปหนึ่งหรือหลายรูป ไม่เฉพาะเจาะจงรูปใดรูปหนึ่ง ในพิธีฟังจุดธูป

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

เทียนบูชาพระ อารธนาศีล รับศีลจบแล้ว ตั้งนะโม ๓ จบ กล่าวคำถวาย
เสร็จแล้ว ประเคนของ (ซึ่งเป็นปัจจัย ๔ ที่สมควรแก่สงฆ์) และเมื่อ
พระสงฆ์อนุโมทนา ฟังกรวดน้ำ รับพร เป็นเสร็จพิธี (ตัดจากหนังสือมนุษย์
เกิดมาทำไม? เล่ม ๔)

๑๐๒. อภิเษก.....อภิเษก

ธรรมะจากภาพ : รักใคร่ยิ่งกว่าตนเองไม่มี

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาค ประทับ ณ เขตวนาราม ของอนาถ บิณฑิกคฤหบดี ใกล้กรุงสวตถิ สมัยนั้น พระเจ้าปเสนทิโกศล เสด็จสู่ชั้น บนปราสาทอันประเสริฐ กับพระนางมัลลิกาเทวี พระองค์ตรัสถาม พระนาง มัลลิกาเทวีว่า “ดูก่อนมัลลิกา! **ใครๆ** คนอื่นที่เป็นที่รักยิ่งกว่าตนเองของเธอเอง มีหรือไม่?” พระนางมัลลิกา กราบทูลว่า “ข้าแต่มหाराช! **ใครๆ** คนอื่นที่เป็น ที่รักยิ่งกว่าตน ของหม่อมฉันไม่มี ก็ใครๆ คนอื่นที่เป็นที่รักยิ่งกว่าตนของ พระองค์เองมีหรือไม่?” พระเจ้าปเสนทิโกศลตรัสตอบว่า “ดูก่อนมัลลิกา! **ใครๆ** คนอื่นที่เป็นที่รักยิ่งกว่าตัวของเราเองไม่มี”

พระเจ้าปเสนทิโกศล เสด็จลงปราสาท เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค ถวายบังคมแล้วประทับนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้วได้กราบทูลข้อโต้ตอบของพระองค์ กับพระนางมัลลิกาเทวี ให้ทรงทราบ

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคทรงทราบเนื้อความนั้นแล้ว จึงทรงเปล่งอุทานนี้ ในเวลานั้นว่า “บุคคลตรวจดูด้วยจิตทั่วทุกทิศแล้ว ไม่พบใคร ซึ่งเป็นที่รักยิ่งกว่าตนเองในที่ไหนๆ ตนเองเป็นที่รักยิ่งของคนทั้งหลายอย่างนี้ ผู้รักตน จึงไม่ควรเบียดเบียนผู้อื่น” อุทาน ๒๕/๑๔๕ (พระพุทธวจนะ)

๑๐๓. อัมพปาลี-คณิกา ราคาแพง!

ธรรมะจากภาพ : นางอัมพปาลี

นางอัมพปาลี เกิดโดยโอบปาตีกะที่โคนต้นมะม่วง (เป็นผลอันเกิดจากแรงอธิษฐานในชาติหนึ่งว่า หากแผ่นดินต้องเกิดอีก ขออย่าได้เกิดในครุภพ มารดาอันเป็นทุกข์เลย) ในอุทยานพระราชฯ แห่งแคว้นวัชชี ครั้นพระราชโอรสทั้งหลายมาพบเข้า ต่างพากันหลงใหลในความงามของนาง ต่างแย่งชิงจะเอาไปเป็นสมบัติของตน ในที่สุด นางอัมพปาลีจึงถูกแต่งตั้ง ให้เป็นหญิงนครโสเภณี (หญิงงามเมืองหรือนางคณิกา) ค่าตัวสูงถึงคืบละพันกหาปณะ มีราคาแพงสูงที่สุดในเมืองนั้น (ความงามของนางระบือไปไกล จนพระเจ้าพิมพิสารแห่งแคว้นมคธต้องปลอมตนมาชื่นชมนาง จนเกิดโอรสชื่อวิมลโกณฑัญญะ ต่อมาได้ออกบวชสำเร็จพระอรหันต์)

มบุญย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

นางอัมพาลี ได้ถวายสวนมะม่วง “อัมพาลีวัน” เขตเมืองเวสาลี แคว้นวัชชี ถวายเป็นสังฆาราม เมื่อไม่นานก่อนที่พระพุทธเจ้าปรินิพพาน ภายหลังได้บวชและสำเร็จพระอรหันต์

ผลแห่งกรรม ของนางอัมพาลี ที่ต้องเกิดมาเป็นหญิงคณิกานคร โสภณีนี ด้วยเหตุที่อดีตชาติชาติหนึ่งของนาง ที่เคยด่าอรหันต์เถรีว่า “หญิงแพศยา ใครกันนี่ มาถ่มน้ำลาย รดที่ลานพระเจดีย์!”

กามสูตร ๑๕/๖๑ “คำพูดที่ดีควรพูด คำพูดที่ชั่วไม่ควรพูด”

(พระพุทธทวจนะ)

๑๐๔. ช่างย้อมผ้า...!

ธรรมจากภาพ : วัตถูปมสูตร อุปมาด้วยผ้าที่ย้อมสี

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับ ณ เขตวนาราม ตรัสสอนภิกษุทั้งหลายว่า

“เมื่อจิตเศร้าหมอง ทுகติเป็นอันหวังได้” เปรียบเหมือนผ้าที่เศร้าหมองมีมลทินจับ ช่างย้อมจะย้อมในน้ำสีใดก็ตาม ก็มีสีไม่ดี ไม่บริสุทธิ์

“เมื่อจิตไม่เศร้าหมอง สுகติเป็นอันหวังได้” เปรียบเหมือนผ้าที่บริสุทธิ์ ผ่องแผ้ว ช่างย้อมจะย้อมในน้ำสีใดๆ ก็ตาม ก็มีสีดี บริสุทธิ์

ทั้งนี้ เพราะผ้าไม่บริสุทธิ์ หรือ บริสุทธิ์นั่นเอง

ครึ่งแล้วทรงแสดง อุปกิเลส (เครื่องเศร้าหมองจิต) ๑๖ ประการ คือ

๑. โลก	๒. พยาบาท	๓. โกรธ
๔. ผูกโกรธ	๕. ลบหลู่บุญคุณท่าน	๖. ตีเสมอ
๗. ริษยา	๘. ตระหนี่	๙. มายา
๑๐. โอ้อวด	๑๑. กระจ่าง	๑๒. แข่งดี
๑๓. ถือตัว	๑๔. ดุหมั่น	๑๕. มัวเมา
๑๖. ประมาท		

“ผู้รู้ความจริงเกี่ยวกับอุปกิเลสแห่งจิต ๑๖ อย่างเหล่านี้แล้ว ย่อม
ละอุปกิเลสแห่งจิตเหล่านี้ (แต่ละอย่าง) เสียได้ เมื่อละได้แล้ว ก็มีความเลื่อมใส
อันไม่หวั่นไหวใน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ฯลฯ”

๑๐๕. ถ้อยคำที่ควรพูด...พูดอย่างไรไม่บาป

ธรรมะจากภาพ : กถาวัตถุ ๑๐

กถาวัตถุ คือ ถ้อยคำที่ควรพูด (ตรงกันข้ามกันกับเดรัจฉานกถา คือ ถ้อยคำอันขวางต่อทางนิพพาน เป็นเรื่องราวที่ไม่ควรสนทนา ๓๒ อย่าง)

ถ้อยคำที่ควรสนทนากันมี ๑๐ อย่าง คือ

๑. **อัปปีจกถา** ถ้อยคำที่ให้ปราชญ์น้อย
๒. **สันตฺตฺฐฎฺฐิกถา** ถ้อยคำที่ให้สันโดษ
๓. **ปวิเวกกถา** ถ้อยคำที่ให้สังตกายสังตใจ
๔. **อสังสัคคกถา** ถ้อยคำที่ให้ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ
๕. **วิริยารัมภกถา** ถ้อยคำที่ชักนำไปปราชญ์ความเพียร
๖. **สีลกถา** ถ้อยคำที่ให้ตั้งอยู่ในศีล
๗. **สมาธิกถา** ถ้อยคำที่ทำให้ตั้งใจตั้งมั่น

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

๘. ปัญญาภคา ถ้อยคำที่ทำให้เกิดปัญญา
๙. วิมุตติภคา ถ้อยคำที่ทำให้พ้นจากกิเลสและความทุกข์
๑๐. วิมุตติญาณทัสสนภคา ถ้อยคำที่ทำให้เกิดความรู้ ความเห็น ภาวะที่หลุดพ้นจากกิเลสและความทุกข์

ถ้าพูดคุยกันนอกไปจาก ๑๐ ข้อข้างต้น เป็นตรัสจกานกถา เพื่อแจ้งไว้สารประโยชน์ เพราะทำให้ผู้ฟังเสียเวลาฟัง จึงเป็นอกุศล และเป็นวิจจริต (สัมผัปปลาปะวาทะ) สิ้นชีวิตสามารถนำเกิดในอบายภูมิ (คันหารายละเอียดยในหนังสือ มนุษย์เกิดมาทำไม? เล่ม ๔ หน้า ๒๖ และ ๑๑๖)

สพายตนะพระบาลี แสดงไว้ความว่า “แม้พระภิกษุสองรูปได้มาพบกัน งานที่ควรประพฤตมีเพียง ๒ ประการ เท่านั้น คือ ๑.กล่าวเกี่ยวกับธรรม ๒.นิงเสีย ถ้าไม่กล่าวธรรม”

คันธราชาดก ๒๗/๒๑๘ “เมื่อพูดธรรมอยู่ บายย่อมไม่กล้ากราบ”
(พระโพธิสัตว์)

๑๐๖. อาบน้ำชำระบาปได้หรือ?

ธรรมะจากภาพ : สะอาดด้วยน้ำ หรือ ด้วยความประพฤติ ?

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับ ณ ตำบลคยาสี่สะ ใกล้แม่น้ำคยา สมัยนั้นชฎิล(นักบวชเกล้าผมเป็นเชิง) มากหลาย ดำผุดบ้าง ดำหัวบ้าง เอามือวกน้ำ รดตนเองบ้าง ในแม่น้ำคยา บุชาไฟบ้าง ในสมัยที่มีหิมะตก ระหว่างราตรีฤดูหนาว อันเย็นเยียบ ด้วยคิดว่า ความบริสุทธิ์จะมีได้ด้วยวิธีการนี้ พระผู้มีพระภาคได้ทอดพระเนตรเห็นชฎิลเหล่านั้น ทำอาการอย่างนั้น จึงทรงเปล่งอุทานนี้ในเวลานั้นว่า :-

อุทาน ๒๕/๘๐ “ความบริสุทธิ์เพราะน้ำในแม่น้ำ ที่คนเป็นอันมาก อาบนั้น ย่อมไม่มี ผู้ใดมีสัจจะ มีธรรมะ ผู้นั้นเป็นผู้สะอาด เป็นพราหมณ์”
(พระพุทธวจนะ)

๑๐๗. ร้องให้...ถึงคนตาย...ทำไม?

ธรรมะจากภาพ : มรณานุสติ (๑ ในอนุสติ ๑๐)

ณ กรุงพาราณสี ยังมีชาวบ้านคนหนึ่งมีภรรยา ลูกชาย ลูกสะใภ้ ลูกสาว และคนใช้ รวมทั้งหมด ๖ คน เขาได้เจริญมรณสติ คิดถึงความตายอยู่เสมอ และสอนให้คนทั้งห้าทำอย่างเขาด้วย

วันหนึ่ง เขาออกไปไถนา พร้อมลูกชาย ุงพิษได้กัดลูกชายตาย ช้างจอมปลวกแห่งหนึ่ง เขาเอาผ้าคลุมศพวางไว้ที่ใต้ต้นไม้ เจริญมรณสติระงับความเศร้าโศก แล้วร้องสั่งผู้คนที่ผ่านมา ให้ไปบอกภรรยาว่า วันนี้ให้เตรียมอาหารมาแต่เพียงส่วนเดียว

ผู้รับสั่ง ได้ไปบอกภรรยา นางได้พาลูกสาว ลูกสะใภ้ และคนใช้ ออกไปหา เมื่อสามีกินข้าวเสร็จเรียบร้อย จึงพากันเผาศพลูกชาย ให้เป็นการเสร็จสิ้นไป โดยไม่มีผู้ใดร้องไห้เสียใจเลยแม้แต่คนเดียว

ด้วยอำนาจ คุณธรรมของพวกเขา พระอินทร์ผู้สถิตบนสวรรค์ จึงเสด็จลงมาไต่ถามว่า “พวกท่านเผาเนื้อกันหรือ ดูไม่โคกเศร้ากันเลย หรือ เป็นมนุษย์ก็คงเป็นศัตรู หรือหากเป็นลูกชายก็คงเป็นลูกที่ท่านเกลียดชังที่สุด ท่านจึงไม่ร้องไห้เลย”

ผู้เป็นพ่อ กล่าวตอบว่า “ท่านเอ๋ย งูที่ลอกคราบแล้ว ย่อมทิ้งคราบ ไปฉันทใด เมื่อร่างมนุษย์ใช้การไม่ได้แล้ว ก็ต้องทิ้งมันไปฉันทนั้น ญาติพี่น้อง จะพากันร้องไห้คร่ำครวญถึงผู้ตายก็หาได้รู้ด้วยไม่ **เขาไปตามทางของเขาแล้ว!**”

“ลูกชายของข้า เมื่อเขาจะมาเกิด ก็มาเอง ข้ามิได้เชื้อเชิญมา” ผู้ เป็นแม่พูดขึ้นบ้าง “เมื่อเขาจะจากไป เขาก็ไปเอง ข้ามิได้อนุญาต เขามา อย่างไรเขาก็ไปอย่างนั้น จะร้องไห้คร่ำครวญไปทำไม **เขาไปตามทางของเขา แล้ว!**”

“เมื่อพี่ของข้าตายแล้ว ถ้าข้าร้องไห้ก็จะชুবพอมเปล่า ๆ ไม่ได้ประ โยชนอันใด” ลูกสาวชานาพูด “แม้ญาติมิตรของข้าจะเสียใจ ญาติจะร่ำ ร้องไห้ คนตายก็หาได้รู้เรื่องไม่ **เขาไปตามทางของเขาแล้ว!**”

“เด็กร้องไห้อยากได้ดวงจันทร์บนท้องฟ้าเป็นฉันทใด” ลูกสะใภ้พูด “ผู้ร้องไห้ถึงคนตายก็ฉันทนั้น คนตายแม้จะถูกไฟเผา หมู่ญาติจะร้องไห้รำไร ถึง ก็หาู้สึกไม่ ดังนั้น ข้าจึงไม่เศร้าโศกถึงสามี **เขาไปตามทางของเขาแล้ว!**”

นางคนใช้เอ่ยขึ้นเป็นคนสุดท้ายว่า “หม้อน้ำที่แตกแล้ว จะประสาน ให้สนิทดังเดิมไม่ได้ฉันทใด ผู้เศร้าโศกถึงคนตายก็ไม่อาจเชื่อมวิญญานของ คนตาย ให้เข้ากับร่างเดิมได้ฉันทนั้น ผู้ที่ตายแล้ว ถึงจะถูกเผาไฟ และ ญาติมิตรจะพากันร้องไห้รำไรถึง ก็หาู้สึกไม่ ดังนั้น ข้าจึงไม่เศร้าโศกถึงนายเลย **เขาไปตามทางของเขาแล้ว!**”

พระอินทร์ ได้สดับถ้อยคำของคนทั้งห้าแล้ว ก็ยิ่งเลื่อมใสมากขึ้น ได้บันดาลให้บ้านของคนพวกนั้นเต็มไปด้วยแก้ว ๗ ประการ เตือนให้คน ทั้งห้าให้มันอยู่ในทาน ศีลและรำลึกนึกถึงความตายเนื่อง ๆ...ฯลฯ แล้ว

มบุญย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

เสด็จกลับสู่ดาวดั่งสวรรค์โลก

หมายเหตุ แก้ว ๗ ประการ หมายถึง อริยทรัพย์ ๗ ได้แก่ ศรัทธา ศีล หิริ โอตตัปปะ พาหุสัจจะ จาคะ และปัญญา เป็นทรัพย์ภายใน หากบังเกิดมีขึ้นแก่ผู้ใด ผู้นั้นจะมีแต่ความเจริญรุ่งเรืองในโลกทั้งสอง คือ ทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า ตลอดจนโลกอย่างยั้ง คือ โลกอุดร (หมายถึง เหนือโลกเป็นโลกุตตระ)

รัฐपालสูตร ๑๓/๓๕๒ “เมื่อความตายมาถึงตัว ก็ไม่มีใครป้องกันได้”

(พระเถรคาถา)

๑๐๘. เรียนเพื่ออะไร?

ธรรมะจากภาพ : เรียนเพื่ออบรมบ่มกาย...หรือใจ?

ธรรมะจากนิยายเซ็น ท่านโตสุย ภายหลังจากอบรมสั่งสอนศิษย์หลายสำนัก จนมีศิษย์และชาวบ้านเป็นอันมาก มาห้อมล้อมท่านอยู่ระยะหนึ่งแล้ว ท่านได้ประกาศยุติการสั่งสอนผู้คนทั่วไปและท่านได้หายสาบสูญไป

เวลาล่วงไปหลายปี ศิษย์ของท่านคนหนึ่ง ซึ่งตามหาท่านอยู่นานแล้ว บังเอิญไปพบท่านอยู่ที่ใต้สะพานแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นที่อยู่ของคนขอทาน ดีใจจึงเข้าไปพบและขอร้องให้ท่านช่วยอบรมสั่งสอนเขา

ท่านตอบว่า : “ถ้าเธอสามารถดำรงชีวิต เช่นเดียวกับฉันได้แม้เพียงสักสองสามวัน ฉันก็จะช่วยอบรมให้”

ศิษย์ผู้นั้นดีใจ กลับไปบ้าน ไปหาเครื่องแต่งกายที่เก๋าคำคร่าอย่าง คนขอทานมาแต่ง แล้วก็มาอยู่กับท่าน เวลาว่างไปถึงวันที่สอง เกิดมี ขอทานคนหนึ่งตายลง ท่านได้ให้ศิษย์ช่วยท่านนำศพไปฝังไว้ข้างภูเขา ใกล้ เคียงลูกหนึ่ง ทั้งสองได้กลับมาถึงที่พำนักเป็นเวลาดีมาก

ท่านอาจารย์ นอนหลับอย่างสนิทเป็นปกติในคืนนั้น แต่ศิษย์ไม่อาจ นอนหลับได้ ครั้นวันรุ่งขึ้น ท่านอาจารย์ได้พูดขึ้นว่า : “วันนี้ เราไม่จำเป็นต้องออกไปขอทาน เพราะเพื่อนที่ล่องลับไปแล้วของเรา ได้มีอาหารเหลืออยู่ อย่างเพียงพอ” ท่านรับประทานอาหารเหลือของคนตายได้อย่างปกติ แต่...ศิษย์ ผู้นั้นกลืนไม่ลง!

จาก “ปัญญาธรรมจากนิกายเซ็น” เล่าโดยภราดา เรื่องการสอน ศิษย์ของท่านโตสุย

“เซ็นที่แท้จริง มีปรากฏอยู่ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ในทุกหน ทุกแห่ง อย่างรู้ตัวทั่วพร้อม... ฯลฯ”

นิกายเซ็น เป็นนิกายหนึ่งในพระพุทธศาสนา ฝ่ายมหายาน ท่าน โพรธิธรรม ภิกษุชาวอินเดีย ได้ถ่ายทอดดวงใจเซ็น มาสู่พุทธศาสนิกชนชาว จีน เมื่อประมาณพุทธศตวรรษที่ ๑๒ ท่านเป็นสังฆปริณายกองค์ที่ ๑ และ ได้รับช่วงถ่ายทอดสืบต่อกันมาจนถึง ท่านเว่ยหล่าง สังฆปริณายกองค์ที่ ๖ (ท่านพุทธทาส ได้แปลสูตรท่านเว่ยหล่างเผยแพร่ และมีผู้ศรัทธาหลายท่าน พิมพ์ออกแพร่หลายอย่างกว้างขวาง) และเผยแพร่ไปสู่ญี่ปุ่น ในศตวรรษที่ ๑๘ ชาวจีนเรียก “กงอัน” ชาวญี่ปุ่นเรียก “โก-อาน” ได้ถือเป็นบทสำหรับใช้ ขบคิดปริศนาธรรม เช่นได้ไปสว่างไสว ในแถบยุโรปและอเมริกา

(โปรดหารายละเอียดศึกษา ได้ในหนังสือ Zen Flesh Zen Bones รวบรวม โดย Paul Reys และได้นำลงพิมพ์ไว้ท้ายเล่มหนังสือมนุษย์เกิดมาทำไม? เล่ม ๕)

ธรรมบท ๒๕/๔๒ “คนมิได้เป็นนักบวชเพราะการโกนหัว”

(พระพุทธทวจนะ)

๑๐๙. ไฟในอย่านำออก...ไฟนอกอย่านำเข้า

ธรรมะจากภาพ : ไฟในอย่านำออก ไฟนอกอย่านำเข้า

○ อย่าชักนำน่านเข้า	คลองคู
อย่าแะเด็กคัตรู	สู่เหย้า
ไฟในอย่าเช็ดชู	นำออก
ไฟนอกอย่านำเข้า	หม่นไหม้มัวหมอง

(โคลงโลกนิติ)

คำโบราณกล่าวว่า ยามเมื่อน้ำล้น อยาชักน้ำเข้ามา อยาพาคัตรูเข้าบ้าน เรื่องเลวร้ายในบ้านอย่านำออกไปพูดให้คนนอกบ้านฟัง ส่วนเรื่องร้ายๆ แสลงหูของคนอื่น ก็อย่าได้ใส่ใจเอามาเล่าให้คนในบ้านฟัง จะทำให้เกิดความวุ่นวายเปล่าๆ ควรพูดแต่เรื่องที่ดีๆ (หัดมองโลกแง่ดี คิดดี ทำดี พูดดี มีโยนิโสมนสิการ)

๑๑๐. คน...หัวขโมย!

ธรรมะจากภาพ : คนหัวขโมย

ครั้งหนึ่งในประเทศอาหรับ มีขอทานหัวโขนเดินหาของกินอยู่พอดี เดินผ่านร้านเนื้อย่าง ก็มีเสียงเอะอะ เจ้าของร้านเข้าจุดกระดาษขอทาน พร้อมตะโกนว่า “ขโมย! ขโมย!” ขอทานถูกนำตัวไปหาผู้พิพากษา ข้อหาขโมยเนื้อ อย่าง ด้วยการสูดดมกลิ่นหอมของเนื้อเป็นเวลานาน โดยไม่ยอมหลีกเลี่ยงทางอื่น

ผู้พิพากษาดกตะลึงสิ่งของที่เจอคำกล่าวโทษประหลาด จึงถามขอทานว่าทำเช่นนั้นจริงหรือเปล่า ขอทานตอบว่า “จริงครับ เพราะกลิ่นหอมมากและผมก็หัวจริงๆ”

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็ขโมยกลิ่นหอมนี้ได้อย่างจริง เจ้าต้องชดใช้ค่าเสียหาย
เจ้ามีเงินชดใช้หรือไม่” ขอทานตอบว่า “ไม่มีเลยครับ”

“เอาละ เราจะให้ยืมสองเหรียญ” ผู้พิพากษาพูดจบก็ยื่นเหรียญ
สองอันแก่ขอทาน พลันเหรียญทั้งสองอันก็กระทบกันดังกริ่ง!

เจ้าของร้านยิ้มร่า วิ่งออกมาจะรับเงิน

“เดี๋ยวก่อน! เจ้าทำไมขโมยของของเขา” ผู้พิพากษาถาม

“ท่านผู้พิพากษา ท่านก็เห็นแล้วว่าผมไม่ได้ขโมยอะไรเลย”

“ก็เจ้าขโมยเสียงเงินกระทบกัน เมื่อตะกี้นี้ไง!”

“ปัดโธ! เสียงเงินกระทบกัน คนมีหูก็ฟังได้ ทำไมถึงว่าขโมยล่ะ”
เจ้าของร้านตอบ

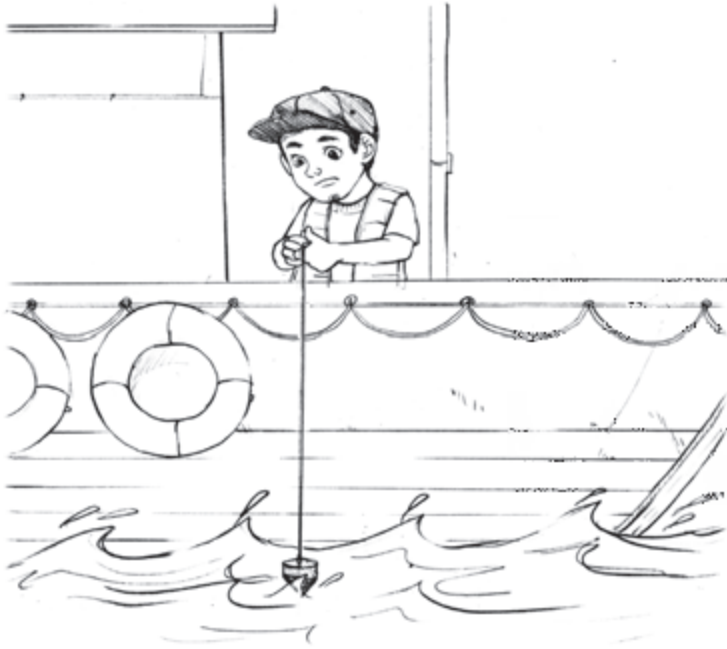
“ถ้าเช่นนั้น ใครมีจมูกก็ดมกลิ่นได้อย่างได้ แล้วทำไมจึงกล่าวหาว่า
เขาขโมยดมกลิ่นเล่า!” เจ้าของร้านนิ่งเงียบ

ผู้พิพากษากล่าวต่อว่า “ศาลขอตัดสิน จำเลยไม่มีความผิด ขอปิดคดี”

อุปเสณวังคันทปุตตเถรคาถา ๒๖/๓๔๗ “ผู้เป็นบัณฑิต ควรทำตน
เหมือนคนโง่และใบ้” (พระเถรคาถา)

๑๑๑. จิตมนุษย์นี้ไซ้...ยากแท้หยั่งถึง

ธรรมะจากภาพ : จิตมนุษย์นี้ไซ้ ยากแท้หยั่งถึง

○ พระสมุทรรสุดลึกลั่น	คณนา
สายดิ่งทิ้งทอดมา	หยั่งได้
เขาสูงอาจวัดวา	กำหนด
จิตมนุษย์นี้ไซ้	ยากแท้หยั่งถึง

(โคลงโลกนิติ)

คำโบราณกล่าวว่า แม้มหาสมุทรจะลึกมากขนาดไหน ก็สามารถเอาสายดิ่งทิ้งลงไปวัดความลึกได้ ภูเขาแม้จะสูงสักปานใดก็วัดได้ แต่ใจคนนั้นแสนยากนักที่จะวัดได้ว่าเป็นอย่างไร

๑๑๒. นกยาง...ปากถือศีล !

ธรรมะจากภาพ : มือถือสาก ปากถือศีล

ครั้งนั้น มีนกยางตัวหนึ่ง อาศัยอยู่ที่แผ่นดินศิลา ริมฝั่งแม่น้ำคงคา ต่อมาเกิดน้ำท่วมบริเวณรอบๆ ไม่สามารถไปแสวงหาอาหารได้ จึงสมาทานอุโบสถศีล ด้วยคิดว่า

“เราจะสมาทานอุโบสถศีล เพราะดีกว่าอยู่เปล่าๆ เป็นไหนๆ”

พระอินทร์ทราบเรื่อง จึงใคร่ทดลองดูว่า นกยางจะมั่นอยู่ในศีลหรือไม่ จึงเหาะลงมาแปลงเพศเป็นลูกกบเกาะอยู่ตรงหน้านกยาง ทำท่าหมดเรี่ยวหมดแรง ไม่อาจกระโดดไปได้

ฝ่ายนกยาง เมื่อเห็นดังนั้น ก็คิดจะจับกินเป็นอาหาร แล้วคิดจะพักศีลไว้เสียก่อน กินแล้วค่อยย้อนกลับมารักษาศีลต่อภายหลัง แล้วไล่จับลูกกบทันที แต่ลูกกบทำหลบไปข้างโน้นข้างนี้ ไม่ให้มันไล่ทัน ลูกกบเล่นเอา

มบุญ...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

เถิดกับนภยางจนอ่อนใจ ต้องกลับมาอนนอยุ่ที่เก่า ตั้งใจรักษาอุโบสถศีลต่อไป โดยมั่นใจว่าศีลยังไม่ขาด

พระอินทร์ จึงกลับเพศจากลูกกบ แล้วเหาะขึ้นไปบนอากาศ แล้วตรัสติเตียนมันว่า

“ผู้มีใจเลวทรามอย่างนี้ จะรักษาศีลไปทำไมกัน ไม่มีประโยชน์หรอก”

ธรรมบท ๒๕/๒๕ “ผู้ทุศีลมีจิตไม่มั่นคง แม้อายุร้อยปีก็สู้คนมีศีล แม้มีชีวิตวันเดียว ยังดีเสียกว่า” (พระพุทธทวณะ)

๑๑๓. ชี้ของข้า...ใครอย่าแตะ !

ธรรมะจากภาพ : อุปาทาน

หลวงปู่ดุดา ถาวโร เล่าไว้ในหนังสือหลวงปู่สอนศิษย์ว่า คนเรานั้นมันบ้า ชี้ออกจากตุตก็ยังมีตัวชี้ของกูอีก

“ชี้ของใครวะ? เหม็นตายห่า” พอดีเจ้าของชี้ได้ยินเข้าโมโหใหญ่ “มีงมาด่าชี้ของกูเหม็นทำไมวะ!”

อีกคนบอกว่า “กูไม่รู้นี่หว่าว่า ชี้ของมึง”

ทั้งสองคนก็เลยทะเลาะกันใหญ่

“ดูซิ! คนเรา แม้แต่ชี้ของมัน ถ่ายออกมาแล้ว ใครมาว่ามันก็ยังมีโกรธนั้นแหละความหลง” (หาอ่านหลวงปู่สอนศิษย์ได้ในหนังสือมนุषย์เกิดมาทำไม? เล่ม ๒)

มบุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

อุปาทาน หมายถึง ความหลงยึดมั่น ความถือมั่น หลงไปด้วยอำนาจของกิเลส มี ๔ อย่าง

๑. **กามอุปาทาน** ความถือมั่นในกาม รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ถูกต้อง

๒. **ทิฏฐอุปาทาน** ความถือมั่นในทิฏฐิความเห็นผิด

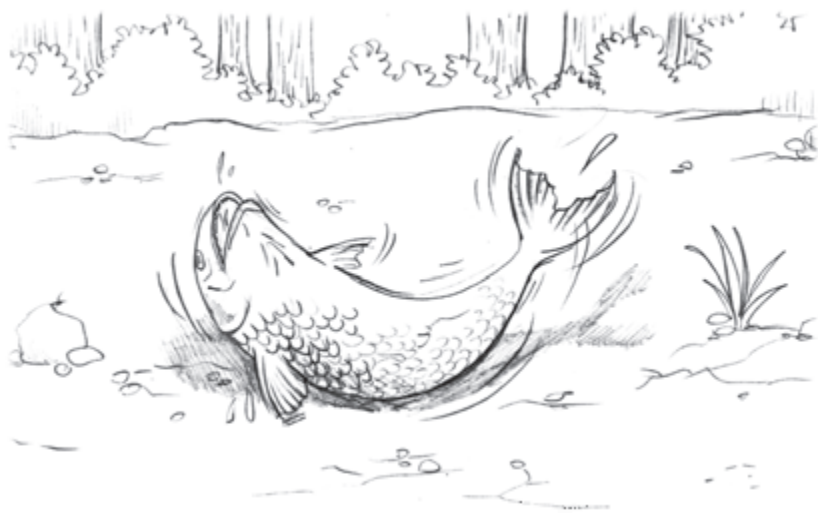
๓. **สีลัพพตอุปาทาน** ความถือมั่นในศีลและวัตรปฏิบัติที่ผิด

๔. **อัตตวาหุอุปาทาน** ความถือมั่นว่าใช้ตัวใช้ตน สำคัญมั่นหมายว่านั่นนี่เป็นตัวตน เช่น มองเห็นเบญจขันธ์ (ขันธ์ ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ) เป็นอัตตัตถัตตน ยึดมั่นว่า นี่เรา นี่ของเรา เป็นพวกเรา พวกเขา และเกิดความถือพรรคถือพวก เป็นกิเลสที่ละได้ยาก

ธรรมบท ๒๕/๒๐ “ผู้ใดเป็นพาล แต่สำคัญตนว่าเป็นบัณฑิต ผู้
นั้นแลเป็นคนพาลแท้” (พระพุทธวจนะ)

๑๑๔. ปลา...ที่ถูกโยน ขึ้นไปบนบก

ธรรมะจากภาพ : จิตที่ยกขึ้นจากอาลัย

พระไตรปิฎก ภาค ๓ ข้อความนํารู้อจากพระไตรปิฎก ข้อ ๑๒๐
จิตที่กวัตแกว่งดินรนนั้น ดัดให้ตรงได้

“ผู้มีปัญญา ย่อมทำจิตที่กวัตแกว่ง ดินรนรักษายาก ห้ามยาก ให้
ตรงได้ เหมือนนายช่างครดัดลูกศร ฉะนั้น”

“จิตนี้ ที่ยกขึ้นจากห้วงน้ำคืออาลัย เพื่อจะละบ่วงมาร ย่อมดินรน
เหมือนปลาที่ถูกโยนขึ้นไปบนบก”

“ฝึกยาก มิได้หมายความว่าฝึกไม่ได้ ยากก็ทำไป ง่ายก็ทำไป แล้ว
ก็จะสำเร็จเอง”

ธรรมบท ๒๕/๒๕ “ผู้เฝ้าจคร้านหย่อนความเพียร ถึงจะมีชีวิตอยู่
ตั้งร้อยปี สู้คนพากเพียรแต่มีชีวิตอยู่เพียงวันเดียวไม่ได้” (พระพุทธทวณะ)

๑๑๕. วิชาหนาเจ้า!

ธรรมจากภาพ : มีวิชาเหมือนมีทรัพย์

○ เกิดมาเป็นคน ถ้ามันไม่รู้	หนังสือเป็นต้น อดสูยเขา	วิชาหนาเจ้า เพื่อนฝูงเยาะเย้ย ว่าเง่าเง่า
○ บางคนเกิดมา ไปเป็นข้าเขา	ไม่รู้วิชา เพราะเราเง่าเง่า	เคอะอยู่จนโต บ้างเป็นคนโง่ เทียวขอกก็มี
○ ถ้ารู้วิชา จะไปแห่งใด	ประเสริฐหนักหนา มีคนปรานี	ชูหน้าราชา ยากไร้ไม่มี สวัสดิ์มงคล ฯ

- อย่าเกียจคร้านการทำงานเร่งอุตสาหะ
จะตกถิ่นฐานใดคงไม่แคลน
- อันความรู้รู้กระจ่างแต่อย่างเดียว
อาจจะชักเซ็ดชูฟูสกล
- เกิดเป็นชนชาวสยามตามวิสัย
จะอับอายขายหน้าทั้งตาปี
- จะต่ำเตี้ยเสียชื่อว่าโคนช้า
จะขายหน้าญาติวงศ์พงศ์ประยูร
- หนึ่งหนังสือหรือตำรับฉบับท
บิดาปู่เสาะสู้สะสมมา
- จะได้ทราบบาปบุญทั้งคุณโทษ
ให้สมดังเจตนาปู่ตาเพียร

มีวิชาเหมือนมีทรัพย์อยู่นับแสน
ถึงคับแคบก็พอยังประทังตน
แต่ให้เชี่ยวชาญเกิดจะเกิดผล
ถึงคนจนพงศ์ไพร่คงได้ดี
หนังสือไทยก็ไม่รู้ดูบัดสี
ถึงผู้ดีก็คงด้อยถอยตระกูล
จะชักพาลาภยศให้เสื่อมสูญ
จะเพิ่มพูนตดินค่านินทา
เป็นของล้วนควรจดจำศึกษา
หวังให้บุตรนัดดาได้ร่ำเรียน
ปะบุตรโคนต่ำช้าไม่พาเหียร
เน้นจำเนียรเพียรพลัด
กระจัดกระจายฯ

(สุนทรภู่)

๑๑๖. ทานที่ต่างระดับ!

ธรรมะจากภาพ : ทานที่ต่างระดับ

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ วิหารเชตวัน อารามของ
ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ใกล้พระนครสาวัตถี

ครั้งนั้นแล ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค ถึงที่
ประทับ ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

พระผู้มีพระภาค ได้ตรัสถามท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีว่า “คฤหบดี!
ในตระกูลของท่านยังให้ทานอยู่บ้างหรือหนอ?”

ท่านอนาถบิณฑิกฯ กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในตระกูล
ของข้าพระองค์ ยังให้ทานอยู่ แต่ท่านนั้นเป็นของเศร้าหมอง เป็นปลายข้าว

มีน้ำผักดองเป็นที่สอง”

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า “**คุณหบดี! คนให้ทานอันเศร้าหมอง หรือ ประณีตก็ตาม แต่ให้ทานนั้นโดยไม่เคารพ ไม่ทำความนอบน้อมให้ ไม่ให้ ด้วยมือของตนเอง ให้ของที่เหลือ ไม่เชื่อกรรมและผลของกรรมให้ทาน** ผู้ให้ทานนั้นๆ ย่อมบังเกิดในตระกูลใดๆ ในตระกูลนั้นๆ จิตของผู้ให้ทาน ย่อมไม่น้อมไปเพื่อบริโภคอาหารอย่างดี ย่อมไม่น้อมไปเพื่อบริโภคผ้าอย่างดี ย่อมไม่น้อมไปเพื่อบริภคยานอย่างดี ย่อมไม่น้อมไปเพื่อบริโภค กามคุณ ๕ (รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส) อย่างดี แม้บริวารชนของผู้ให้ทานนั้น คือ บุตร ภรรยา ทาส คนใช้ คนทำงาน ก็ไม่เชื่อฟัง ไม่เสี่ยหูฟัง ส่งจิตไปที่อื่นเสีย”

ข้อนั้นเพราะเหตุไร? ทั้งนี้ เป็นเพราะผลแห่งกรรม ที่ตน “**กระทำโดยไม่เคารพ**”

ฯลฯ

คุณหบดี! บุคคลให้ทานอันเศร้าหมอง หรือประณีตก็ตาม **แต่ให้ทานนั้นโดยเคารพ ทำความนอบน้อมให้ ให้ด้วยมือของตนเอง ให้ของที่เหลือ(เดน) เชื่อกรรมและผลของกรรมให้ทาน** ผู้ให้ทานนั้น ๆ บังเกิดในตระกูลใด ๆ ในตระกูลนั้น ๆ จิตของผู้ให้ทานย่อมน้อมไปเพื่อบริโภคอาหารอย่างดี ย่อมน้อมไปเพื่อบริโภคผ้าอย่างดี ย่อมน้อมไปเพื่อบริโภคยานอย่างดี ย่อมน้อมไปเพื่อบริโภคกามคุณ ๕ (รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส) อย่างดี แม้บริวารชนของผู้ให้ทานนั้น คือ บุตร ภรรยา ทาส คนใช้ คนทำงาน ก็เชื่อฟังดี เสี่ยหูฟัง ไม่ส่งจิตไปที่อื่น

ข้อนั้นเพราะเหตุไร? ทั้งนี้ เป็นเพราะผลแห่งกรรม ที่ตน “**กระทำโดยเคารพ**” ฯลฯ

เวลามสูตร ๒๓/๓๖๐

.....”การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์เป็นสรณะ.....

บุญชัย...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

.....การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสสมาทานสิกขาบท ๕.....

.....การที่บุคคลเจริญเมตตาจิต โดยที่สุตแม่เพียงเวลาสุดดมของ
หอม.....

.....และการที่บุคคลเจริญอนิจจังสัญญา (กำหนด หมายถึงความไม่
เที่ยงแห่งสังขาร) แม่เพียงชั่วเวลาลัดนิ้วมือ มีผลมากกว่า การที่บุคคลเจริญ
เมตตาจิต โดยที่สุตแม่เพียงชั่วเวลาสุดดมของหอมฯ” (พระพุทธทระณะ)

๑๑๗. ตีรจฉานกถา (พูดเพื่อเจ้าเป็นวงจ้ทุจริต)

ธรรมะจากภาพ : พูดอย่างไร-พูดเพื่อเจ้า!

ตีรจฉานคถา หรือเดรัจฉานกถา หมายถึง ถ้อยคำอันขวางต่อทางนิพพาน เป็นถ้อยคำที่ไม่เป็นประโยชน์ เพราะทำให้คนฟังเสียเวลาฟัง

เรื่องราวที่ไม่ควรนำมาเป็นข้อถกเถียงสนทนา โดยไม่เกี่ยวกับการสั่งสอนแนะนำทางธรรม อันทำให้คิดฟุ้งเพื่อ และพากันหลงเพลินเสียเวลาเสียกิจการหน้าที่พึงปฏิบัติตามธรรม เช่น **ราชกถา** สนทนาเรื่องพระราชว่าราชาพระองค์นั้นโปรดของอย่างนั้น ราชาพระองค์นี้โปรดของอย่างนี้ **โจรกถา** สนทนาเรื่องโจร ว่าโจรหมู่นั้นปล้นที่นั่น ได้เท่านั้นๆ ปล้นที่นี่ได้เท่านี้ๆ เป็นต้น (ท่านแสดงไว้ได้ ๓๒ อย่าง ทาอ่านรายละเอียดในหนังสือมนุษยเกิดมาทำไม? เล่ม ๔ หน้า ๒๕)

ธรรมบท ๒๕/๔๑ “คนมิได้เป็นบัณฑิตเพราะพูดมาก” (พระพุทธทวณะ)

๑๑๘. ภาษีทอง...พระนางสังฆมาเถรี

ธรรมะจากภาพ : ผู้ละเรือนชื่อว่า อนาคาร (ไม่มีอาคาร)

“เราละเรือนบวชแล้ว ละบุตรและสัตว์เลี้ยง อันเป็นที่รัก ละราคะ โทสะ หน่ายอวิชชาแล้ว ถอนตัณหาพร้อมทั้งรากเสียได้ จึงเป็นผู้สงบระงับ ดับเย็น”

จดกุกนิบาต ๒๑/๑๗๐ “จงอาศัยตัณหาละตัณหาเสีย” (พระเถรคาถา)

๑๑๙. ผู้ขอ...ยอมไม่เป็นที่รัก

ธรรมะจากภาพ : ผู้ขอ ย่อมไม่เป็นที่รัก

ครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว...พระเจ้าปญฺจุจालะ เสวยราชสมบัติอยู่ในเมือง
อุตรปญฺจุจาลนคร แขวงกรุงกบิลพัสดุ์

มีพราหมณ์คนหนึ่ง ออกบวชเป็นดาบสอยู่ในป่าหิมพานต์ แล้วกลับมา
พักอยู่ในพระราชอุทยาน ของพระเจ้าปญฺจุจาละและออกบิณฑบาต พระ
ราชาทรงเลื่อมใส จึงอาราธนาให้พักในพระราชอุทยานต่อไปและอุปถัมภ์
ตลอดพรรษา และทรงปวารณาให้ขอเครื่องบริขารได้ทุกอย่าง

กระทั่ง หมดฤดูฝนแล้ว ดาบสก็ใคร่กลับสู่ป่าหิมพานต์ ต้องการร่ว
มกับรองเท้าสำหรับเดินทาง คิดจะขอพระราชทาน แต่เห็นเป็นการไม่สมควร ครั้น
ถวายพระพรพระราชทานแล้ว ก็ว่าจะถวายพระพรวันหลัง เป็นเช่นนั้นจึงนวลาล่วงไป

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

๑๒ ปี พระราชาทรงดำริว่า ดาบสคงจะต้องการราชสมบัติ ถ้าเป็นจริงก็จะถวายให้ รุ่งขึ้นจึงเสด็จไปนมัสการพระดาบส แล้วปวารณาทุกสิ่งแม้พระราชสมบัติ ดาบสจึงทูลขึ้นว่า

“อาตมา ต้องการร่วมกับรองเท้า เพื่อเดินทางสู่ป่าหิมพานต์ มหาบพิตรที่ไม่กล้าขอมานั่ง ๑๒ ปี ก็โดยเหตุที่กลัวจะเสียไมตรี ถ้าพระองค์ไม่พระราชทานก็จะเสียไมตรี”

ขึ้นชื่อว่า “ผู้ขอ” ย่อมได้ผลสองอย่าง คือ ได้สิ่งที่ขอและไม่ได้สิ่งที่ขอ

อรรถุสิเนชชาดก ๒๗/๒๑๔ “ผู้ขอย่อมไม่เป็นที่รักของผู้ถูกขอฯ ยาจโก อับปิโย โหติ” (โพธิสัตว์คาถา)

๑๒๐. กรรมเก่า...ของอีกา

ธรรมะจากภาพ : กรรมเก่า ของอีกา

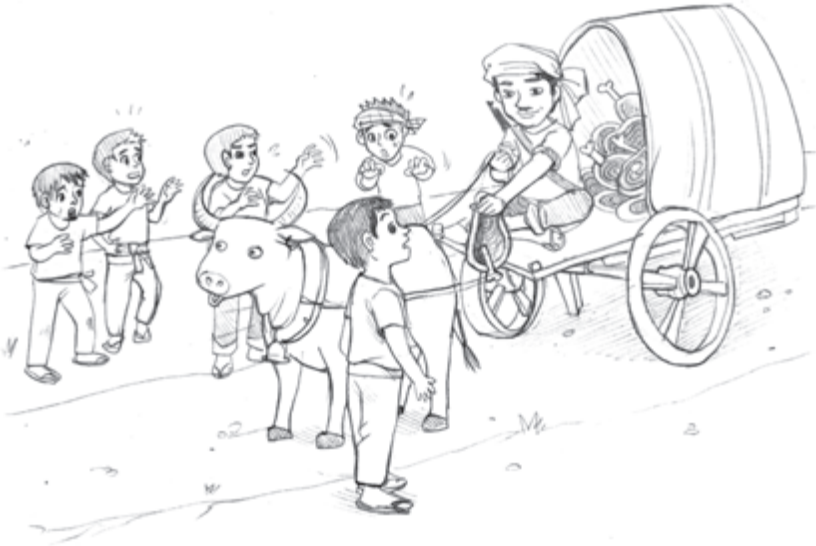
สมัยพุทธกาล วันหนึ่งภิกษุทั้งหลาย ต่างแลเห็นอีกากำลังบินอยู่บนอากาศ ถูกเสวียนหม้อข้าวลวกเป็นไฟไหม้ครอกอีกาตกลงมาตาย จึงต่างสงสัยถึงเหตุว่า กรรมอันใดหนอ อีกาจึงต้องมาตายเช่นนี้

พระพุทธองค์ ทรงตรัสเล่าว่า “ในอดีตชาติก่อน ๆ ชาติหนึ่ง อีกาเกิดเป็นชวานา นำโคออกไถนา แต่โคไถลักพาก็หยุดนอน เจ้าของไล่ให้ลูกโคก็ไม่ลู่ จึงได้เอาฟางผูกหางโค แล้วจุดไฟ ไฟลวกไหม้ครอกโคตัวนั้นตาย ชวานาผู้นั้นครั้งตายแล้ว ได้ไปตกนรกหมกไหม้อยู่สิ้นกาลนาน กรรมที่เหลือได้มาเกิดเป็นอีกา กรรมก็ยังตามมาอีก เป็นเหตุให้ถูกไฟครอกอีก อย่างที่เห็นอยู่นี้ นี่แหละ....”

ธรรมบท ๒๕/๔๐ “ความชั่วทำให้มัวหมองทุกโลก” (พระพุทธทวณะ)

๑๒๑ พุดดี...เป็นเงิน...เป็นทอง!

ธรรมะจากภาพ : พุดดี เป็นเงินเป็นทอง

ณ กรุงพาราณสี มีบุตรเศรษฐี ๔ คน วันหนึ่งได้พากันออกไป
เที่ยวนอกเมือง พบนายพราน ชับเกวียนบรรทุกเนื้อมาเต็มเกวียน

คนแรก จึงร้องขึ้นว่า : “เฮ้ย! นายพราน ขอเนื้อบ้างสิ” นาย
พรานได้ยินดังนั้น ก็ชักจูงเกวียนมาทันที จึงร้องตอบว่า “ธรรมดาคนขอ
ควรพุดจาอ่อนหวาน เอาเถอะ เราจะให้เนื้อฟังกี่ตัวก็ตาม”

ลูกชายเศรษฐีคนที่สองเอ่ย “นี่พี่ชาย ขอเนื้อให้ข้าบ้างเถอะ!”

นายพรานตอบทันทีว่า “คำว่าพี่ ๆ น้อง ๆ เป็นคำของชาวโลก
นิยมพุดกัน เราจะให้เนื้อสักแก่เจ้า”

ลูกชายคนที่สาม เอ่ยปากขอบ้าง “คุณพ่อขอรับ! ขอเนื้อให้ฉันบ้าง”

“เออ! ท่านนี้พูดเข้าที” นายพรานตอบ “เมื่อลูกเรียกพ่อ คำว่าพ่อ ทำให้หัวใจของพ่อหวั่นไหว เต็มระทึก เราจะให้เนื้อหัวใจแก่ท่าน” ว่าแล้วก็หยิบเนื้อหัวใจส่งให้

ลูกชายเศรษฐีคนที่สี่ เอ่ยขอขึ้นบ้างว่า “สหายเอ๋ย! ได้โปรดแบ่งเนื้อให้เรากินบ้างเถอะ”

นายพราน ได้ฟังดังนั้น ก็หัวเราะลั่นด้วยความพอใจเป็นที่สุด “บ้านใดไม่มีมิตรสหาย บ้านนั้นก็เหมือนป่า วาจาของท่านประหนึ่งสมบัติทั้งสิ้น เราจะให้เนื้อแก่ท่านทั้งหมด นี่แหละ!” ฯลฯ เขาทั้งสองได้เป็นเพื่อนรักใคร่กัน จนตลอดชีวิต

○ อันรสปากหากหวานก็หวานเด็ด บอระเพ็ดขมไม่มากเหมือนปากขม
ถึงคมมีดคมไม่มากเหมือนปากคม รสหวานขมก็ไม่มากเหมือนปากคนๆ

พุทธชาดก ๒๗/๓๓๓ “ควรพูดแต่คำไพเราะและมีประโยชน์”
(พระโพธิสัตว์)

๑๒๒. พญานกอินทรี...ฝึกสอนลูก!

ธรรมะจากภาพ : การฝึกสอนลูก

“นก...ที่เขายกย่องว่า เป็นพญานก เป็นชีวิตที่เด็ดเดี่ยว อิศระ
แข็งแกร่ง กล้าหาญ เด็ดเดี่ยว แล้วก็เด็ดขาด...”

“คุณลักษณะที่มีได้เกิดขึ้นเอง...เป็นเอง...มีเอง...แต่เนื่องเพราะการ
ฝึกสอน การอบรมของพ่อนก แม่นก ที่ประพฤติสืบเนื่องและสืบทอดกันมา
โดยตลอดไม่ขาดสาย...นก ! ทำได้อย่างไรหรือ?”

ก่อนที่แม่นก จะวางไข่ ก็จะต้องแข็งแรงไปหาก่อนหินที่เหมาะสม จะเป็น
รังที่ปลอดภัย แล้วหากิ่งไม้ใหญ่บ้างเล็กบ้าง ขนาดพอเหมาะกับแผ่นหิน

มาวางลงเป็นฐานของรัง แล้วหาหนามแหลม ๆ คม ๆ มาสะไว้บนกิ่งไม้ แล้วไปหาใบไม้มาวางยัดหนามอีกทีหนึ่ง สุดท้ายแม่นกจะสลัดขนของตัวเอง ปูลงไปบนใบไม้ เพราะฉะนั้น เมื่อลูกนกออกมาจะนอนอยู่บนขนของแม่ของมัน ซึ่งอ่อนนุ่ม ก็เหมาะสบายสำหรับลูกนกที่ยังปากเปี้ยก่อนนิ่ม ครั้นลูกนกเริ่มแข็งแรง แม่นกก็จะจัดแจงเอาขนที่สลัดปูไว้ข้างบนออกทิ้ง ปล่อยให้ลูกนกนอนอยู่บนใบไม้ที่แข็งกว่าขนของแม่นก ถึงตอนนี้ใบไม้ก็แห้งกรอบ ลูกนกจะได้เกือกกลิ้งไปมาจนกระทั่งเคยชิน อีกสักระยะหนึ่ง พอแข็งแรงขึ้น แม่นกก็จะเอาใบไม้ออก ตอนนี้ลูกนกก็ต้องอยู่บนหนามแหลม หนามแข็งๆ แหลมๆ ลูกนกเดินไปทางไหนก็จะถูกหนามแหลมด้วยความเจ็บปวด พอแม่นกก็คงรู้แต่ต่างมองดูอยู่เฉย ๆ เพื่อฝึกความอดทนของลูกนก ให้มีความอดทน ให้มีความแข็งแกร่ง ให้มีความเข้มแข็ง ไม่ใช่เติบโตขึ้นมาแล้วเหมือนกับคนที่เหยียบซีโก้ไม่พอ อะไร ๆ ก็ไม่ได้ทั้งหมด หดไปทุกอย่าง เพราะได้รับการทะนุถนอมกลม่อมเกลี้ยงมากเกินไป

แม่นก จะปล่อยให้ลูกนกตื่นตระเลกกระสออยู่บนหนาม เพื่อให้รู้จักความเจ็บปวด รู้จักหลบหลีกจากการถูกทิ่มแทง ให้รู้จักชีวิตว่า ชีวิตไม่ได้สุขสบายเหมือนขนนกเสมอไป บางครั้งก็มีลักษณะเหมือนหนาม ที่จะทิ่มแทงให้เจ็บปวด ต้องเรียนรู้วิธีการหลบหลีกที่จะให้เจ็บปวดน้อยที่สุด รู้จักช่วยเหลือตัวเอง ที่จะหลบหลีกภัย เอาตัวรอดได้ในที่สุด

พอลูกนกคุ้นเคย กับลักษณะและอาการที่อยู่กับหนามว่าเป็นอย่างไรแล้ว แม่นกก็จะเอาหนามออก ตอนนี้ลูกนกก็จะนอนอยู่บนกิ่งไม้ แข็งกระด้าง จนเคยชินกับการเดินระหกระเหินซซังบ้าง ยืนได้บ้างอยู่บนกิ่งไม้

พอเห็นว่า แข็งแรงดีพอสมควรแล้ว แม่นกก็จะดึงกิ่งไม้ออก ตอนนี้ปล่อยให้ลูกนกอยู่บนแผ่นหินที่แข็งกระด้าง ร้อนเหมือนไหม้เมื่อถูกแสงแดดจ้า และเย็นยะเยือกเมื่อเวลาฝนตก หรือลมพัดในตอนกลางคืน ลูกนกก็จะ

เรียนรู้ชีวิตที่แข็งแกร่งต่าง ชีวิตที่ร้อนเหมือนไหม้ ชีวิตที่เย็นเยือกจน สะท้านเข้าไปอย่างน่ากลัว

พอเห็นลูก มีกำลังควรแก่การฝึกหัดแล้ว แม่นกก็จะคาบลูกนกนั้น บินขึ้นไปบนอากาศให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วปล่อยลูกนกให้หล่นลงมา กลางอากาศ และจับตาดูอยู่ ขณะที่ลอยเคว้งคว้างลงมาใกล้จะตกถึงดิน แม่นกก็จะโฉบลงมาโดยเร็ว แล้วคาบลูกขึ้นไปใหม่ แล้วก็ปล่อยลงมาอีก...แม่นกจะสอนลูกด้วยวิธีคาบลูกขึ้นสูง ปล่อยลงมาแล้วโฉบคาบขึ้นไปอีก จนกระทั่งลูกนกค่อยๆ บินได้โดยสัญชาตญาณ ที่จะต้องตะเกียกตะกายเป็น ธรรมชาติ

เหมือนกับหัดเดิน ง่ายน้ำใหม่ ๆ ผู้ใหญ่จะพาออกไปกลางน้ำ แล้ว ให้ตะกุกตะกวยเข้าหาฝั่ง ไม่ช้าไม่นานก็ว่ายน้ำได้ เมื่อแม่นกเห็นลูกนกบิน เลี้ยงตัวเองได้แล้ว แม่นกก็สอนให้รู้จักวิธีที่จะหาอาหารกิน หาเหยื่อที่จะ เป็นอาหารของตน เมื่อเฝ้าพุ่มพักลูกนกอยู่สักกระยะหนึ่ง จนแน่ใจว่า สามารถ จะเลี้ยงตัวเองได้แล้ว ตอนนั้นก็ถึงเวลาที่แม่นกกับลูกนกจะจากกัน แม่นกก็จะ บินไปลิบเลย ไม่เหลียวมาห่วงหาอาวรณ์ลูกนกอีกต่อไป เพราะหมดหน้าที่แล้ว ต่อไปนี้ก็เป็นหน้าที่ของลูกที่จะต้องเลี้ยงตัวเอง และเติบโตเป็นนกใหญ่ต่อไป ไปสร้างรังมีครอบครัวของตัวเองต่อไป แล้วก็เลี้ยงดูฝึกอบรมพุ่มพักลูก ให้ เติบโตแข็งแรงจนเลี้ยงตัวเองได้ต่อ ๆ ไป อีก....

อินทรีย์ ๖ คือ ความเป็นใหญ่ ในการทำหน้าที่ ๖ ทาง ได้แก่ ความเป็นใหญ่ทางตา คือเห็น เรียกว่า **“จักขุนทรีย์”** ความเป็นใหญ่ทางหู คือ ได้ยิน เรียกว่า **“โสตอินทรีย์”** ความเป็นใหญ่ทางจมูก คือ ได้กลิ่น เรียกว่า **“ฆานินทรีย์”** ความเป็นใหญ่ทางลิ้น คือ รู้รส เรียกว่า **“ชีวหินทรีย์”** ความเป็นใหญ่ทางกาย คือ รู้สัมผัส เรียกว่า **“กายอินทรีย์”** ความเป็นใหญ่ ทางใจ คือ รู้คิดนึกรู้เรื่องรู้ความหมาย เรียกว่า **“มโนอินทรีย์”**

อินทรีย์ ๕ คือ พละ ๕ หมายถึง ความมีกำลัง ๕ อย่าง ได้แก่ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิและปัญญา ทำให้เกิดมี อินทรีย์แก่กล้า มีพละกำลังในอันที่จะทำให้มี **“อินทรีย์สังวร”** คือ การสำรวมระวังเมื่อ ตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นรู้รส กายรู้สัมผัส เย็น-ร้อน อ่อน-แข็ง ตึง-ไหว ใจรู้คิดนึก **“ระมัดระวังมิให้กิเลสครอบงำใจ ในเวลารับรู้ทางอินทรีย์ทั้ง ๖”**

อภินันทมานสูตร ๑๗/๘๒ “ผู้ไม่เพลิดเพลिन ย่อมพ้นจากบ่วงของมาร” (พระพุทธทวจนะ)

๑๒๓. ผู้ให้....ย่อมเป็นที่รัก

ธรรมะจากภาพ : ผู้ให้ย่อมเป็นที่รัก

วันหนึ่ง พระราชาเสด็จออกเยี่ยมราษฎร แถบชนบท พระนคร และ เห็นชายชราคนหนึ่งกำลังใช้จอบขุดดินปลูกลงมะม่วงอยู่ จึงเข้าไปร้องตรัสถามไปว่า “พ่อเฒ่า แก่ป็นนี้แล้ว จะมาปลูกลงไม้ทำไม?”

“ข้าไม่ได้ปลูกลงไว้กินเองดอก ข้าปลูกลงไว้ให้ผู้อื่น!” พระราชาชอบพระทัย จึงมอบทองคำให้ถุงหนึ่ง พ่อเฒ่ารับถุงทองคำแล้วพลางบ่นพึมพำว่า “โอ! มะม่วงของข้านี้ช่างอัศจรรย์ เพียงแต่เพิ่งจะปลูกลงก็ออกดอกออกผลแล้ว!” พระราชาได้ยินดังนั้น ก็ชอบพระทัยจึงมอบทองคำให้อีกถุงหนึ่ง

พ่อเฒ่า รับทองถุงที่สอง พลังบ่นขึ้นว่า “โอ! พ่อมหาจำเริญข้าเสีย
ตายจริงๆ!” “เสียตายอะไรหรือพ่อเฒ่า” พระราชาตรัสถาม

“เสียตายที่ข้าปลุกมะม่วงข้าไป ถ้าข้าปลุกตั้งแต่หนุ่ม ๆ ข้าก็คงมี
ผลมะม่วงมอบให้ท่านแล้ว!”

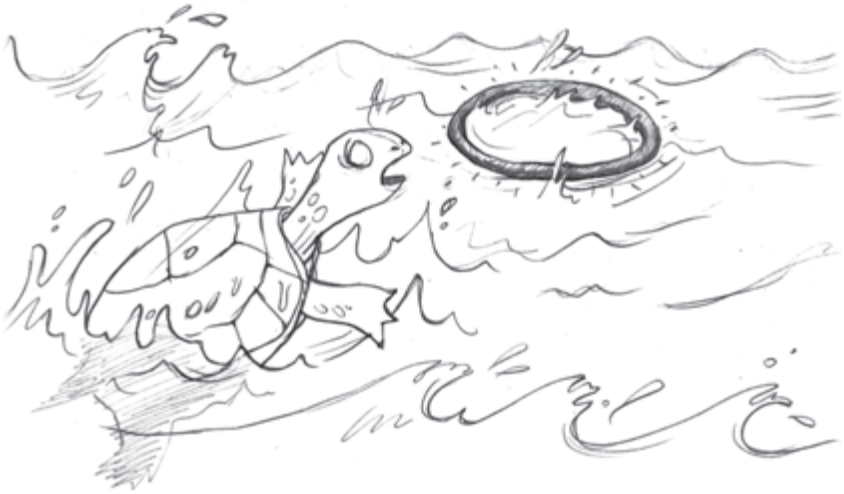
พระราชา ได้ยินพ่อเฒ่าพูดดังนั้น จึงหยิบทองคำถุงที่ ๓ ให้เป็น
รางวัล และกล่าวขึ้นด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า “เอ้าข้าให้ ข้าต้องรีบไปแล้วละ
เพราะข้าไม่มีทองถุงที่ ๔ จะให้ท่านอีกแล้ว” ว่าพลังก็ชักม้าวิ่งผ่านไป

ปฏิสันถารสูตร ๒๕/๑๕๑ “ปัญญาจะรู้ได้ด้วยการสนทนา” (พระพุทธ
วจนะ)

(คัดจากหนังสือมนุษย์เกิดมาทำไม? เล่ม๑ ภาคคตินิทานธรรมะ)

๑๒๔. ความได้อัตภาพเป็นมนุษย์...ยาก!

ธรรมะจากภาพ : ความได้อัตภาพเป็นมนุษย์ เป็นการยาก

ฉิลคัพสูตร ๑๙/๕๐๙ “ภิกษุทั้งหลาย! เปรียบเหมือนมหาปฐพี มีน้ำเป็นผืนเดียวกัน บุรุษโยนแหซึ่งมีช่องเดียว ลงไปในมหาปฐพีนั้น

ลมทิศบูรพา พัดเอาแหนั้นไปทางทิศประจิม

ลมทิศประจิม พัดเอาแหนั้นไปทางทิศบูรพา

ลมทิศอุดร พัดเอาแหนั้นไปทางทิศทักษิณ

ลมทิศทักษิณ พัดเอาแหนั้นไปทางทิศอุดร

เตาตาบอด มีอยู่ในมหาปฐพีนั้น ต่อล่วงเวลาร้อยปี ๆ มันจึงจะโผล่ขึ้นมาคราวหนึ่ง ๆ จะสอดคอเข้าไปในแห ซึ่งมีช่องเดียวโน้น เป็นของยาก” (พระพุทธวจนะ)

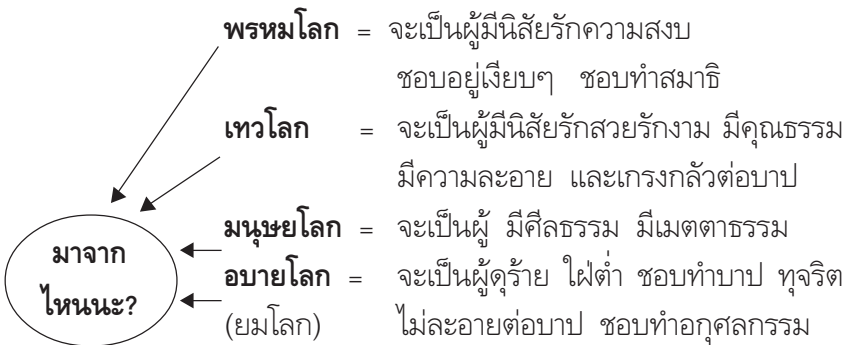

๑๒๕. ชาติที่แล้วเป็นใคร...มาจากไหน?

ธรรมะจากภาพ : เราเป็นใคร มาจากไหน?

คนเราโดยทั่วไปไม่ค่อยจะคิดว่า เราเป็นใครมาจากไหน เพราะอะไร จึงเกิดมามีรูปร่าง หน้าตา อุปนิสัยใจคอไม่เหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่คนบางคน เกิดมาจากบิดามารดาเดียวกัน

อ้อ! คนเรามีนิสัยต่างกัน เพราะมาจากต่างที่กันนั่นเอง

๑๒๖. ตามรอย...พระ รอย...ผี!

ธรรมะจากภาพ : ตามรอยพระ...รอยผี

รอยพ่อ

- เดินตามรอยเท้าท่านผู้ผ่านโลก
หรือตามหลังครุอาจารย์ท่านผู้รู้
- ยิ่งเดินตามรอยบาทศาสดา
จะพันทุกข์สุขเกษมเปรมปรีดี

มาโซนโซกได้แก่พ่อแม่หนู
ทำให้ดูแบบอย่างหนทางดี
พระสัมมาสัมพุทธพิสุทธิศรี
อย่าเดินตามรอยผี...ไม่ได้เอ๋ย ๗

รอยผี

- ผีหนึ่งชอบดื่มสุราเป็นอาจินต์
- ผีสองชอบเที่ยวยามวิกาล
- ผีสามชอบดูการละเล่น
- ผีสี่ชอบคบคนชั่วมั่วกับโจร
- ผีห้าชอบการพนันขันต่อ
- ผีหกชอบเกี่ยวจรั้นการทำกิน

ไม่ชอบกินข้าวปลาเป็นอาหาร
ไม่รักบ้านรักลูกรักเมียตน
ไม่เว้นแม้เพลงหนังละครโขน
หนีไม่พ้นอาญาตราแผ่นดิน
อีกน้ำเต้า ถั่วโป ไฮโลลื้อ
มีหิ้งลื้อหกผีไม่ได้เอ๋ย

๑๒๗. น้ำผึ้ง..เคลือบยาพิษ

ธรรมะจากภาพ : เมฆ ๓ อย่าง

พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ หน้า ๑๖๔ กล่าวถึง ความเมฆที่เป็นเหตุ
ให้คนเราประมาท แล้วไม่รีบสร้างความดีไว้ ๓ ประการคือ

๑. **เมฆในความเป็นหนุ่มสาว** ว่ายังไม่แก่เฒ่าแล้วประมาทไม่ทำความดี
๒. **เมฆในความไม่มีโรค** ว่ายังแข็งแรง แล้วประมาทไม่ทำความดี
๓. **เมฆในชีวิต** ว่ายังไม่ตายง่าย ๆ แล้วประมาทไม่ทำความดี

ผู้ที่หวังว่าจะเกิดมาเป็นมนุษย์ ในโลกมนุษย์อีก จงละความเมฆ ๓
อย่างนี้ แล้วรีบเร่งทำความดีให้เต็มที่ แม้เราไม่ปรารถนาจะเกิดในโลกมนุษย์
ก็จะต้องมาเกิดเอง เหมือนกับฝุ่นติดปลายเล็บ ที่พระพุทธองค์แสดง

หนังสือสูตร ๑๖/๒๕๘ “ภิกษุทั้งหลาย! สัตว์กลับมาเกิดในหมู่มนุษย์มีประมาณน้อย ส่วนสัตว์ที่ไปเกิดในกำเนิดอื่นจากมนุษย์มีมาก ถ้าจะเปรียบก็เหมือนฝุ่นที่ติดปลายเล็บของเรา กับฝุ่นในพื้นที่มหาปรฐพีที่เราแสดงแก่พวกเธอทั้งหลายอยู่เดี๋ยวนี้แหละ เพราะเหตุว่า การเกิดมาเป็นมนุษย์ได้ยากนัก ดังนี้แหละ พวกเธอทั้งหลายจึงไม่ควรประมาท” (พระพุทธวจนะ)

๑๒๘. ร้องไห้...ถึงคนตาย...ได้อะไร?

ธรรมะจากภาพ : ร้องไห้...ถึงคนตาย...ได้อะไร

ณ กรุงพาราณสี ยังมีเศรษฐีตระกูลหนึ่ง มีทรัพย์ ๗๐ โกฏิ ครั้งพ่อแม่ล่วงลับไปแล้ว บุตรชายคนโตได้ครอบครองทรัพย์สมบัติสืบต่อมา บุตรชายคนเล็กได้อาศัยอยู่กับพี่ชาย

ครั้นอยู่มานาน พี่ชายได้ตายลง ญาติพี่น้องทุกคนต่างร้องไห้คร่ำครวญด้วยความอาลัย แต่น้องชายคนเล็กหาได้ร้องไห้ เหมือนคนพวกนั้นไม่

“ดูซิ เด็กคนนี้นั้นแย!” ชาวบ้านวิพากษ์วิจารณ์ “พี่ชายมันตายทั้งคนมันไม่ร้องไห้เสียใจเลย”

“มันคงอยากให้พี่มันตายวันละหลายร้อยครั้ง มันจะได้ทรัพย์มรดกคนเดียวไงล่ะ”

เขาตกเป็นจำเลยชาวบ้าน เมื่อได้ยินดังนั้นก็กล่าวขึ้นว่า

“ท่านทั้งหลายช่างโง่เหลือเกิน เอาแต่ร้องไห้ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าตัวของตัวก็ต้องตาย ใครๆ ก็ต้องตายด้วยกันทั้งนั้น เมื่อร้องไห้แล้ว คนตายก็หาได้ฟื้นคืนชีวิตมาไม่ ฯลฯ”

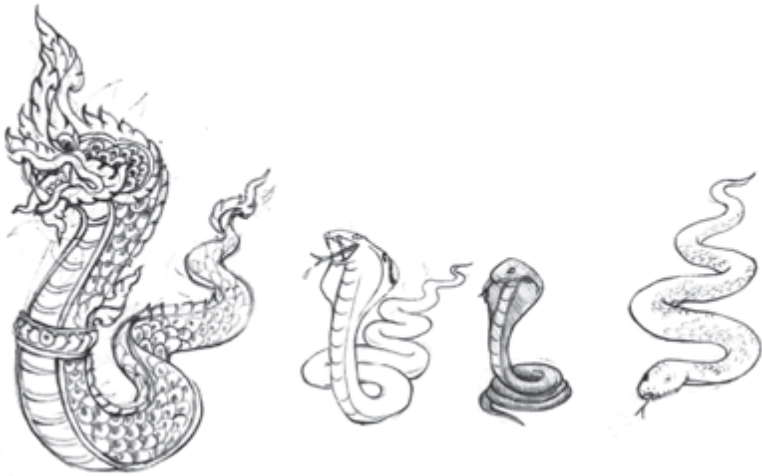
“สัตว์ทั้งหลาย จะเป็นเทวดา มนุษย์ หรือสัตว์สองเท้า สี่เท้าและสัตว์ไม่มีเท้า ฯลฯ คนร่ำรวย คนยากจน พระราชามหากษัตริย์ ผู้ดีหรือไพร่ ทั้งหมดล้วนต้องทิ้งร่างกายนี้ไป ทิ้งทรัพย์สมบัติความสุขและทุกข์ ที่ต่างมุ่งหมายปรารถนาและไม่ปรารถนา ย่อมเปลี่ยนแปลง ผันแปรไม่แน่นอน การร้องไห้คร่ำครวญจึงหาประโยชน์ไม่ได้เลย...ทำไมจึงปล่อยให้ความเศร้าโศกครอบงำจิตใจเล่า!”

คนทั้งหลายเมื่อได้ฟังเช่นนั้น ต่างก็รู้สึกสำนึกตัวได้ และ เลิกร้องไห้คร่ำครวญถึงคนตายทันที

ปฐมอายุสูตร ๑๕/๑๕๓ “ผู้ที่เกิดมาแล้ว จะไม่ตายไม่มีฯ นัตถิชาตัสสะ อมรณัง” (พระพุทธทวณะ)

๑๒๙. คาถา...กิ้งงู

ธรรมะจากภาพ : แม่เมตตาคิดไปยังพญานังทั้ง ๔ จำพวก

อหิสฺสูตร ๒๑/๘๓ “...ภิกษุทั้งหลาย! ภิกษุรูปที่ถูกกัดตาย ชะรอย จะไม่ได้แม่เมตตาคิดไปยังสกุลพญานัง ทั้ง ๔ ถ้าเธอพึงแม่เมตตาคิดไปยังพญานัง ทั้ง ๔ แล้วไซ้ เธอก็ไม่พึงถูกกัดถึงตาย

ตระกูลพญานัง ทั้ง ๔ เป็นไฉน คือ วิรุบัคข์๑ เอราปณะ๑ จัพ ยาปุตตะ๑ และ กัณหาโคตมกะอีก๑

ภิกษุทั้งหลาย! เราอนุญาตให้ภิกษุแม่เมตตาคิด ไปยังตระกูลพญานัง ๔ จำพวกนี้ เพื่อคุ้มครองตน เพื่อรักษาตน เพื่อป้องกันตน ว่า

“ความเป็นมิตรของเรา จงมีกับสกุลพญานังทั้งหลาย ชื่อวิรุบัคข์...ชื่อ เอราปณะ...ชื่อฉัพยาปุตตะ...ชื่อกัณหาโคตมกะ”

“ความเป็นมิตรของเรา จงมีกับสัตว์ทั้งหลายที่ไม่มีเท้า จงมีกับสัตว์ จำพวกสองเท้า จงมีกับสัตว์จำพวกสี่เท้า จงมีกับสัตว์จำพวกมีเท้ามาก

ขอสัตว์ไม่มีเท้า สัตว์สองเท้า สัตว์สี่เท้า สัตว์มีเท้ามาก อย่าได้
เบียดเบียนเรา

ขอสัตว์ทั้งปวงที่มีลมปราณ มีชีวิตเป็นอยู่ จงได้พบเห็นความเจริญ
เถิด อย่าได้มาถึงโทษอันละมายน้อยหนึ่งเลย

พระพุทธเจ้า มีคุณหาประมาณมิได้ พระธรรมมีคุณหาประมาณมิได้
พระสงฆ์มีคุณหาประมาณมิได้

สัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย มี งู แมลงป่อง ตะขาบ แมลงมุม ตั๊กแตน
หนู ล้วนมีประมาณ ความรักษานี้เรากระทำแล้ว ความป้องกันอันตรายกระทำแล้ว
ขอหมู่อสัตว์ทั้งหลายจงหลีกเลี่ยง เราที่กำลังนอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้าอยู่
กำลังนอบน้อมพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งเจ็ดพระองค์อยู่” (พระพุทธวจนะ)

๑๓๐. ผู้ตัดสินคดีไร้ยุติธรรม คือบาปร้ายแรง!

ธรรมะจากภาพ : พุทธพยากรณ์ประการที่ ๕ ...ฝันเห็นม้าสองปาก

พุทธพยากรณ์ประการที่ ๕ ใน ๑๖ ประการ

ฯลฯ

○ ฝันว่าม้านั้นมีสองปาก
บุรุษสองป่องป้อนจนอ่อนใจ

○ มีพุทธฎีกาพยากรณ์
จะรวบรวมกันกินทั้งสองฝ่าย

○ กินพลางทางข่มด้วยลมหลวง
บ้างอาศัยใช้การจนนานเลย

เห็นหญ้าอยากปากอ้าน้ำลายไหล

หยิบหญ้าหย่อนยื่นให้ไม่เว้นวาย

ผู้ตัดรอนความราษฎร์สิ้นทั้งหลาย

จะให้ท้ายทั้งโจทก์และจำเลย

เหนี่ยวห่วงถามติงแล้วนั่งเฉย

ความก็เกยแห้งแล้งอยู่ค้ำปีฯ

ฯลฯ

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

(รายละเอียดพุทธพยากรณ์ ๑๖ ประการบริบูรณ์ โปรดหาอ่านในหนังสือมนุษย์
เกิดมาทำไม? เล่ม ๑ ภาคปริยัติ)

○ ผิวฆ่านางนาฏถ้ำวน	ถึงพัน
ฆ่าพฤตมิพราหมณ์พรตกรรม	เกือบร้อย
ฆ่าโคอุสุภสรราช	แสนโกฏิ ก็ดี
บาบ่เปรียบปรับถ้อย	“ท่านให้ลำเอียง”
	(โคลงโลกนิติ)

คำโบราณกล่าวว่า แม้จะฆ่าผู้หญิงนับพัน ฆ่าผู้ประพฤติธรรมนับ
ร้อยและฆ่าวัวเป็นแสนเป็นล้านตัว “บาบ่ยังไม่ร้ายแรงเท่ากับผู้ตัดสินคดี
ความไย้ยุติธรรม”

๑๓๑. ดักลอบหม่นกู่...เจ้าชู้หม่นเกี้ยว...

ธรรมะจากภาพ : ดักลอบหม่นกู่ เจ้าชู้หม่นเกี้ยว

○ ปลุกไม้หม่นรดน้ำ	จำเรียม
ดักลอบอย่าเหมิดเหมิน	หม่นกู่
เกี้ยวชู้ชอบเพียรเดิน	สวนลื้อ
เรียนสิ่งไรใครรู้	เร่งให้มีเพียร

(โคลงโลกนิติ)

คำโบราณกล่าวว่า เมื่อปลุกต้นไม้ก็ให้หม่นรดน้ำ พรวนดิน จึงจะงอกงาม เช่นเดียวกับดักลอบ ต้องคอยหม่นกู่ขึ้นมาดูปลา คิดจะเจ้าชู้ก็ต้องคอยหม่นเกี้ยวพา หม่นจับเจรจา แต่ถ้าจะคิดรำเรียนสิ่งใดแล้ว ก็ควรต้องหม่นรีบเร่งพากเพียรเรียนรู้อะไรก็จะสำเร็จ

๑๓๒. อะไรๆ...มันก็ไม่แน่!

ธรรมะจากภาพ : อะไรๆ มันก็ไม่แน่!

สามีภรรยาคนหนึ่ง อาศัยอยู่ในชนบทกับท่านผู้เฒ่าท่านหนึ่ง และมีม้าฉลาดแสนรู้อีกตัวหนึ่ง ทั้งสองสามีภรรยารักม้าตัวนี้มาก วันหนึ่งม้าหนีไป ทั้งภรรยาและสามีเสียใจมาก

ท่านผู้เฒ่า ได้ปลอบใจว่า “อย่าเสียใจเลย เพราะชีวิตนี้ไม่แน่!”

เวลาผ่านไปหลายวัน ม้าตัวนั้นก็กลับมาที่บ้าน แต่คราวนี้ได้พาแฟนมาด้วย เป็นม้าป่าอีกตัวหนึ่ง สามีภรรยาต่างก็ดีใจมาก แต่ท่านผู้เฒ่าก็บอกว่า “อย่าเพิ่งดีใจ เพราะชีวิตนี้ไม่แน่!”

ต่อมาวันหนึ่ง สามีพาม้าตัวใหม่มาหัดขี่เล่นรอบ ๆ บ้าน ม้ายังไม่เชื่อจึงไม่สามารถบังคับได้ตั้งใจ ม้าพารอดเข้าไถ่ถนนบ้าน ตัวเขาชนกระแทก

บุญชัย...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

เข้ากับตัวบ้านอย่างแรง ตกลงมาพิการแขนขาหัก ทั้งสามีภรรยาต่างก็เสียใจกับเหตุการณ์นี้มาก ท่านผู้เฒ่าก็ปลอบว่า “อย่าเสียใจ เพราะชีวิตนี้ไม่แน่นอน”

ต่อมาเกิดสงครามขึ้น ชายฉกรรจ์ในหมู่บ้าน ถูกทางราชการเกณฑ์ไปเป็นทหารทุกคน สามีได้รับการยกเว้น เนื่องจากเป็นคนพิการ การสู้รบเป็นไปอย่างรุนแรง ทำให้ทหารตายเกือบหมด สามีภรรยาก็ดีใจ ที่ตัวเองไม่ต้องไปเสียชีวิตในการสงครามครั้งนี้

เรื่องนี้ สอนเราว่า บางครั้งเราอาจเกิดความรู้สึกว่า เราได้สูญเสียมากมาย...เราเสียเปรียบ น่าเสียใจ แต่เมื่อเวลาผ่านไปแล้ว เราอาจจะเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ ก็ไม่ใช่สิ่งที่น่าเสียใจอะไรมากนัก อาจจะกลับกลายเป็นสิ่งที่ดีก็ได้

บางสิ่งที่เรารู้สึกว่ามีดี แต่เมื่อเวลาผ่านไปแล้ว สิ่งเหล่านี้ก็อาจไม่ใช่สิ่งที่ดีก็ได้ มันก็กลับไปกลับมาอยู่อย่างนั้น เป็น “อนิจจัง” ไม่แน่นอนจริงๆ เราจึงควรทำความเข้าใจกับเรื่องของ “ความไม่แน่นอน” และรู้จัก “ปล่อยวาง”

ตถาคตสูตร ๑๙/๔๗๙ “สิ่งใดสิ่งหนึ่ง มีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ล้วนมีความดับไปเป็นธรรมดา ยังภิญจิ สมุททะธัมมัง ลัพพันตัง นิโรธะธัมมัง” (พระเถรคาถา)

๑๓๓. ทำไม...ค้าขายขาดทุน!

ธรรมะจากภาพ : วณิซชสูตร สูตรว่าด้วยการค้าขาย

ครั้งนั้นแล ท่านพระสารีบุตรเข้าไปเฝ้า พระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้วได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อะไรหนอเป็นเหตุเป็นปัจจัยเครื่องให้ บุคคลบางคนในโลกนี้ ทำการค้าขายขาดทุน?” ฯลฯ

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า “สารีบุตร! บุคคลบางคนในโลกนี้ เข้าไปหาสมณะหรือพรหมณ์แล้ว ย่อมปวารณาว่า ขอท่านจงบอกปัจจัยที่ท่านประสงค์ เขากลับไม่ถวายปัจจัยที่เขาปวารณา ครั้นเขาเคลื่อนจากอัทธพานั้น มาสู่ความเป็นมนุษย์นี้ เขาทำการค้าขายอย่างใดๆ เขาย่อมขาดทุน ฯลฯ

บางคนถวายปัจจัยที่ปวารณาไว้ตามที่ประสงค์ ครั้นเขาเคลื่อนจาก

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

อัตภาพนั้น มาสู่ความเป็นมนุษย์นี้ เขาทำการค้าขายอย่างไรๆ เขาย่อมได้
กำไรตามที่ประสงค์ ฯลฯ

บางคนถวายเป็นปัจจัยที่ปวารณาไว้ **ยิ่งกว่าที่ประสงค์** ครั้นเขาเคลื่อน
จากอัตภาพนั้นมาสู่ความเป็นมนุษย์นี้ เขาทำการค้าขายอย่างไรๆ เขา
ย่อมได้กำไร**ยิ่งกว่าที่ประสงค์**

สารีบุตร ! นี้แลเป็นเหตุเป็นปัจจัยเครื่องให้บุคคล บางคนในโลกนี้
ทำการค้าขายไม่ได้กำไรตามที่ประสงค์ ฯลฯ ได้กำไรตามที่ประสงค์ ฯลฯ
ได้กำไร**ยิ่งกว่าที่ประสงค์**” **วณิชชสูตร** ๒๑/๙๔ (พระพุทธทวณะ)

๑๓๔. ม้าอาซาไนย คืออะไร?

ธรรมะจากภาพ : ม้าอาซาไนย คืออะไร?

ม้าอาซาไนย เป็นม้ามงคลอันประเสริฐ แสนธุ์ ฝึกง่าย วิ่งเร็วดุจลมกรด ทั้งบนบก ในน้ำและบนใบบัว เป็นม้าแก้ว เป็น ๑ ในรัตนะ ๗ ของพระมหาจักรพรรดิ (รัตนะ ๗ คือ จักรแก้ว แก้วมณี นางแก้ว ชุนพลแก้ว ชุนคลังแก้ว ช้างแก้วและม้าแก้ว) ครอบครองราชย์สมบัติตลอดทั้งชมพูทวีป ด้วยอานุภาพแห่งรัตนะ ๗

มบุญ...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

รัตนะ ๗ จะเกิดมีแต่ผู้ที่มีศีลสัตย์ ถืออุโบสถศีลและบำเพ็ญพรต บริจาคทาน สงเคราะห์ไพร่ฟ้าประชาชนให้สุขสำราญ หากแม่ไม่อยู่ในศีลใน สัตย์ รัตนะทั้ง ๗ ก็จะไม่สัมฤทธิ์ไป

ธรรมบท ๒๕/๑๖ “บุคคลผู้ไม่ประมาท ในเมื่อผู้อื่นประมาทอยู่ เป็น ผู้ตื่นในเมื่อผู้อื่นหลับ ย่อมละทิ้งคนโง่ไป เหมือนม้าฝีเท้าเร็ว ทิ้งม้าอ่อน กำลังไปฉะนั้น” (พระพุทธทวณะ)

๑๓๕. ซื่อสัตย์ คือ ทรัพย์!

ธรรมะจากภาพ : ซื่อสัตย์ คือ ทรัพย์!

ครั้งหนึ่ง บิดาคิดจะยกทรัพย์สมบัติ ให้ลูกชาย ๔ คน ยังไม่รู้ว่า จะยกให้คนไหน วันหนึ่งจึงเรียกลูกทั้ง ๔ มาพร้อมกัน แล้วมอบเมล็ด พุทราให้คนละ ๑ เมล็ด พร้อมกระถางดิน ปลูกคนละ ๑ กระถาง แล้ว สั่งว่า ให้เอาไปปลูกแล้วพ่อจะขอ

เวลาล่วงไป นานพอสมควร บิดาได้เรียกขอดูกระถางต้นพุทรา เพื่อ จะมอบทรัพย์สมบัติให้แก่ลูกคนที่เห็นเหมาะสม

พี่ชาย ๓ คน มีกระถางและมีต้นพุทรามาด้วย แต่น้องชายคนเล็ก ถือกระถางเปล่า เมื่อมานั่งอยู่ต่อหน้าพร้อมกันแล้ว พี่ชายทั้ง ๓ คน ต่าง กระหยิ่มยิ้มย่อง พลังนึกในใจว่า วันนี้พ่อคงจะยกทรัพย์สมบัติให้ตนมากกว่า ส่วนน้องชายคนเล็กมีสีหน้าไม่ดี และพรางเอ่ยปากขอโทษพ่อที่ทำไม่ดี

มบุญชัย...เกิดมากทำไม? เล่ม ๕

“ไม่มีต้นพุทรามาให้ดู แล้วพ่อก็พูดขึ้นว่า

“นี่แน่เจ้าเล็ก! เจ้าเป็นคนดี มีความซื่อสัตย์ ละอายต่อความชั่ว เกรงกลัวต่อบาป ไม่กระทำการหลอกลวงเช่นพี่ทั้ง ๓ คนของเจ้า เพราะเมล็ดพุทราที่พ่อมอบให้ไปนั้น พ่อเอาไปต้มเสียแล้ว มันจึงไม่งอก ต้นที่งอกนั้นไม่ใช่ต้นจากเมล็ดที่พ่อให้ เป็นการกระทำที่โกหกพ่อ ไม่มีความซื่อสัตย์สุจริตที่เจ้าเล็กไม่มีต้นพุทรามาให้พ่อนั้นถูกต้องเจ้าสมควรได้ทรัพย์สมบัติแต่ผู้เดียว!”

สีลวเถรคาถา ๒๖/๓๕๒ “ศีลเป็นเบื้องต้น เป็นที่ตั้งและเป็นบ่อเกิดของความดีทั้งปวง” (พระเถรคาถา)

๑๓๖. มงคล...มี ๓๘ เท่านั้น!

ธรรมะจากภาพ : มงคล ๓๘ ประการ

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน อารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ใกล้นครสาวัตถี แคว้นโกศล

ครั้งนั้นแล ครั้นปฐมยามล่วงไป เทวดาตนหนึ่ง มีรัศมีงามยิ่งนัก เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ถวายบังคมแล้วกราบทูลถามว่า **“อะไรเป็นมงคล?”**

พระผู้มีพระภาคตรัสตอบว่า

การไม่คบคนพาล๑ คบบัณฑิต๑ บูชาคนที่ควรบูชา๑ นี่เป็นอุดมมงคล

การอยู่ในประเทศอันสมควร๑ ความเป็นผู้มีบุญ อันทำไว้ในกาลก่อน๑ การตั้งตนไว้ชอบ๑ นี่เป็นอุดมมงคล

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

พาหุสัจจะ๑ มีศีลปะ๑ วินัยที่ศึกษาดีแล้ว๑ วาจาสุภาสิต๑ นี่เป็น
อุดมมงคล

บำรุงเลี้ยงมารดาบิดา๑ สงเคราะห์บุตรภรรยา๑ การงานไม่เอากุล๑
นี่เป็นอุดมมงคล

ทาน๑ ประพฤติธรรม๑ สงเคราะห์ญาติ๑ กรรมอันไม่มีโทษ๑ นี่
เป็นอุดมมงคล

เว้นจากบาป๑ ล้างรวมจากการตีมน้ำเมา๑ ความไม่ประมาทในธรรม
ทั้งหลาย๑ นี่เป็นอุดมมงคล

ความเคารพ๑ ความถ่อมตน๑ ความสันโดษ๑ ความกตัญญู๑
ฟังธรรมตามกาล๑ นี่เป็นอุดมมงคล

ความอดทน๑ ความเป็นผู้ว่าง่าย๑ การได้เห็นสมณะทั้งหลาย๑
การสนทนาธรรมตามกาล๑ นี่เป็นอุดมมงคล

ความเพียร๑ ประพฤติพรหมจรรย์๑ การเห็นอริยสัจจ์๑ การทำ
นิพพานให้แจ้ง๑ นี่เป็นอุดมมงคล

จิตอันโลกธรรมถูกต้องแล้วไม่หวั่นไหว๑ ไม่เศร้าโศก๑ ปราศจาก
ธุลี๑ จิตเกษม๑ นี่เป็นอุดมมงคล

เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ทำมงคลเช่นนี้แล้ว เป็นผู้ไม่ปราศัยในข้าศึก
ทุกหมู่เหล่า ย่อมถึงความสวัสดิ์ในที่ทุกสถาน

นี่เป็นอุดมมงคลของเทวดาและมนุษย์เหล่านั้น (มงคลสูตร ๒๕/๓
พระพุทธทวณะ)

หมายเหตุ เรื่องมงคลนี้ ชาวพุทธส่วนใหญ่ นิยมมงคลที่เป็นวัตถุ ได้แก่
วัตถุมงคล ไม้มงคล วันมงคล ฯลฯ แต่ที่พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสไว้ ไม่มี
ในมงคลทั้ง ๓๘ ข้อนี้เลย

สรุปพัฒนาสูตร ๒๐/๓๓๕ “**สุนัขขี้ตัง สุ่มังคลัง สุภาตัง สุขุขุฉิตังฯ**
ประพฤติสุจริตกาย วาจา ใจ ในเวลาใด เวลานั้นชื่อว่า เป็นมงคล” (พระพุทธทวณะ)

๑๓๗. การแนะนำ...ที่ชาญฉลาด

ธรรมะจากภาพ : การแนะนำ...ที่ชาญฉลาด

นานมาแล้ว พระเจ้าพรหมทัตกษัตริย์หนุ่ม ผู้ยิ่งใหญ่แห่งกรุงพาราณสี มีนิสัยเย่อหยิ่งและโหดร้าย เหล่าอำมาตย์ข้าราชการ ต่างพากันเกรงกลัว ยิ่งนัก ไม่มีใครกล้าขัดคำสั่ง หรือโต้แย้งพระองค์สักคนเดียว เรื่องนั้นจะผิดหรือถูกประการใด ก็จะคล้อยตามพระองค์ทุกอย่าง

วันหนึ่ง ระหว่างประชุมอำมาตย์ข้าราชการ
“คนทั่วทั้งแผ่นดิน ล้วนต้องรับใช้ข้าทั้งนั้น จริงไหม?” ที่ประชุมรับเป็นเสียงเดียวกัน แต่อำมาตย์แก่คนหนึ่ง กล่าวคัดค้านขึ้น

“ไม่จริงเสมอไป พระยะคะ คนเราเกิดมาต่างต้องพึ่งพาอาศัยกัน ถึงพระองค์จะเป็นใหญ่กว่าคนในแผ่นดิน แต่ก็ต้องรับใช้คนอื่นเหมือนกัน”

มบุญ...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

พระราชาได้ฟังก็ทรงพิโรธ โกรธกริ้วเป็นกำลัง จึงรับสั่งให้อำมาตย์หาทางใช้พระองค์ ถ้าทำไม่ได้จะตัดหัว ถ้าหากทำได้จะให้ทองคำ ๑๐ แห่ง

อำมาตย์แก่ ก็ลุกขึ้นและใช้ไม้เท้ายัน พอจะออกเดิน เขาก็เหลือบไปเห็นคนขอทานคนหนึ่งเดินมา จึงหันมาทูลพระราช

“ขอให้ข้าพเจ้าได้ทำทานสักเล็กน้อยเถิดพระเจ้าข้า” พุดพลาเงาเมื่อล้วงหยิบเงินออกมาเดินเฉียดหน้าพระราช าทรงไปยังขอทาน พอถึงตรงหน้าพระที่นั่ง เขาแก่งทำไม้เท้าหล่นและชวนเซล้มลง และร้องขึ้นว่า

“ได้โปรดหยิบไม้เท้าให้ข้าพเจ้าด้วยเถอะพะยะคะ ข้าพเจ้าจะล้มอยู่แล้ว!”

พระราชาไม่รู้อุบาย จึงหยิบไม้เท้าส่งให้ ทันใดนั้น จึงรู้ว่าหลงกลต้องจมนุ่มหมดยางออก ด้วยอุบายตื้นๆ ของคนแก่ จึงพระราชทานทองคำและแต่งตั้งอำมาตย์แก่นี้เป็นที่ปรึกษา ต่อมาภายหลังก็คลายทิวิมานะ ละโทสะ ไม่เยอหยิ่งดังแต่ก่อน

อภิตติชาดก ๒๗/๓๓๗ “คนฉลาดย่อมแนะนำสิ่งที่ดีควรแนะนำ”

(พระโพธิสัตว์)

๑๓๘. คนเขลา...คนแบกโลก!

ธรรมะจากภาพ : คนเขลา คนแบกโลก

ทุกวันนี้ คนเรามุ่งแต่แสวงหา เก่งแย่ง แข่งขัน ดิ้นรน เพื่อให้ได้มาซึ่งโภคทรัพย์ ยศ สรรเสริญ ได้มาแล้วก็ไม่รู้จักพอและก็หวงแหน อารักขา มีทรัพย์มากมายแต่จิตใจระทมทุกข์ตลอดเวลา แต่ถ้าไม่ได้ก็คิดหาวิธีการต่าง ๆ จนเกิดเครียด ซัดเคือง เบียดเบียน พยาบาท ประทุษร้ายกัน อยู่ร้อนนอนทุกข์ ร้อนรุ่ม กลางคืนเป็นควีน กลางวันเป็นไฟ ลุ่มหลง มัวเมาประมาท หลงเพลิดเพลินอยู่ในความเป็นหนุ่มสาวว่ายังไม่ตาย ร่างกายแข็งแรง แล้วไม่เพื่อแม่แก่บั้น ไม่ทำความดี ปล่อยให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ คิดว่าตัวเองมีความรู้ ถือตัวว่ามีการศึกษาดี มีทรัพย์ มียศ มีชาติตระกูลอยู่ใน

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

สังคมชั้นสูง เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป แล้วก็เพิลิตเพลินอยู่ในเกมคุณหารูปสวยๆ เสี่ยงไฟเราะ กลิ่นหอมๆ ลิ้มรสที่อร่อย สัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งที่น่าพอใจ ครั้นไม่ได้สิ่งที่น่าพอใจ ประสบกับความพลัดพราก ความเสื่อมยศ เลื่อมลาง ก็โศกเศร้าเสียใจ อึดอัดขัดเคือง เครียด เป็นทุกข์ปล่อยวางไม่เป็น เพราะไม่รู้จักรการปล่อยวาง ยึดถือแล้วก็แบกเอาไว้อย่างเห็นกันอยู่ในทุกวันนี้

“คนที่แบกโลกอยู่ ได้ชื่อว่าเป็นคนขลา ย่อมเป็นทุกข์ตลอดเวลา!”

ฉานสูตร ๒๑/๑๔๙ “ผู้มีสติย่อมอยู่เป็นสุข” (พระพุทธทวงนะ)

๑๓๙. ฝนทิ้ง...ให้เป็นเข็ม

ธรรมะจากภาพ : ฝนทิ้ง...ให้เป็นเข็ม

เศรษฐีคนหนึ่ง มีลูกสาวคนเดียว ต้องการจะหาลูกเขย ซึ่งมีคุณสมบัติดี มีความสามารถเพื่อให้รักษาทรัพย์สมบัติของตนต่อไปได้

วันหนึ่ง เศรษฐีได้นำหิ้งเหล็กกับหินหลายก้อน ออกมาวางไว้กลางบ้าน และเขียนประกาศปิดไว้ว่า “ถ้าผู้ใดมีมานะพากเพียรฝนหิ้งเหล็กของเรา ให้เล็กจนเท่ากับเข็มเย็บผ้าได้แล้ว เราจะยกลูกสาว พร้อมทั้งให้ปกครอง ทรัพย์สมบัติมหาศาลของเรา สืบแทนต่อไป”

หนุ่มทั้งหลาย ทั้งผู้ดีชั่ว ต่างสนใจ พากันมาอาสากันแน่นทุกวัน แต่ต่างก็ฝนกันไปไม่ได้ไม่กี่น้ำก็ต้องถอย เพราะรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อล้าเป็นกำลัง บางคนก็ฝนได้มากหน่อย วันหนึ่ง สองวันและสามวัน แต่สุดท้ายยัง นานวันเข้า คนนับเป็นพันๆ ก็ไม่สามารถหาคนฝนเข็มให้เล็กลงเป็นเข็มได้เลย

จนคนสุดท้าย มีหนุ่มคนหนึ่ง เป็นคนใจคอหนักแน่น อดทน มีมานะพากเพียรและประกอบด้วยสติปัญญารอบคอบ ไม่ยอมแพ้ต่อการทำงาน มารับอาสาเศรษฐกิจ จัดแจงปลูกโรง สำหรับเป็นที่ทำการฝนทั้ง มีห้องนอน ห้องครัว ห้องทำงานที่ถาวรอยู่ได้ถึง ๓ ปี แล้วเตรียมเสบียงอาหาร สิ่งของใช้สอยต่างๆ พร้อมสรรพ จึงเริ่มลงมือ แบ่งเวลาทำการ พักผ่อน เวลากิน นอนเป็นประจำทุกวัน และกินอยู่ในโรงงานนั้นไม่กลับบ้าน

เขาทำการฝนทั้งมาได้สามเดือน ด้วยความมานะพยายาม ทั้งเหล็กอันนั้นก็เริ่มเล็กลงๆ เรื่อยๆ เป็นลำดับ

เศรษฐี ฝ้าสังเกตอยู่ เมื่อเห็นชายผู้นี้มีความพากเพียร มีหลักวิธีการทำงานดี สมกับการทำงานใหญ่ คิดว่าอย่างไรเสียเขาต้องทำงานนี้สำเร็จอย่างแน่นอน

ในที่สุด เศรษฐีได้สั่งให้ชายผู้นั้นหยุดฝนทั้งเสีย แล้วก็ยกลูกสาวพร้อมกับให้ดูแลทรัพย์สินสมบัติของตนต่อไป เพราะเชื่อแน่ว่าเขามีความพากเพียร และวิธีการทำงานดีเช่นนี้ ย่อมจะต้องเลี้ยงลูกสาวและปกครองทรัพย์สินสมบัติต่อไปได้ดีเป็นแน่ ไม่ต้องสงสัย

จุลลกาลิงคชาดก ๒๗/๑๒๕ “ความเพียรของคนไม่ลดละ ถึงเทวดาก็คิดกันไม่ได้” (พระโศภิตสัตว์)

๑๔๐. เด็กไทย...ลูกไทย...หลานไทย เรียนอะไรกัน?

ธรรมะจากภาพ : ชุนข้างชุนแผน ตอนกำเนิดพลายงาม ของสุนทรภู่

○ แม่รักลูกลูกก็รู้ถือว่ารัก คนอื่นสักหมื่นแสนไม่แมนเหมือน
จะกินนอนนอนว่าเมตตาเตือน จะร้างเรือนจากแม่ไปแต่ตัวฯ

คำกลอนนี้ เป็นตอนหนึ่งในวรรณคดีชุนข้างชุนแผน ตอนกำเนิดพลายงาม ที่ประพันธ์โดยกวีเอกของโลกชื่อ สุนทรภู่ สมัยก่อนได้บรรจุไว้ในหลักสูตรการสอน นักเรียนเรียนแล้วก็ซาบซึ้งในความรักของพ่อแม่และลูก ถ้าลูกๆ ทั้งหลายมีความรักพ่อ รักแม่ ลูกๆ ก็ย่อมเชื่อฟังคำสั่งสอน และเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ ความรักของพ่อแม่ นั้น ไม่มีที่เปรียบเทียบได้ ดังเนื้อเพลงตอนหนึ่งว่า “...เอาโลกมาทำปากกา แม่เอานามาแทนกระดาษ เอาน้ำหมุดมหาสมุทรแทนหมึกวาด ประกาศพระคุณไม่พอ ฯลฯ”

มนุषย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๕

น่าเสียดาย ที่ในปัจจุบันนี้ เด็กไทย ลูกไทย หลานไทย ไม่ได้เรียนวรรณคดีไทย ไม่ถูกกล่อมเกลาลึกลับเสียแล้ว การศึกษาที่ไม่มีการอบรม (จิตใจ) ก็ไม่ใช่ปัญญาที่ถูกต้อง น่าเสียดาย!

ธรรมบท ๒๕/๑๓ “สิ่งทั้งหลายมีใจนำหน้าฯ มโนปุพพัง คมาธัมมา” (พระพุทธทวณะ)

๑๔๑. กัณหาบส

ธรรมะจากภาพ : กัณหาบส (ดาบสดำ)

กัณหาภุมาร บุตรเศรษฐี ๘๐ โกฏิ แห่งเมืองพาราณสี หลังจากได้ไปศึกษาเล่าเรียนศิลปวิทยา ณ เมืองตักสิลา ก็ได้แต่งงาน ครั้นพ่อแม่สิ้นชีวิต ก็ได้พิจารณาเห็นความไม่ยั่งยืนแห่งทรัพย์สมบัติ ตลอดจนร่างกายของคนสัตว์ทั้งหลาย จึงทำการแจกทานอยู่ ๗ วัน แล้วออกบวชเป็นดาบสบำเพ็ญเพียรอยู่ในป่าหิมพานต์ ตั้งสัตยาธิษฐานว่า “เราจะอยู่ที่นี้!”

แล้วสร้างบรรณศาลาขึ้น บำเพ็ญกิจวัตรอยู่ตามโคนไม้บ้าง ที่แจ้งบ้าง นอนพื้นดินบ้าง ไม่นอนบ้าง กินอาหารวันละครั้งบ้าง ประพตติมักน้อย สันโดษยิ่งนัก ไม่ช้าก็ได้สำเร็จอภิญญาสมาบัติ ฉันทะไปไม่เปลืองไม้ที่ต้นเดียวเท่านั้น

ด้วยอำนาจเดชแห่งฉานอภิญญา ร้อนถึงท้าวสักกะเทวราช หวังจะให้ดาบสแสดงธรรม จึงเหาะลงมายืนอยู่ข้างหลังดาบส แล้วแกล้งให้ดาบสโกธ

“บุรุษนี้ ดำเป็นตอตะโกจริง! แล้วยังกินแต่ของดำๆ น่าเกลียดเหลือเกิน” ดาบสได้ยินก็พิจารณาไป ก็รู้ว่าเป็นพระอินทร์

“ผู้มีตบะไม่เชื่อว่าดำ เพราะมีแต่แก่นสารภายใน จึงเรียกว่าพราหมณ์ดูก่อนพระอินทร์ คนที่มีบาปกรรมทำชั่วต่างหาก ชื่อว่าดำ”

พระอินทร์ได้ฟังก็พอใจ ว่ากล่าวคำไพเราะยิ่ง จึงปรารถนาจะประทานพร

“ถ้าพระองค์จะประทานพร ขอจงประทานพรว่า ขออย่าให้อาตมภาพมีความโกรธ อย่าให้อาตมภาพมีโทสะ อย่าให้อาตมภาพมีโลภะ และอย่าให้อาตมภาพมีความรัก” ดาบสกล่าว

พระอินทร์จึงตรัส เพราะเหตุใดจึงขอพรเช่นนี้เล่า

“ธรรมดาความโกรธ ชั้นแรกก็มีเล็กน้อย แล้วย่อยทวีขึ้นจนถูกอำนาจโทสะครอบงำ ย่อมมีวาจาหยาบคายและประทุษร้าย ทุบตี ฆ่าฟันกันตาย ส่วนความโลภ ย่อมก่อให้เกิดกระทำการหยาบคาย หลอกหลอกลง ประการต่าง ๆ ให้อยู่เหิงอันเกี่ยวเนื่องด้วยความรัก เมื่อทับถมอยู่ในหัวใจมากเพียงใด ย่อมทำให้เดือดร้อนมากเพียงนั้น”

พระอินทร์ได้ฟัง จึงตรัสสรรเสริญว่า “ข้าแต่ท่านพราหมณ์! ท่านกล่าวได้ไพเราะเหลือเกิน เราจะให้พรแก่ท่าน ขอให้สำเร็จตามที่ปรารถนาเถิด” ตรัสแล้วก็บันดาลให้ต้นไม้ นั้น มีผลอร่อยตลอดไป แล้วยเหาะกลับขึ้นสู่พิภพวิมาน

ดาบสบำเพ็ญพรตอยู่ในป่า นั้น ต่อมาจนตลอดอายุขัย ก็ไปบังเกิดในพรหมโลก

ธรรมบท ๒๕/๕๕ “นักบวชมีสติคุ้มครองตนแล้ว ย่อมอยู่เป็นสุข”

(พระพุทธทวจนะ)

๑๔๒. พุทธาปทาน...ประวัติพระพุทธเจ้า

ธรรมะจากภาพ : ทานบารมี

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย! ท่านทั้งหลายจงฟัง ถึงกรรมที่เราได้กระทำไว้แล้ว เราเห็นภิกษุผู้อยู่ร่าวยารูปหนึ่ง จึงได้ถวายผ้าท่อนเก่า ในกาลนั้นเราได้ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าเป็นครั้งแรก ผลแห่งกรรมอันเนื่องด้วยผ้าท่อนเก่านั้น ได้สำเร็จแก่ความเป็นพระพุทธเจ้า”

อุมมาพันตีชาดก ๒๘/๑๒ “ผู้ให้สิ่งอันเป็นที่รัก ย่อมได้สิ่งอันเป็นที่รักฯ ปิยทายโน เทวปิยัง ลภันติ” (พระโพธิสัตว์)

๑๔๓. อินทรี ๕ ในความรู้ลึก

อินทรี ๕ คือ ความเป็นใหญ่ในความสุขกาย ความสุขทางใจ ความ
ทุกข์ทางกาย ความทุกข์ทางใจและความวางเฉย **ไม่สุขไม่ทุกข์**

ธรรมะจากภาพ : โสตาบันนสูตร รู้การเกิดดับแห่งอินทรี ๕ เป็นโสดาบัน

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย! อินทรี ๕ ประการนี้ ๕ ประการเป็นไฉน
คือ สุชินทรี ๑ ทุกชินทรี ๑ โสมนัสลินทรี ๑ โทมนัสลินทรี ๑ อุเบก
ชินทรี ๑ ฯลฯ”

เมื่อใด อริยสาวกรู้ชัดซึ่งความเกิด-ความดับ คุณ-โทษ และอุบาย
เครื่องสลัดออกแห่งอินทรี ๕ ประการนี้ตามความเป็นจริง อริยสาวกรู้

เรียกว่าเป็นพระโสดาบัน มีความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้เที่ยงที่จะตรัสรู้
เป็นเบื้องหน้า”

หมายเหตุ สุกขินทรีย์ คือ ความเป็นใหญ่ในความสุขทางกาย
ทุกขินทรีย์ ความเป็นใหญ่ในความทุกข์ทางกาย โสมนัสสินทรีย์ คือ ความ
เป็นใหญ่ในความสุขใจ โทมนัสสินทรีย์ คือ ความเป็นใหญ่ในความทุกข์ใจ
อุเบกขินทรีย์ คือ ความเป็นใหญ่ในการวางเฉยไม่ยินดี-ยินร้าย

๑๔๔. อินทรี ๖

อินทรี คือ ความเป็นใหญ่ หรือ ความเป็นอธิปไตยของธรรมทั้งหลาย

ธรรมะจากภาพ : โสตาปันสูตร การรู้อินทรี ๖ ของพระโสตาบัน

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! อินทรี ๖ ประการนี้ ๖ ประการเป็นไหน
คือ จักขุนทรี ๑ โสตินทรี ๑ ฆานินทรี ๑ ชิวหินทรี ๑ กายินทรี ๑
มนินทรี ๑ ฯลฯ

เมื่อใด อริยสาวกผู้ชด ซึ่งความเกิด-ความดับ คุณ-โทษ และ
อุปายเครื่องสลัดออกแห่งอินทรี ๖ ประการนี้ตามความเป็นจริง เมื่อนั้น
เราเรียกอริยสาวกนี้ว่า เป็นโสตาบัน มีความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้เที่ยง
ที่จะตรัสรู้เป็นเบื้องหน้า”

ปฐมอรหันตสูตร การรู้อินทรีย์ ๖ ของพระอรหันต์

“ ฯลฯ...เป็นผู้หลุดพ้นเพราะไม่ถือมั่น เมื่อนั้น ภิกษุนี้เราเรียกว่า เป็นพระอรหันตชีณาสพอยู่จบพรหมจรรย์ ทำกิจที่ควรทำเสร็จแล้ว ปลง ภาระลงแล้ว บรรลุประโยชน์ของตนแล้ว ลึกลับโยชน์ที่จะนำไปสู่ภพ หลุด พ้นแล้ว เพราะรู้โดยชอบ”

หมายเหตุ อินทรีย์ ๖ ได้แก่ ความเป็นใหญ่ใน ๖ ทวาร คือ ทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ ถ้าหากสามารถควบคุมการรับรู้ทางทวาร ดังกล่าวได้ เรียกว่า มีอุปายเครื่องสลัดออกได้ ก็จะพ้นจากทุกข์

๑๔๕. อินทรี ๕ ในหน้าที่

อินทรี คือ สภาวะความเป็นใหญ่ ในหน้าที่และความหมาย

ธรรมะจากภาพ : ปฐมโศตาสูต รู้คุณโทษของอินทรี ๕

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย! อินทรี ๕ ประการนี้ ๕ ประการเป็นใจ
คือ สัทอินทรี๑ วิริยอินทรี๑ สตินอินทรี๑ สมานอินทรี๑ ปัญญินทรี๑
ฯลฯ

เมื่อใดแลอริยสาวกรู้ชัดซึ่งความเกิด-ความดับ คุณ-โทษ และ
อุบายเครื่องสลัดออกแห่งอินทรี ๕ ประการนี้ ตามความเป็นจริง เมื่อนั้น
เราเรียกอริยสาวกรนี้ว่า เป็นโศตาสัน มีความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้
เที่ยงที่จะตรัสรู้ในเบื้องต้น”

ปฐมสังขัตตสูตร ความเป็นพระอริยบุคคลระดับต่าง ๆ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย! บุคคลเป็นพระอรหันต์

เพราะอินทรีย์ ๕ ประการนี้ เต็มบริบูรณ์

เป็นพระอนาคามี เพราะอินทรีย์ ๕ ยังอ่อนกว่า

อินทรีย์ของพระอรหันต์

เป็นพระสกทาคามี เพราะอินทรีย์ ๕ ยังอ่อนกว่า

อินทรีย์ของพระอนาคามี

เป็นพระโสดาบัน เพราะอินทรีย์ ๕ ยังอ่อนกว่า

อินทรีย์ของพระสกทาคามี

เป็นพระโสดาบัน ผู้ธัมมานุสारी เพราะอินทรีย์ ๕ ยังอ่อนกว่า

อินทรีย์ของพระโสดาบัน

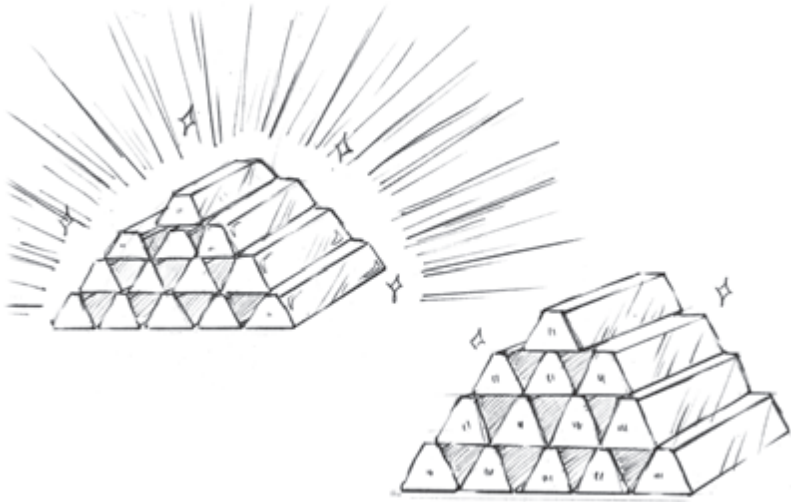
เป็นพระโสดาบัน ผู้สัทธานุสारी เพราะอินทรีย์ ๕ ยังอ่อนกว่า

อินทรีย์ของพระโสดาบันผู้ธัมมานุสारी”

หมายเหตุ **สังขัตตอินทรีย์** คือความเป็นใหญ่ทางความเชื่อ ในความ
ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า **วิริยอินทรีย์** คือ ความเป็นใหญ่ทางความเพียร
สตินทรีย์ คือ ความเป็นใหญ่ในการระลึกรู้ **สมาธิอินทรีย์** คือ ความเป็น
ใหญ่ทางการมีจิตตั้งมั่น **ปัญญาอินทรีย์** คือ ความเป็นใหญ่ทางความรู้

๑๔๖. ทองแท้ หรือ ทองเทียม

ธรรมะจากภาพ : ทองแท้ หรือ ทองเทียม

“...เมื่อใดที่ทองเทียมได้เกิดมีขึ้น ทองคำธรรมชาติย่อมจักหายไป
ฉันใด

...สมัยใด ถ้าสังฆกรรมปฏิรูป (เทียม) เกิด สมัยนั้น พระสังฆกรรม
ย่อมเลื่อนหายไป ฉะนั้น”

พระสังฆกรรม ได้แก่ พระธรรมคำสอนที่แท้ ที่ดี มี ๓ ได้แก่ ปรีชา
ปฏิบัติ ปฏิเวธสังฆกรรม ตรงกันข้ามกับ สังฆกรรมปฏิรูป ที่เป็นสังฆกรรม
ปลอม สังฆกรรมเทียม

เหตุ ๕ ที่พระสังฆกรรมไม่ตั้งมั่น ได้แก่ ไม่เคารพยำเกรง ในพระพุทธ
ไม่เคารพยำเกรงในพระธรรม๑ ไม่เคารพยำเกรงในพระสงฆ์๑ ไม่เคารพ
ยำเกรงในพระวินัย(ศีล)๑ ไม่เคารพยำเกรงในสมาธิ(ปฏิบัติ)๑

เหตุนี้ พระสังฆกรรมย่อมไม่ตั้งมั่น ฟั่นเฟือน เลื่อนหายไป

๑๔๗. มีรักร้อย...ทุกซ์ร้อย!

ธรรมะจากภาพ : ผู้ใดไม่มีรัก ผู้นั้นไม่มีทุกซ์!

วิสาขาสู่ตร ๒๕/๑๘๘ วิสาขา! ผู้ใดมีรักร้อย ผู้นั้นย่อมมีทุกซ์ร้อย ผู้ใดมีรักห้าสิบ ผู้นั้นย่อมมีทุกซ์ห้าสิบ ผู้ใดมีรักเพียงหนึ่ง ผู้นั้นย่อมมีทุกซ์เพียงหนึ่ง ส่วนผู้ใดไม่มีความรักเลย ผู้นั้นก็ไม่มีความรักทุกซ์เลย ฉะนั้นใด เรา กล่าววว่า ผู้ใดไม่มีความรัก ผู้นั้นย่อมไม่มีความรักใคร่ใคร่ ปราศจากกิเลส ดุจธูลี่ไม่มีอุปายาส(ความคับแค้นใจ) ฉะนั้น (พระพุทธทวจนะ)

๑๔๘. นักบวช...จอมลวงโลก

ธรรมะจากภาพ : หนามยอก เอาหนามบ่ง

ณ เมืองชายแดน แคว้นกาสี มีชายคนหนึ่ง มีนิสัยตลบตะแลง ชอบโกหก หลอกหลวงเขากินตั้งแต่หนุ่มจนแก่ แกอาศัยเพศนักบวช เทียวอ้างตนว่าเป็นผู้วิเศษ หลอกชาวบ้านให้ถวาย ลาม ลักการะ และเชื่อถือว่าแกเป็นทูตสวรรค์ พรณินัดิด้วยข้าวปลาอาหารอย่างดีเรื่อยมา

วันหนึ่ง มีดาบสองคมหนึ่งผ่านมา ขอพักที่วัดของนักบวชผู้วิเศษ ไปถึงก็ยามบ่ายแล้ว แต่เจ้าสำนักกลับยกอาหารมาเลี้ยงดาบสใหม่ ดาบสผู้เป็นแขกจึงปฏิเสธ และกล่าวพระธรรมวินัยให้ฟังว่า ท่านผู้วิเศษ เข้าใจผิดแล้ว แต่ถูหนักบวชผู้วิเศษหัวเราะเยาะ และในที่สุดก็ทำกันไล่คำสอน พระธรรมวินัยชาวบ้านมาฟังกันแน่น

ดาบสจึงถามนักบวชผู้วิเศษว่า “ปาณาติปาตาเวรมณี แปลว่าอะไร?”

“ก็แปลว่า ปลาต้องอยู่ในน้ำนะซี!” พออาจารย์นักบวชตอบ ชาวบ้านก็ตั้งขึ้นและสนับสนุนว่าถูกต้อง ปลาต้องอยู่ในน้ำ

“กามะสุมิหจาจาราเวรมณี แปลว่าอะไร?”

“ก็แปลว่า กาบินมาจับหลังคานะซี!”

“จริงๆ จริงของท่านอาจารย์” ชาวบ้านเฮสนับสนุน “อาจารย์เราเก่งจริงๆ!”

ดาบสหนึ่งไม่ถามต่อ เห็นว่าสู้เสียงสนับสนุนชาวบ้านซึ่งมลายไม่ไหว จึงคิดอุบายเล่นงานนักบวชจอมลวงโลกคนนี้ แวบหนึ่งผุดขึ้นมาในสมอง ท่านรีบรกรากล้มลงไปเก็บหมวดเส้นหนึ่ง ค่อย ๆ ประคองขึ้นมาปิดฝุ่น แล้วยกขึ้นเหนือศีรษะ พิ่มพำแสดงความดีใจว่า

“โอ! สวรรค์โปรดประทานของวิเศษ ให้ข้าแล้ว!”

ชาวบ้านร้องตะโกน ถามว่า “อะไรรี!”

“ก็หมวดของอาจารย์ยังงี้ละ เป็นของวิเศษ วิเศษยิ่งกว่าแก้วสารพัดนึก ใครได้ไปแล้ว คิดสิ่งใดจะได้ดังปรารถนาทุกอย่าง ข้าเสาะหามาตั้งนานแล้ว เร็วเข้า รีบไปขอซี!”

ดาบสกล่าวแล้วก็ค่อยเดินถอยห่างออกไป ปล่อยให้ชาวบ้านรุมหึง อาจารย์ผู้วิเศษ จอมลวงโลกถอนหนวดเครา จนล้มกลิ้งนอนร้องครวญครางอยู่ตรง ณ ที่นั้น

คติจากเรื่องนี้ ...คนโง่ต้องสั่งสอนด้วยวิธีโง่ๆ เหมือนกัน มิฉะนั้น ก็ไม่มีทางจะให้เขาเชื่อได้หรอก “หนามยอก ต้องเอาหนามบ่ง!”

มหากัจจายนเถรคาถา ๒๖/๓๓๖ “ผู้มีปัญญา แม้ตาดีก็ทำเหมือนตาบอด แม้หูดีก็ทำเหมือนหูหนวก มีปัญญาก็ทำเหมือนเป็นใบ้ และมีกำลังก็ทำเหมือนคนอ่อนแอ” (พระเถรคาถา)

๑๔๙. วิธีทำให้เกลียด...ต้องขบบอยๆ

ธรรมะจากภาพ : นางมณีกัณฐนาคะ

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ ป่าหิมพานต์ ดาบสองพี่น้องได้สร้างบรรณศาลา บำเพ็ญเพียรอยู่ริมฝั่งแม่น้ำคงคา บรรณศาลาของดาบสผู้ที่อยู่ทางเหนือน้ำ ดาบสผู้นั่งอยู่ทางใต้น้ำ

อยู่มาวันหนึ่ง นางพญานาคชื่อ “มณีกัณฐะ” ขึ้นมาจากเมืองบาดาลเข้าไปหาดาบสผู้นั่ง และกอดรัดพระดาบสด้วยความรักใคร่ แล้วแผ่พังพานอยู่บนตীরชะเป็นครุฑใหญ่ แล้วคลายขนดตัวลงจากพระดาบสไป และวันต่อมาก็เวียนมากอดรัดพระดาบสอยู่อีก เล่นเอาดาบสกลัวจนซุบซอมผิตปกติ

ดาบสผู้รู้เรื่องเข้า จึงบอกอุบาย

“ถ้าพญานาคขึ้นมามาก ให้ขอของที่รักที่สุด คือ แก้วมณีที่ผูกที่คอเขา เขาจะเกลียดเธอและจะไม่มาอีก”

ดาบสน้องชายทำตามวิธีการที่พี่ชายบอก นางพญานาคเมื่อถูกขอ
แก้วมณี ของที่ตนรักและหวงแหน ก็ให้หนักเกลียดชังดาบสทันที รีบกลับ
ลงน้ำไป

วันต่อมา...ดาบสก็พูดขออีก นางพญานาคจึงตวาดว่า

“แก้วมณีเป็นของที่ซำรักและหวงแหนมากที่สุด ที่ซำมีความสุข
สำราญ นี้ก็เพราะแก้วมณีดวงนี้แหละ!”

“ซำก็อยากมีความสุขสำราญอย่างท่านบ้าง ขอให้เราเถิด!” ดาบสแก้งว่า

“เป็นตายอย่างไรซำก็ไม่ให้” ว่างแล้วนางพญานาค ก็โจนลงสู่แม่น้ำ
คงคา ดำลึบหายไปและไม่กลับมาหาดาบสผู้นั้นอีกเลย

อภฺฐิสเนชาดก ๒๗/๒๑๔ “ผู้ขอย่อมไม่เป็นที่รักของผู้ถูกขอ ผู้ถูก
ขอเมื่อไม่ให้ ก็ไม่เป็นที่รักของผู้ขอ” (พระโพธิสัตว์)

๑๕๐. นมฺจิมาร...พุดกล่อมให้ละความเพียร!

ธรรมะจากภาพ : พญามารนมฺจิ

ปธานสูตร สูตรว่าด้วยการตั้งความเพียร พระผู้มีพระภาคเมื่อยังไม่ตรัสรู้ ขณะทรงบำเพ็ญเพียร ใกล้แม่น้ำเนรัญชรา ทรงตอบมารชื่อ “นมฺจิ” ซึ่งมาพุดกล่อมพระทัยให้เลิกความเพียร ทรงตรัสว่า

“กาม ความริษยา ความหิวกระหาย ความทะยานอยาก ความหดหู่
ง่วงงุน ความหวาดกลัว ความสงสัย ความลบลงอุปถุญคุณผู้อื่น ความดีเสมอ
นี้เป็นเสนามารที่๑ ถึงที่๘ ตามลำดับ

.....ลาม ชื่อเสียง สักการะ ยศ ที่ได้มาโดยผิดธรรม การยกตัว
การดูหมิ่นผู้อื่น นี่คือ เสนามาร

....ในการทำสงครามกับพญามารนั้น ยอมตายเสียดีกว่าที่จะเป็นผู้แพ้
แล้วมีชีวิตอยู่!”

พญามารเสียใจ ที่ไม่สามารถ เอาชนะพระองค์ได้ จึงหายไปในที่นั้น
มหาชนกชาดก ๒๘/๑๔๑ “เมื่อได้เพียรพยายามแล้ว ถึงจะตาย
ก็ได้ชื่อว่า ตายอย่างไม่ต้องเป็นหนี้ใคร ไม่ว่าจะในหมู่มนุญติ เทวดาหรือใน
หมู่พรหม” (พระโพธิสัตว์)

๑๕๑. วิชาเหมือนสินค้ำ

ธรรมะจากภาพ : วิชาเหมือนสินค้ำ

- วิชาเหมือนสินค้ำ
ต้องยากลำบากไป
- จงตั้งเอากายเจ้า
ความเพียรเป็นโยธา
- นิ้วเป็นสายระยาง
ปากเป็นหนางานไป
- สติเป็นทางเสื่อ
ถือไว้อย่าให้เอียง

อันมีค่าอยู่เมืองไกล
จึงจะได้สินค้ำมา
เป็นลำภาอันโสภာ
แขนซ้ายขวาเป็นเสาใบ
สองเท้าต่างสมอใหญ่
อชฌาลัยเป็นเสปียง
ถือท้ายเรือไว้ให้เที่ยง
ตัดแล่นเลี้ยงข้ามคงคา

○ ปัญญาเป็นกล้องแก้ว	ตรวจดูแถวแนวหินผา
เจ้าจงเอาหูตา	เป็นลำต้าฟังดูลม
○ ซี้เกียดคือปลาร้าย	จะทำลายให้เรือจม
เอาใจเป็นปืนคม	ยิงระดมให้จมไป
○ จึ่งจะได้สินค้ำมา	คือวิชาอันพิลัมัย
จงหมั่นมั่นหมายใจ	อย่าได้คร้านการวิชา

ชราสูตร ๑๕/๔๙ “ปัญญาเป็นแก้ววิเศษของคนๆ ปัญญา นรานัง
รตนัง” (พระพุทธทวงนะ)

๑๕๒. ชาตินี้...ศาสน์...กษัตริย์

ธรรมะจากภาพ : ชาตินี้ ศาสน์ กษัตริย์

- พระพุทธองค์นั้นเป็นที่พึ่ง
เรากราบเราไหว้ต่อองค์สัมมา
- คนไหนขายชาติ
ลืมนึกถึงลืมนึกถึงแผ่นดินไทย
- เราคนไทยรักชาติศาสน์กษัตริย์
รวมกันเราอยู่ ค้ำชูพินาศแน่นอน
- บรรพบุรุษปู่ย่าตายาย

มองเห็นลูกหลานหมักหมมตาย

เป็นที่พึ่ง ของปวงประชา
ชาติศาสนาบูชาขังสิ่งใด
ตกเป็นทาสสันดานของคนจััญไร
ทุกชั่วร้อนที่ได้ไม่มีที่ซุกหัวนอน
เป็นที่รักปกป้องไม่เคยถ่างถอน
ใครมาเสียมสอนอย่าได้วางใจ
ท่านควรร้องไห้
ร้องไห้เพราะความเสียมตาย
ศีลธรรมมันเสื่อมจากใจไปแล้วหรือไร

๑๕๓. คำอธิษฐานจิตส่งบุญ

คำอธิษฐานจิตส่งบุญ

ขอบุญนี้จงเป็นของ...

๑. เทวดาผู้รักษาตัวข้า ของงมีฤทธิ์มีอำนาจ
๒. เทวดาที่รักษาเคหะสถานบ้านเรือน ร้านค้าของข้า
๓. เจ้ากรรมนายเวรของข้าที่เป็นเปรต อสุร ภูตผีปีศาจ ยักษ์ นาค ครุฑ คนธรรพ์ และกุมภัณฑ์ (เจ้ากรรมนายเวรที่นำโรคร้ายมาสู่ข้า จงได้รับบุญและอโหสิกรรมแก่ข้า จงนำโรคร้ายออกไปจากตัวข้า เมื่อได้รับบุญแล้วจงไปเสวยสุขในภพภูมิที่สูงขึ้น หมอไต่ยาไต่ที่รักษาโรคหายของจงนำมาด้วยเถิด เมื่อข้าหายจากโรคร้าย จะถือศีลปฏิบัติธรรมส่งบุญให้แก่เจ้า และจะไม่เบียดเบียนชีวิตกันอีกต่อไป)

๔. ญาติของข้าทั้งหลาย ที่เป็นเปรตอสุร ภูตผีปีศาจ ยักษ์ นาค ครุฑ คนธรรพ์ และกุมภภัณฑ์

๕. เทวดาผู้รักษาตัวลูกของข้า เทวดาผู้รักษา (ตัวพ่อแม่พี่น้องลูก ภรรยา ลามี ญาติมิตร ให้ระบุด่อ)

๖. เทวดาผู้รักษายานพาหนะของข้าพเจ้า

๗. เปรต อสุรกาย ยักษ์ นาค ครุฑ คนธรรพ์ กุมภภัณฑ์ ภูตผีปีศาจ ที่อยู่ตามถนนหนทางที่ผ่านมานี้ (ที่อยู่ตามป่า เขา ทะเล แม่น้ำ ต้นไม้ ฯลฯ)

๘. สัตว์ทั้งหลาย (ปลา หมู เป็ด ไก่ เนื้อ โค กระบือ) ที่ได้ฆ่า หรือสั่งให้ผู้อื่นฆ่ามา ที่ได้ทำมาค้าขายกันมา ขอให้ได้รับบุญนี้ ให้วิญญูณจงหลุดพ้นจากวิบากกรรมไปสู่ภพภูมิที่ดีขึ้นเถิด

๙. กรณีซบไล่คุณไสยออกจากร่างผู้ป่วย ให้เอาของถวายพระสงฆ์ หรือให้สรวาสกก็ได้ แล้ว อธิษฐานจิตส่งบุญว่า “ด้วยอำนาจของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ โปรดจงลบล้างอำนาจชั่วร้ายที่ต่ำทรามนี้ให้สูญสลายไป ณ บัดนี้” แล้วถวายของแด่พระสงฆ์ทันที ให้อธิษฐานต่อว่า

“ขอบุญนี้ จงถึงแก่วิญญูณชั่วร้ายที่มีคนส่งมาเข้าร่างผู้ป่วย เมื่อเจ้าได้รับบุญแล้ว จงมีความสุข มีฤทธิ์ มีอำนาจ หลุดพ้นจากวิบากบังคับ กัดขี้นของผู้ทรงเวทย์วิทยาคมที่ส่งมา ขอจงออกไปจากร่างผู้ป่วยเดี๋ยวนี้เถิด” (ไม่ต้องไปหาหมอผีที่ไหน เพราะอำนาจคุณพระรัตนตรัยนั้นยิ่งใหญ่เหนือ ทุกสิ่งทุกอย่างในสากลจักรวาล)

กรณีนี้ ให้หลีกเลี่ยงการสวดมนต์ซบไล่ หรือทำน้ำมันดซบไล่ เพราะเป็นการเบียดเบียนวิญญูณเขาให้เดือดร้อน ให้ทำบุญให้ทานให้เขาเท่านั้น อย่างซบไล่เด็ดขาด

๑๐. การทำความดีทุกครั้ง เช่น การช่วยเหลือคนและสัตว์ หรือ การบำเพ็ญประโยชน์เพื่อส่วนรวม ย่อมเกิดความปีติอิ่มใจ นั่นคือ บุญ

ให้ริบอธิษฐานส่งบุญถึงผู้ที่เราต้องการให้บุญทันที

๑๑. บุญเก่าตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติที่ได้ทำไว้แล้ว ให้อธิษฐานขอเบิกบุญมาแจกจ่ายอุทิศได้ ให้อธิษฐานว่า

“ด้วยอำนาจของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลให้บุญของข้า จงถึงแก่...” การเบิกบุญมาแจกจ่ายนี้สามารถทำได้ทุกเวลา เมื่อระลึกได้ ให้ทำบ่อยๆ วันละหลายๆ ครั้งยิ่งดี

หาอ่านรายละเอียดได้ในหนังสือ “คำสอนการอุทิศบุญที่ได้ผล”

วิธีการอุทิศส่งบุญให้วิญญาณในโลกทิพย์ ตามแนวทางของหลวงปู่เกษมอาจิณฺสโร วัดป่าสามแยก ตำบลวังทอง อ.นำหวาง จ.เพชรบูรณ์

โทร. ๐๘๙ ๖๑๙-๖๒๘๔, ๐๘๑-๕๕๖-๙๐๗๗

หมายเหตุ

๑. บุญเกิดจากการให้ทาน ตั้งแต่ให้แก่ผู้ทรงศีล พ่อแม่ ญาติมิตร ให้ลูก หรือสัตว์เลี้ยง หมู หมา กา ไก่ มด เต่า ปลิง ฯลฯ ให้อธิษฐานส่งบุญทันที

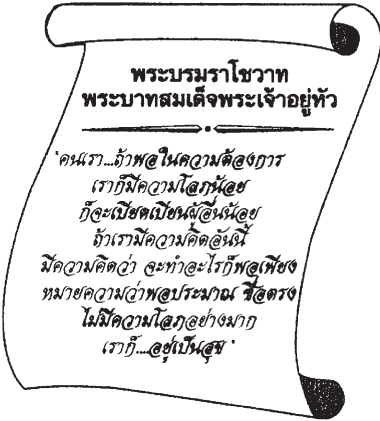
๒. การอธิษฐานส่งบุญไม่ต้องพูด ให้ใช้วิธีนึกเอาไว้อย่างรวดเร็วๆ ทันทีที่ส่งของถวาย หรือให้สิ่งของแก่ผู้ใดก็ตาม

๓. คนศาสนาไหน ๆ ก็ส่งบุญได้ ไม่ว่าจะ พุทธ คริสต์ อิสลาม ฮินดู ซิก ลัทธิ แต่สร้างสมบุญ คุณงามความดีด้วยกันทั้งสิ้น ไม่ขัดแย้งกัน

๔. ท่านที่สนใจค้นหารายละเอียดได้ที่ [www. Geocities.com/Watsamyaek.com/his.htm](http://www.Geocities.com/Watsamyaek.com/his.htm) และขอสื่อเทพ วิชิตี ปฏิบัติธรรมได้ที่วัดป่าสามแยก ตามที่อยู่ข้างบน

เศรษฐกิจ.....พอเพียง มงคลที่ ๒๔
 (นวาท ๑ สันตฎฐี ๑ กตัญญูตา กาเลน ธัมมัสตวันัง เอตัมมัง คลมุคตมัง ฯ)

ธรรมบท ๒๔/๓๔ "ความพอใจ เป็นยอดศรัทธา
สันตฎฐี ปรมัง ชนัง" (พระพุทธวจนะ)

พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์
พระธรรมปิฎก ป.อ.ปยุตโต

- มักมาก โลก, อยากได้มากๆ
 - มักใหญ่ อยากเป็นใหญ่เป็นโต เกินคุณธรรมและความสามารถของตน
 - มักน้อย พอใจด้วยของเพียงน้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น (อัปปิจะณะ)
 - อัปปิจะณะ ข้าราชการน้อย, มักน้อย
 - สันโดษ ความยินดี, ความพอใจ, ยินดีด้วยปัจจัย ๔ คือ ผ้าถุงผ้าห่ม อาหาร ที่นอนที่นั่งและยา ตามมีตามได้, ยินดีของของตน การมีความสุขความพอใจด้วยเครื่องสิ่งของที่หามาได้ด้วยความเพียรพยายามอันชอบธรรมของตน ไม่โลภไม่ริษยาใคร
 - สันโดษ ๓ คือ ๑. ขณาสานสันโดษ ยินดีตามที่ได้ คือได้สิ่งใดมาด้วยความเพียรของตน ก็พอใจด้วยสิ่งนั้น ไม่เดือดร้อนเพราะของที่ไม่ได้ ไม่เพ่งเล็งอยากได้ของคนอื่น ไม่ริษยาเขา
 ๒. ขณาสานสันโดษ ยินดีตามกำลัง คือพอใจเพียงแค่นั้นกำลังร่างกายสุขภาพและขอบเขตการใช้สอยของตนของที่เกินกำลังก็ไม่หวังแทนเสียค่าย ไม่เก็บไว้ให้เสียเปล่า หรือคิดใช้ให้เป็นโทษแก่คน
 ๓. ขณาสารูปสันโดษ ยินดีตามสมควร คือ พอใจตามที่สมควรแก่ภาวะฐานะ แนวทางชีวิต และจุดหมายแห่งการบำเพ็ญกิจของตน เช่น ภิกษุพอใจแต่ของอันเหมาะแก่สมณภาวะ หรือใครของใช้ที่ไม่เหมาะกับตนคงจะมีประโยชน์แก่ผู้อื่น ก็นำไปมอบให้แก่เขา เป็นต้น
- สันโดษ ๓ นี้เป็นไปในปัจจัย ๔ แต่ละอย่าง จึงรวมเรียกว่า "สันโดษ ๑๒"

ประวัติ นายสุวัฒน์ พิทักษ์วงษ์

ประวัติส่วนตัว

นายสุวัฒน์ พิทักษ์วงษ์ เป็นบุตร นายถาวร และนางศิริ พิทักษ์วงษ์ เกิดที่ อำเภอเมืองนครสวรรค์ เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ เป็นบุตรชายคนโต มีพี่น้องร่วมสายโลหิตอีก ๕ คนสมรสกับ นางจงถนอม พิทักษ์วงษ์ มีบุตรชายหญิง รวม ๓ คน คือ นางพรรณศิริ พิทักษ์วงษ์ นางสาวกิ่งกาญจน์ พิทักษ์วงษ์ และ นายพงศธร พิทักษ์วงษ์

การศึกษา

- สำเร็จประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แผนกเกษตรกรรม (ปวช.) จากวิทยาลัยเกษตรกรรมพระนครศรีอยุธยา
- นักรรรมศึกษาชั้นตรี จากยุวพุทธสิกสมาคมพระนครศรีอยุธยา
- นิติศาสตร์บัณฑิต เนติบัณฑิตไทย จากสำนักอบรมศึกษากฎหมาย แห่งเนติบัณฑิตยสภา
- นักเรียนนายอำเภอรุ่น ๓๔ และ นักเรียนนักปกครองระดับสูงรุ่น ๓๗ จากวิทยาลัยการปกครอง กรมการปกครอง

หน้าที่การงาน

- ๑ ธันวาคม ๒๕๐๙ พนักงานชั่วคราว กรมการข้าว กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- ๑ ตุลาคม ๒๕๑๕ - ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ พนักงานเกษตรตรี
เจ้าหน้าที่การเกษตรระดับ ๒-๓ สำนักงานเกษตรจังหวัดชัยนาท
- ๑๖ มีนาคม ๒๕๒๐ ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครองระดับ ๓) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน
- ๓ มกราคม ๒๕๒๒ - ๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๗ นิติกรระดับ ๓,๔,๕ กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย
- ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๒๙ ปลัดอำเภอ อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี
- ๑๖ ธันวาคม ๒๕๓๓ ป้องกั้นจังหวัด (เจ้าพนักงานปกครองระดับ ๖) จังหวัดปทุมธานี
- ๑ มีนาคม-๑๗ กันยายน ๒๕๓๖ เข้าอบรมนักเรียนนายอำเภอรุ่นที่ ๓๔
- ๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ผู้ตรวจการส่วนท้องถิ่น ที่ทำการปกครองจังหวัดสระแก้ว
- ๒ พฤษภาคม ๒๕๓๗ ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอเขาฉกรรจ์ จังหวัดสระแก้ว
- ๑ มกราคม ๒๕๓๘ ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด
- ๑ กันยายน ๒๕๓๘ นายอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด
- ๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ หัวหน้าฝ่ายวินัยสำนักบริหารการศึกษาส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง
- ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ นายอำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี เข้าอบรมนักเรียนนักปกครองระดับสูง รุ่นที่ ๓๗

- ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ นายอำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร
- ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ นายอำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี
- ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เกษียณอายุราชการก่อนกำหนด

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

จักรพรรดิมาลา ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก (ท.ช.)

ผลงานและรางวัลต่าง ๆ

- ๕ เมษายน ๒๕๓๖ ได้รับโล่เกียรตินิยม “ผู้ยิ่งป็นอาวุธประจำกายคะแนนสูงสุด” หลักรัฐบาลผู้บังคับกองร้อยกองอาสารักษาดินแดน รุ่นที่ ๙ ประจำปี ๒๕๓๖
- พ.ศ. ๒๕๓๗ ก่อตั้งมูลนิธิ กิ่งอำเภอเขาฉกรรจ์ จังหวัดสระแก้ว
สร้างพระบรมราชานุสาวรีย์พระเจ้าตากสินมหาราช
- พ.ศ. ๒๕๓๘ ก่อตั้งมูลนิธิจังหวัดกาญจนนาภิเษก จังหวัดร้อยเอ็ด สร้างแท่น
พุดธานุสาวรีย์จังหวัด ๓ ที่ว่าการกิ่งอำเภอจังหวัด จังหวัดร้อยเอ็ด
- พ.ศ. ๒๕๔๐ ก่อตั้งมูลนิธิอำเภอท่าช้างกาญจนนาภิเษก จังหวัดสิงห์บุรี
- พ.ศ. ๒๕๔๑ ก่อตั้งมูลนิธิไทรงามประชาชนุเคราะห์ จังหวัดกำแพงเพชร
สร้างพระบรมราชานุสาวรีย์พระพุทธเจ้าหลวง (ร.๕)
- ๕ ธันวาคม ๒๕๔๒ จัดอุปสมบทเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
๗๒ พรรษา จำนวน ๙๕ รูป ได้รับเงินบริจาค ๒๘๘,๔๒๖.๐๐ บาท
และบริจาคสมทบมูลนิธิชัยพัฒนา
- พ.ศ. ๒๕๔๑ - ๔๓ ได้รับรางวัลชบวนแห่งงานเทศกาลกินปลา จังหวัดสิงห์บุรี
รางวัลชนะเลิศ ๓ ปี ซ้อน (ปี ๒๕๔๑-๒๕๔๓)
อำนวยการสร้างศิลปะนาฏศิลป์ ก่อกำเนิดเนื้อร้อง ทำนอง
และทำรำระบำ “แม่ลาปลาหาง” ร่วมกับกรมศิลปากร และ
โรงเรียนบางระจันวิทยา
จัดตั้งกองทุนมูลนิธิคนดีศรีบางระจัน , กองทุนหยาดน้ำใจ
นักปกครอง และกองทุนช่วยเหลืออาสาสมัครป้องกันและ
บรรเทาสาธารณภัย อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี
- ๑ เมษายน ๒๕๕๓ เกียรติบัตรและเข็มเชิดชูเกียรติครูทองคำ
ข้าราชการพลเรือนดีเด่น ปี ๒๕๕๒

ผลงานหลังเกษียณอายุราชการ

- ธันวาคม ๒๕๕๖ หนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม?” เล่ม ๑ ภาคปริยัติธรรม
- ธันวาคม ๒๕๕๗ หนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม?” เล่ม ๒ ภาคธรรมปฏิบัติสู่ธรรมปฏิบัติ
และเล่ม ๓ ภาคปกิณณกรรม (ถาม-ตอบ ปัญหาธรรมฯ)
- เมษายน ๒๕๕๘ หนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม?” เล่ม ๔ ภาคปกิณณกรรม (ถาม-ตอบ
เพื่อการศึกษาธรรมะในพระพุทธศาสนา)
- สิงหาคม ๒๕๕๘ จัดทำโครงการพิมพ์หนังสือ เล่ม ๔ ถวายพระสงฆ์ และมอบให้ห้องสมุด
สถานศึกษาและเรือนจำทั่วประเทศ จำนวนกว่า ๒๐,๐๐๐ เล่ม
- ธันวาคม ๒๕๕๙ หนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม?” เล่ม ๕-๖ ภาคปกิณณกรรม
(ธรรมะจากภาพการ์ตูนธรรมะ)
-บรรยายธรรม ตามวัด โรงเรียน สถานศึกษา และกลุ่มปฏิบัติธรรมฯลฯ
-ก่อตั้งห้องสมุดธรรมะประจำหมู่บ้านและชุมชนทั่วไป

บรรณานุกรม

๑. พระไตรปิฎก ฉบับประชาชน ย่อความจากพระไตรปิฎก ฉบับภาษาบาลี ๔๕ เล่ม ของมหาหมกุฏราชวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑๖/๒๕๓๙ โดยสุชีพ ปุญญานุภาพ
๒. พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์ โดยพระธรรมปิฎก(ป.อ.ปยุตฺโต) พิมพ์ครั้งที่ ๑๐ พ.ศ. ๒๕๔๖
๓. พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม โดยพระธรรมปิฎก(ป.อ.ปยุตฺโต) พิมพ์ครั้งที่ ๑๒ พ.ศ. ๒๕๔๖
๔. ปฐมสมโพธิ สมเด็จพระสังฆราช(ปุสสเทวา) ทรงเรียบเรียง สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส ทรงชำระ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๒๓/๒๕๓๘
๕. จารึกบุญ-จารึกธรรม พระธรรมปิฎก(ป.อ.ปยุตฺโต) พิมพ์ครั้งที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗
๖. ประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาในอินเดีย พระมหาดาวสยาม วชิรปัญญา พิมพ์เมื่อสิงหาคม ๒๕๔๖
๗. พระไตรปิฎก ฉบับสุภษิตา โดยธรรมรักษา จัดพิมพ์ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๓๒
๘. พระไตรปิฎก ฉบับสาระ โดยธรรมรักษา จัดพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๔๐
๙. พระไตรปิฎก ฉบับสวดมนต์แปลโดยธรรมรักษาจัดพิมพ์ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๓๑
๑๐. พระไตรปิฎก ฉบับปฏิบัติ โดยธรรมรักษา
๑๑. พระไตรปิฎก ฉบับเก็บตก โดยธรรมรักษา จัดพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๓๒
๑๒. พระไตรปิฎก ฉบับเซ็น โดยธรรมรักษา จัดพิมพ์ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๓๖
๑๓. คู่มือการศึกษาพระอภิธรรมมัตถสังคหะ โดยวรรณสิทธิ ไททยะเสวี มูลนิธิเนรมิตหานีรานนท์ จังหวัดนครปฐม
๑๔. เอกสารประกอบการศึกษาพระอภิธรรมทางไปรษณีย์ ของอภิธรรมโชติกะวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๖-๒๕๔๘
๑๕. ดั่งไต้สดับมา ปัญญาธรรมจากนิกายเซ็น เล่าโดย ภราวตา
๑๖. ความสุขสูงสุด(ฉบับพิมพ์เสียง)พ.ศ. ๒๕๔๓ ของพระอาจารย์มิตซูโอะ คเวสโก วัดป่าสุนันทวนาราม บ้านท่าเตียน ตำบลไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี
๑๗. เหตุสมควรโกรธไม่มีในโลก พ.ศ. ๒๕๔๕ ของพระอาจารย์มิตซูโอะ คเวสโก
๑๘. สารแห่งชีวิต คือรักและเมตตา พ.ศ. ๒๕๔๖ของพระอาจารย์มิตซูโอะ คเวสโก
๑๙. สันโดษ...เคล็ดลับของความสุข พ.ศ. ๒๕๔๗ ของพระอาจารย์มิตซูโอะ คเวสโก
๒๐. ชีวิตงาม รวมเล่ม ๗-๘-๙ จัดพิมพ์โดย กองทุนศูนย์สืบอายุพระพุทธศาสนา วัดชลประทานรังสฤษดิ์ฯ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐
๒๑. ชุมมนุษย์เกิดมาทำไม เล่ม ๑-๔ พ.ศ. ๒๕๔๖-๒๕๔๘

รายชื่อผู้มีจิตศรัทธาร่วมพิมพ์
“มนุษย์..เกิดมาทำไม? เล่ม ๕-๖” แจกเป็นธรรมทาน

นายสุวัฒน์-นางจงถนอม-นางพรรณศิริ- น.ส.กิ่งกาญจน์-นายพงศธร พิทักษ์วงษ์	๑๐๐,๐๐๐ บาท
คุณแม่ศิริ-คุณสุวรรณา-คุณวิภา พิทักษ์วงษ์ , คุณสุภาณี-คุณกานต์สินี สายันต์ , ด.ต.สมศักดิ์-คุณสุกัญญา- คุณสุรกฤษณ์-ฉัตรชัย-ศุภรุจ กล่อมเกล้า	๑๒,๐๐๐ บาท
คุณจารุณี สันติเดช และครอบครัว	๑๒,๐๐๐ บาท
คุณแม่พิกุล สีงหาศิลป์-คุณนพสิทธิ์-พิมพ์รัตน์ นิธิ์ตวรโรจน์ และบุตร-ธิดา	๑๒,๐๐๐ บาท
คุณวีเชียร-สุรางค์ สินชัยโรจน์กุล และบุตรธิดา อุทิศให้ญาติและนายเวร	๖,๐๐๐ บาท
คุณศิริพร จันทพันธ์ และครอบครัว	๕,๐๐๐ บาท
พล.อ.ต.ศิริศักดิ์-คุณสินีภัค ชุ่มเสนา และบุตร	๓,๖๐๐ บาท
น.อ.ทวิช ศรีสุขสวัสดิ์-อาจารย์จันทร์เพ็ญ ศรีสุขสวัสดิ์	๓,๖๐๐ บาท
น.พ.ประกาศ-คุณบุญส่ง ชาวานปรีชา และครอบครัว	๓,๐๐๐ บาท
คุณวรรณีย์ บุญเรืองถาวร-ไปรยา-พุลทรัพย์ สุเมือง-เครือวัลย์ สุทธินันท์	๒,๔๐๐ บาท
คุณสมชาย-ตฤณี-ด.ญ.ณัฐธิดา ศุภปัญญาพงศ์ (สมชายวิสต์คู่ก่อสร้าง)	๒,๔๐๐ บาท
คุณแม่เก็ยก-คุณอัมพร ศรีโปฏก อุทิศให้คุณพ่อลำพูน ศรีโปฏก	๒,๐๐๐ บาท
คุณสุทธินันท์ อรุณษะนันท์ และครอบครัว อุทิศให้ญาติและนายเวร	๒,๐๐๐ บาท
คุณพ่อสุพล-คุณแม่สี่เฮียง-คุณอัมพร ศิริวาจนะ	๒,๙๐๐ บาท
คุณสุมาลี อัมพรต และครอบครัว	๒,๐๐๐ บาท
คุณธนธัช ตันวินูกุล	๑,๒๐๐ บาท
คุณไพฑูริย์ พรหมหาราช	๑,๒๐๐ บาท
คุณสุภัทรรักษ์ จำนงค์ธรรม	๑,๒๐๐ บาท
คุณพัชรินทร์ จารุพรพานิช และบุตรธิดา อุทิศให้ญาติและนายเวร	๑,๒๐๐ บาท
คุณสุทธิกร-วิภาวรรณ เขมวิลาศ ร้านเปี่ยมสุข ตลาดสี่มุมเมือง	๑,๒๐๐ บาท
คุณอนันต์-อิงจันทร์ สุรวัฒน์วิเศษ และบุตรธิดา ร้านสิทธิพรชัย ตลาดสี่มุมเมือง	๑,๒๐๐ บาท
คุณสุดาพร ลัดดาหอม-พรศรี ศรีอนุตร-รัชนี้ ถุทธิเกษร-หนูอ่อน ลาจ้อย (ตลาดสี่มุม)	๑,๒๐๐ บาท
คุณปณิตรา ก้อนทองคำ และครอบครัว	๑,๒๐๐ บาท
คุณสนาม ผลอรรถ อุทิศให้ญาติและนายเวร	๑,๒๐๐ บาท

คุณดารณี มุ่งเหี่ยวยา-อังคณา แต่งฉ่า-ขวัญจิตร คำภูมิ- ยุพิน ศิริสวัสดิ์ และพนักงานแชนป์เชซ	๑,๒๐๐ บาท
ร้านช้างเฮงค้าข้าว ตลาดสี่มุมเมือง	๑,๒๐๐ บาท
คุณอิทธิพล-สุวิมล บุญสะอาด	๑,๒๐๐ บาท
คุณหมูน กิตติเกียรติกำจร และบุตรธิดา	๑,๒๐๐ บาท
คุณสุรัตน์ บุรณะคุณากรณ์-ปัทมา-คุณแม่ประเทือง-ผักบุ้ง เข็มมอนุสุข และญาติ ๆ	๑,๐๘๐ บาท
ร.ต.สุนทร-คุณนงเยาว์ ไหวพริบ และบุตรธิดา อุทิศให้ญาติ ๆ ผู้ล่วงลับ	๑,๐๐๐ บาท
คุณสมลักษณ์ พูนสวัสดิ์พงศ์	๑,๐๐๐ บาท
พตท.เสรี-ตรุณี ปัจจกชกะภิติ	๑,๐๐๐ บาท
หลักสูตรเลื่อนฐานะชั้นพันจ่าเอก รุ่น ๔๗/๕๐	๑,๐๐๐ บาท
คุณวัลลภา เกลี้ยงประดิษฐ์ อุทิศให้ญาติและนายเวร	๙๖๐ บาท
คุณเสมอ-สุนันทา ต้นตวงส์ ร้านเอกภัณฑ์ ตลาดสี่มุมเมือง	๙๖๐ บาท
คุณศรีนวล ปิ่นชัย อุทิศให้ญาติและนายเวร	๗๐๐ บาท
น.ท.หญิงชูจิตร วิไลเนตร และครอบครัว	๖๐๐ บาท
คุณธนศักดิ์-อัญทิพย์ วงศ์ภักดีวีรกุล	๖๐๐ บาท
คุณวารวรรณ ลิษาปกรณรัช และครอบครัว อุทิศให้ญาติและนายเวร	๖๐๐ บาท
คุณรัชภูมิ แก้วพันธ์ และครอบครัว	๖๐๐ บาท
คุณเกียรติศักดิ์ ลำลีปิ่น อุทิศให้คุณพ่อบุญเกิด-คุณแม่ไพลิน ลำลีปิ่น	๖๐๐ บาท
คุณพิชัย หมั่นพวง-จรรยา ชนะพาล	๖๐๐ บาท
คุณวรรณทนา หลายศิริเรืองโร	๖๐๐ บาท
คุณนงนภัส พันธุ์แจ่ม	๖๐๐ บาท
คุณสายทอง ชนวัฒน์ ร้านสายทองลำพูน	๕๐๐ บาท
ผ.ศ.จิตต์ หมวดสง	๕๐๐ บาท
คุณอนิตา ชูเชื้อ และครอบครัว อุทิศให้ญาติและนายเวร	๕๐๐ บาท
คุณสาทิศ-รัตนา แก้วนาค ร้ายชายข้าวสารซอย ๓ หมู่บ้านพัฒนา	๕๐๐ บาท
คุณมานพ-สมศรี-ชุนน-มาเหมี่ยว บุญโกสุมภ์	๕๐๐ บาท
คุณสุนทร-สมพิศ ที่ประเสริฐพงศ์	๕๐๐ บาท
คุณนฤมล ศุภการนิมิต และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณจินตนา อารีย์วรรณสกุล และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณปภัทสร-ฉวีวรรณ สยามนิกร ร้านประภัสสรการช่าง ตลาดสี่มุมเมือง	๕๐๐ บาท
คุณเจษฎา-สมถวิล สิงห์อรุณ ร้าน ดี.บี.วิทย์ ตลาดสี่มุมเมือง	๕๐๐ บาท

คุณสมบัติ ซูตรีจันทร์ (พระปิ่นทอง) อูทิศให้ญาติและนายเวร	๕๐๐	บาท
คุณกิตติกร เครือมดุงกุล-รุ่งทิวา กำเนิดแน่ กลุ่มมหามิตรทัตถกรรมอุตรธานี	๕๐๐	บาท
คุณไพเราะ ไชยมงคล และครอบครัว	๔๘๐	บาท
คุณก้องเกียรติ จินตาศักดิ์	๔๘๐	บาท
คุณอนุวัต เกตุสุข	๔๘๐	บาท
คุณประดับ-เกียรติโสภณ ไวยพารา	๔๘๐	บาท
คุณระวีวรรณ ธนวิภาคะนันท์	๔๘๐	บาท
จ.ส.อ.ขวัญชัย ชิมทอง และครอบครัว	๔๘๐	บาท
คุณศศิณา-อติเทพ มั่นศักดิ์	๔๐๐	บาท
คุณชวลิต เพชรเจริญ	๓๖๐	บาท
คุณชุตินา บุญฤทธิ์ศรีพงษ์	๓๖๐	บาท
คุณกุลณิตา-สมศรี รังษีธนะไพศาล-คุณชวนมา สุวรรณมาโจ	๓๖๐	บาท
คุณแม่ถนอม พูลพันธ์	๓๖๐	บาท
คุณเรวัต-ประมวล ญาณศิริ	๓๖๐	บาท
คุณอังคณา นิลขลัง	๓๖๐	บาท
คุณไพพรรณ ศรีมหาพรหม	๓๖๐	บาท
คุณมณีพร เนียมเที่ยง	๓๖๐	บาท
คุณพูลพฤษ์ เป่านิล	๒๔๐	บาท
คุณวิชัย-ฉวีวรรณ เขี่ยมศุภโชค	๒๔๐	บาท
คุณณัฐชิตา-อชฌิมา จิตต์อารีย์	๒๔๐	บาท
คุณเจียดเหมี่ยว วณิชวัฒน์วรชัย	๒๔๐	บาท
คุณสมพร เมฆฉาย	๒๔๐	บาท
พ.ต.อ.ประยูทธ-คุณลักษยา-น.ส.ชิตินิสา ชวนะวงศ์	๒๔๐	บาท
คุณรักศิลป์-วันทนี วีระจันต์	๒๔๐	บาท
คุณอรวรรณ ลีลารุจิเจริญ	๒๔๐	บาท
คุณเพชรจักรกฤษณ์ วิศวบรร	๒๔๐	บาท
คุณรัตน์ร หงสาศิริพรรณ	๒๔๐	บาท
คุณทิพย์ภมาศ บุญพูล	๒๔๐	บาท
คุณประยูรวรรณ ยังสามารถ	๒๔๐	บาท
รายละเอียด ๑๙๐-๑๐๐ บาท คุณวิรงรอง อุดมเตชะ คุณบุญช่วย พรหมอ่อน	คุณนินฐา ทองหยด	
คุณบัวผิน เมืองพระฝาง-คุณศรีฯ คุณอัทธนีย์ โอฮาชิ และครอบครัว	คุณบริหาร เอกวงศ์	

คุณวันชัย-มะลิ ชูศรี คุณกองแพง ธรรมชาติ คุณยายแก้ว จันทร์ประทักษิ์ คุณบุญส่ง สกุลตั้ง
 คุณชุตีมา ชุหนุณหลักป่า คุณชญาศักดิ์-วันดี อรุณแสงมณี คุณรัศมี พิสิศ คุณจำเนียร ประสานสุข
 คุณดาริน อินมอญ

บริจาคผ่านสายบุญ คุณแม่ทองปาน ปานสมบุญ จังหวัดชัยนาท

คุณแม่ทองปาน ปานสมบุญ	๕๐๐ บาท
คุณแม่เกี้ยก-คุณอัมพร ศรีไปฏก อุทิศให้คุณพ่อลำพูน ศรีไปฏก	๒,๐๐๐ บาท
คุณแม่ว่า แซ่ด่าน ๑,๒๐๐	บาท
คุณชัยวัฒน์ แซ่ลิ้ม	๑,๒๐๐ บาท
คุณจันทนี ปิยะบรรณันท์	๑,๒๐๐ บาท
คุณรัก-พูลสุข ปิยะบรรณันท์	๖๐๐ บาท
คุณเลิศสิทธิ์-วันดี ปิยะบรรณันท์	๖๐๐ บาท
คุณปิยะศักดิ์ ปิยะบรรณันท์	๖๐๐ บาท
คุณกัลยา เฮงประดิษฐ์	๖๐๐ บาท
คุณบำเพ็ญ-อำพรธม นำบูรณะ	๕๐๐ บาท
คุณประดิษฐ์-พัชนี แสงขำ	๕๐๐ บาท
คุณประจวบ-จำปี อยู่คง	๕๐๐ บาท
ร.ต.ท. เสมอ-คุณสุรางค์ ศิริจันทรวงษ์	๕๐๐ บาท
รายละเอียด ๑๒๐ บาท คุณบุปผา พูลพันธ์ คุณวีรวัฒน์-ละออง ไทยเขียว คุณชื่นจิตร พานิชพันธ์	
คุณทินกร-อวยพร มีทอง คุณเชน-อัจฉรา ปานสมบุญ คุณวัลลภ-สายสุนีย์ ปานสมบุญ คุณธิติ- ัญญธร-ธนัชชา อธิยาจิริกุล คุณบรรจง พานิชพันธ์ คุณวรรณภา พานิชพันธ์ คุณปราณี มะลิซ้อน คุณศศิเสาวภา เฉื่อยอารมณณ์ คุณพรศรี ขจรพันธ์	

บริจาคผ่านสายบุญ นักเรียนนายอำเภอ รุ่น ๓๔/๒๕๓๖

คุณประมวล-ศิริกัลยา จงโยธา	๕,๐๐๐ บาท
คุณเฉลิมศักดิ์ บุญชิต	๕,๐๐๐ บาท
คุณเดชรัฐ-อนงค์ สิมศิริและครอบครัว	๒,๔๐๐ บาท
คุณอานนท์ กิตติคุณไพโรจน์	๒,๔๐๐ บาท
คุณวีเชียร-ปราณี-วิลาสินี-วรรณันท์	๒,๐๐๐ บาท
คุณสมศักดิ์ เหมทานนท์ และครอบครัว	๒,๐๐๐ บาท
คุณประดิษฐ์ กิ่งโก้ และครอบครัว	๒,๐๐๐ บาท
คุณพงศา ศุภจรรย์วัตร	๑,๕๐๐ บาท

คุณบุญมา-นนทรี อินทรภาณี	๑,๒๐๐	บาท
คุณสวัสด์-วรรณมา ไทศรีวิชัย	๑,๒๐๐	บาท
คุณปัญญา-มยุรี ทองประเสริฐ	๑,๐๐๐	บาท
คุณบุญญวัฒน์ ชีช่วง	๑,๐๐๐	บาท
คุณสามารถ วราดิสัย	๑,๐๐๐	บาท
คุณณัฐวุฒิ อยู่สมบูรณ์	๑,๐๐๐	บาท
คุณครรชิต วรรณะศิริรินทร์	๖๐๐	บาท
คุณชะโรจน์ วรแสน	๖๐๐	บาท
คุณปิติธรรม จิติมินทร์	๕๐๐	บาท
คุณชัชวาลย์-รัตนา บัวกระจ่าง	๕๐๐	บาท
คุณจุมพล-โสภณ ม่วงทอง	๕๐๐	บาท
คุณยงยุทธ-พัชนี วิฑยะพงค์	๕๐๐	บาท
คุณฉัตรป้อง ฉัตรภูติ	๑๔๐	บาท
คุณณรงค์ จันทร์ประสิทธิ์	๑๒๐	บาท

บริจาคผ่านสายบุญ อาจารย์สุภาณี สายันต์ รร.วชิรปราการวิทยาคม จ.กำแพงเพชร

คุณกานบัว พิรุณ และครอบครัว	๑,๒๐๐	บาท
คุณแอนก มัชยม และครอบครัว	๑,๒๐๐	บาท
คุณไพรัช-ดาวรุ่ง ภูทอง	๖๐๐	บาท
คุณนรินทร์-อัมพร จันทร์เขียว	๖๐๐	บาท
คุณพงษ์ศักดิ์-วันเพ็ญ จงสวัสดิ์	๕๐๐	บาท
ด.ช. ธนวัฒน์-ด.ช.ธนวัฒน์ ยอดนิล	๕๐๐	บาทคุณ
ทัศนีย์ แก้วหินลาย	๕๐๐	บาท
คุณนฤมล สุดไทย และครอบครัว	๓๐๐	บาท
คุณสุภิตราชีวะณิษา ตันศลารักษ์	๓๐๐	บาท
คุณจิตติภัทร-อัญชรี กัลปพฤกษ์	๒๔๐	บาท
คุณบุญยัง ตันติวัฒน์ และครอบครัว	๒๔๐	บาท
คุณสุเทพ ปานพรหม และครอบครัว	๒๐๐	บาท
คุณธัญนิษา ทรงประดิษฐ์	๑๒๐	บาท

บริจาคผ่านสายบุญ นายพงษ์ธร พิทักษ์วงษ์ กรมบังคับคดี กรุงเทพมหานคร

คุณแม่สะอาด วิเศษจนา คุณไพบูลย์-ยุพาวดี-สุธินี-วัชรระ สกกุลเทพ	๒,๐๐๐ บาท
คุณกฤษณา โพธิสถิตยีนง	๑,๕๐๐ บาท
คุณสุริยะ-สุภาภรณ์ กองศรีมา และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
คุณพิพัฒน์ ทศนโกวิท	๙๖๐ บาท
คุณประวีณ ปัญญาวรณศิริ	๖๐๐ บาท
คุณธีรสิทธิ์ แสงเงิน	๖๐๐ บาท
คุณศราพร บรรเจิดศีล และครอบครัว	๖๐๐ บาท
คุณวนิดา แซ่มพวงงาม	๖๐๐ บาท
คุณศุภภัส บัวสรวง และนายสิทธิเดช นาควิโรจน์	๕๒๐ บาท
คุณนภดล สีตะปะดล	๕๐๐ บาท
คุณประสงค์ ศรีสุโท	๕๐๐ บาท
คุณภัทรา อยู่สำราญสุข	๔๘๐ บาท
คุณอมรรัตน์ หลวงนา	๓๖๐ บาท
คุณศิระเทพ พุ่มปัญญา	๓๖๐ บาท
คุณกรรณิการ์ มณฑะเชียร	๓๖๐ บาท
คุณนงลักษณ์ อุดมกุศลศรี และเพื่อน ๆ	๓๖๐ บาท
คุณลาวัณย์ สุขปลั่ง และเพื่อน ๆ	๓๐๐ บาท
คุณพรประไพ-เอกรินทร์ สิ้นธพ	๒๕๐ บาท
คุณนลินทิพย์ กฤษณะพันธ์	๒๕๐บาท คุณ
กาญจนา พินิจการ	๒๕๐ บาท
คุณชญา เรื่องปราชญ์	๒๕๐ บาท
คุณเวสสันดร วิทยศิริ	๒๕๐ บาท
คุณเรืองชัย ทาเจริญ	๒๕๐ บาท
คุณสมจิตร์ ชูเชิด	๒๕๐ บาท
คุณสุตารัตน์ สุภาพวิบูลย์	๒๕๐ บาท
คุณวิสาข์ อิ่มใจ	๒๕๐ บาท
คุณพูลพฤกษ์ เป่านิล	๒๐๐ บาท
คุณพรธนธิพา-ภาณพงศ์ เกื้อนสันเทียะ และครอบครัว	๒๐๐ บาท
รายละเอียด ๑๒๐ บาท คุณพัชรียา ผลดี คุณสุรธีร์-วาสนา-ณภาวิน ปานดำ คุณธานินทร์ จะตุรวิทย์	
คุณจรัสศรี ธีระชาญณรงค์ คุณสุวรรณา พิริยสกุลพัฒน์ คุณวรสันต์-ต.ญ.นันทศรี-ศิริพร เฮงเทียนศรี	

คุณรัตนา วสุนทรารัตน์ คุณรัฐพล ธวัชพงศธร คุณนราทร พรวุฒิกุล คุณบุปผา สุนทรวนิช
 คุณเกรียงศักดิ์ จรัสธัญโชค คุณโยงศิลป์ กิจบำรุงศิลป์ คุณวรัญญา โกสลาทิพย์ คุณชนิดา หิริโอตป
 คุณนุจรี วงศ์ศิริ คุณธเนศ เจริญแสง คุณประพันธ์ ปรีกกระโทก คุณฉัตรดา เจิมเมือง คุณวราตรี
 จงจิตร คุณธันยชนก ดวงสิทธิพันธ์ คุณพงษ์นรินทร์ ศรีประเสริฐ-นิภาวรรณ อยู่คำ คุณราชวดี ทั้งทอง
 คุณสัณทิกิจ ชูกำเนิด คุณอรพิน วิเสทอง คุณศิริชัย สมคะเนย์ คุณศิริชัย สู้สวัสดิ์ ว่าที่ ร.ต.พิศุทธิ์
 สรรธินาค คุณศุภรักษ์ เจริญรักษ์ คุณณัฐพัชร พรหมราย คุณวิลาวัลย์ อำพันธ์ คุณทองพูน จันทร์โปร่ง
 คุณขวัญเจริญ ยิ่งสุนทรวัฒนา คุณอารีย์ เปี่ยมวิไลย์ คุณวารุณี กนิษฐนาคะ คุณวิมลพรรณ พิทรทรัพย์
 คุณพัชรีย์ หนูศรี คุณนันทิญา คงมา คุณมัชฌิมา คุปตะวานิช คุณสาโรช ประเสริฐ คุณวิจิตรอง นันทวาง
 คุณชนม์ศิริ กระจ่างทิม คุณสุทธิรัตน์ อรทัย คุณเพชรรุ่งอรุณ ทอหุน คุณกนกจันทร์ สังข์ทิพย์
 คุณเนนงภัทร์ เอี่ยมอักษร คุณสุภาวดี สวัสดิ์มงคล คุณกษมา พรหมทัต คุณจันทภา จิตต์พิริยะการ
 คุณยุพา เลิศบุญอรียะศักดิ์ คุณเสกฐรัตน์ ไชยภักดี คุณวรวิทย์ ศิริมหาพฤกษ์ คุณกองแก้ว สุริยวงศ์
 คุณชวีพรรณรัตน์ กาญจนอุดมการ คุณณัฐวารุณ แสงสายฟ้า คุณณัฐกานต์ ประยูรหงษ์ ว่าที่ ร.ต.หญิง
 วัลยา ฮกมาลี คุณเสาวลักษณ์ คล้อยเคลื่อน คุณนุชจรี รุ่งฤทธิ คุณปาริณทร์ กุลจรรยาวิวัฒน์
 รายละเอียด ๖๐ บาท คุณนีสานาถ สุขพิธิ์ คุณณิชาภัทร พฤฒินารก คุณภิญญาพร วราหะ คุณสุนีย์
 อัครจินตานนท์ สุวรรณากลั่นเรืองแสง คุณวีณา วงศ์กนกกานต์

บริจาคผ่านสายบุญ คุณกรองกาญจน์ พร่อง กรุงเทพมหานคร

คุณกรองกาญจน์ พร่อง	๓๖๐ บาท
ธีระยุทธ-ภาวิตา อาร์มภัทร์	๖๐๐ บาท
คุณยศพล บัวดีศ และครอบครัว	๖๐๐ บาท
คุณมุกดา ศรีใส	๒๔๐ บาท
รายละเอียด ๑๒๐ บาท	
คุณบรรจง-พัชรามโนตัน คุณรสสุคนธ์ ช่วงช่วงศรี และครอบครัว คุณภาสินี พร่อง	
คุณประสิทธิ์-เจียรนัย รัตนกร คุณชัยวัฒน์ ลัทธศักดิ์ศิริ คุณดรุณี ลัทธศักดิ์ศิริ คุณหทัยา ลัทธศักดิ์ศิริ	
คุณวรารัตน์ นาราดและครอบครัว คุณปิยะ วิไลศิริ คุณธรรารัตน์ แซ่เตียว คุณปราณี ประสงค์ลิ่งดี	
คุณสุภาพร ลิขิตหอม	

บริจาคผ่านสายบุญ คุณพรรณศิริ ฤทธิเรืองเดช บริษัท พี.ซี.เอ็ม. คอนสตรัคชั่น ปทุมธานี

คุณสเรีयरพงศ์-พรรณศิริ-ศิริพงศ์ญาณ ฤทธิเรืองเดช	๑,๒๐๐ บาท
คุณนฤพนธ์ พัดมี	๑,๒๐๐ บาท
คุณจรัส บุญยะคงรัตน์	๙๖๐ บาท
นางละม่อม-น.ส.จินฎาพงษ์ ฤทธิเรืองเดช	๖๐๐ บาท
จำลองเอกสมชาย-เสาวลักษณ์ สมพันธุ์ และครอบครัว	๖๐๐ บาท

คุณกนกวรรณ สังข์เผือก	๖๐๐ บาท
คุณธนพร เงินบำรุง	๔๕๐ บาท
คุณเพิ่มศักดิ์-ธัญญศิริ-คุณากร อนุภักดิ์	๓๖๐ บาท
คุณสุภาวดี วิจักขณ์สุรการย์	๒๕๐ บาท
นางม่วย รุ่งมณี	๒๕๐ บาท
คุณสาคร เพนานนท์	๒๕๐ บาท
รายละเอียด ๑๒๐ บาท นางจีบ พุ่มแก้ว นายไสว แมลงภู๋ คุณมนธยา ศรีเพชร ด.ช.วชิมาธิ์พภูมิ ชื่อตรง นางทองเจือ มณีสว่าง คุณจันทร์ทิพย์ ประธานพันธ์ คุณศุภลักษณ์ ศิลาแลง คุณวิจารณ์-สุชาติ จินดาประดิษฐ์	

บริจาคผ่านสายบุญ คุณบุญส่ง เขียนเอี่ยม แม่ค้าผักตลาด ๘ ตลาดสี่มุมเมือง

รวม ๒๘ ราย ๒,๖๕๐ บาท

คุณบุญส่ง เขียนเอี่ยม คุณพาน เขียนเอี่ยม คุณจักรพันธ์ เขียนเอี่ยม คุณจักรพงษ์ เขียนเอี่ยม
ด.ช. จิโรจน์ เขียนเอี่ยม คุณขวัญใจ ดิษวุฒิ คุณฝนเหนือ ธุระงาน คุณหนึ่ง-อุมาพร อยู่คงคา
ด.ช. พงศพัฒน์ เหลืองพีระชัย - คุณนพวิทย์-จรรย์นัถ์ เกตุมณี คุณดวงใจ สุขรอด ด.ญ.นิรชา พงศรีเคน
คุณสมใจ แก้ววิชิต คุณบุญยีน ชมเชย คุณกิตติมา ซ้อนรำ คุณปิ่นประภา ดิษทง คุณอบ มุ่งจอม
กลาง คุณดอกกรัก สังข์สุข - คุณปณชรัสมิ์ บุญสอน คุณคมสัน หยุยัจันทร์ ด.ญ.จริญญา บุญสอน
นางแต้ว บุญสอน นางสมัย ประกายทอง คุณทิวา พึ่งสุข คุณไพโรจน์ อินทร์ทอง คุณฐิระกานดา
ชินรำ คุณประไพ บุญเสื่อ ด.ญ.กานดา ปานสกุล

บริจาคผ่านสายบุญ คุณนริศ-รุ่งอรุณ ตรณโนภาส ดินแดง กรุงเทพฯ

คุณแสงทอง ท่าดี ๑,๒๐๐	บาท
คุณรุ่งรัตน์ ลิวเฉลิมวงศ์	๕๐๐บาทคุณ
นริศ-รุ่งอรุณ-ณัฐนรี ตรณโนภาส	๔๕๐ บาท
คุณปิยาภา เล่ารุ่งโรจน์	๔๕๐บาทคุณ
จันทร์เพ็ญ จันทร์เจอร์	๒๖๐ บาท
คุณวรรณิ์ ไตรสิริกิติ์	๑๒๐ บาท
คุณสมใจ ยงทรัพย์อนันต์	๑๒๐ บาท

บริจาคผ่านสายบุญ คุณภัทร์ศริน จริยคุณกุลภัทร์ จังหวัดกำแพงเพชร

รวม ๙ ราย ๑,๒๐๐ บาท

คุณภัทร์ศริน จริยคุณกุลภัทร์ คุณแม่สุปราณี จริยคุณ คุณวิญญารัตน์ พลดี คุณอังคณา คำอ้าย คุณ
จุฑามาศ วิชัยศรี คุณวิภาวรรณ เนื้อไม้ คุณยุวธิดา เนื้อไม้ คุณวันวิสาข์ ยิ้มห้อย คุณวีระโชติ มาเนียม

บริจาคผ่านสายบุญ คุณสิริชชา เลิศบุญสกุล โรงพยาบาลปทุมธานี

นายเงิน-นางแจ่ม-สิริชชา-จุฑามาศ-ปองพล เลิศบุญสกุล	๑,๒๐๐ บาท
แพทย์หญิงวิสนา มะลิตอง	๑,๐๐๐ บาท
คุณสมยศ ชีวะทัย-คุณปณณิศา พันธุ์ไพโรจน์	๕๐๐ บาท
คุณจุฬาลักษณ์ อนุอันท์ และครอบครัว	๔๕๐ บาท
คุณสุภาวดี อภิญาমনตรี	๓๖๐ บาท
คุณศรีนวล-อัญญา ชาญณรงค์	๓๖๐ บาท
คุณศิวกร ใจรวมกุล	๓๖๐ บาท
คุณฉัฐวรรณ คุ่มเสด็จ	๓๖๐ บาท

รายละเอียด ๑๒๐ บาท คุณประภาพรณธ์ อธิชัยธนพงศ์ คุณอ้อยใจ สอนทรง คุณทับทิม ขวานิลรัตน์
 คุณสุวรรณา งามภักดิ์ คุณนารถนภา สุขสุแดน คุณมนัสศรี ไพบูลย์ศิริ คุณแห้ว มะลิตอง คุณรัศมี-
 วันเพ็ญ ต่างมงคล คุณอินทร์นา-อรรดฤทธิ์ ศรีสถิตย่นรากุล คุณเรณู ชาวละออ คุณภัทรภร
 รัตนวงศ์เจริญ คุณวัชวลี ภูกลาง คุณชุตีร์ ไม้อ่อน คุณทัย หาญวิชา คุณหัวแดง หาญวิชา คุณวินัย
 โฮสจันท์ นายแพทย์วรรณสิทธิ์ เขียวระวิบูลย์ คุณคมเพชร ฤาไกรศรี นายแพทย์นรินทร์ วิเชียรทอง
 คุณพูลศรี หาญสวัสดิ์ คุณสุวรรณา เทพตะขบ คุณจุฑารัตน์ ยงยีน คุณกฤษณี นาควุฒิ นายแพทย์
 มณฑิร เพ็งสมบัติ คุณฉัฐวรรณ ศิริวัฒนกุล คุณนงนุช ธรรมไกรวุฒิ คุณเอมอร เจียรนัย คุณเต็ม
 โพธิ์กำเนิด ด.ญ.กมลทิพย์-ชมพู่-วัลย์พร โพธิสารวารุณณ์ คุณทรายทอง นิมประภากร คุณสาคร
 ใจผ่อง

บริจาคผ่านสายบุญ คุณรัตนา ห่องหิรัญ โรงพยาบาลจังหวัดกำแพงเพชร

ครอบครัวห่องหิรัญ	๑,๒๐๐ บาท
คุณเกศรินทร์ แผ้ววงศ์	๓๖๐ บาท
คุณกัญญารัตน์ โพธิ์สุข	๓๖๐ บาท

รายละเอียด ๑๒๐ บาท คุณรุ่งรัตน์ มีสุข คุณปนัดดา กลิ่นพุ่ม คุณกาญจนา คชประเสริฐ คุณจิรวรรณ
 คำอาจ คุณภาคภูมิ จิมพลี คุณเพ็ญภา เมฆพัฒน์ คุณจันทร์เพ็ญ ปัญญาเสน คุณวนิดา อินทร์ฉ่ำ
 คุณสุรัชย์ อ่อนศรี คุณธิดากานต์ ผูกอ้น คุณกาญจนา ตันติกุล

บริจาคผ่านสายบุญ คุณนัยรัตน์ ลภัสเศรษฐศิริ ศูนย์ธรรมทาน บางรัก กรุงเทพฯ

จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท

รายการชื่อหนังสือที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว

ชุดท.พ.บัญชา ศิริไกร	ค่าส่งเล่มละ
- เทียบเมืองนรก	9 บาท
- เทียบเมืองสวรรค์	9 บาท
- วงเวียนกรรมของสัตว์โลก	9 บาท
- เส้นทางอริยะ	9 บาท
- ประวัติพระอรหันต์สี่กั๊ก	7 บาท
- ปราบฏกาการณ์นรกคนเป็น	7 บาท
- บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง	7 บาท
- ธรรมญาณ	7 บาท
- 7 อริยเจ้า	7 บาท
- สังสารวัฏ	7 บาท
- จะไปนิพพานไม่ใช่เรื่องยาก	7 บาท
- ร้อยชั้นดี	7 บาท
- ตรัยรัตนกับเซ็น	9 บาท
- คัมภีร์กรรม 1-2-3	7 บาท
ชุด ช.วัฒนา	ค่าส่งเล่มละ
- บันทึกท่องเที่ยวนรกภูมิ	9 บาท
- แสงสว่างแห่งชีวิต	7 บาท
ชุด กฎแห่งกรรม ของ ท.เลียงพิบูลย์	ค่าส่งเล่มละ
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 1, 2, 3	9 บาท
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 4, 5, 6, 7, 8	7 บาท
ชุด ทองทิว สุวรรณทัต	ค่าส่งเล่มละ
- วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 1-11	7 บาท
ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 1 ท่องอเวจี	7 บาท
- เล่ม 2 เทวาชัยปัญหา	7 บาท

ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล (ต่อ)

ค่าส่งเล่มละ

- เล่ม 3 เสียงจากสุชาวดี 7 บาท
- เล่ม 4 พระโพธิสัตว์มาโปรด 7 บาท
- เล่ม 5 โอวาทเทวา 1 7 บาท
- เล่ม 6 พระโอวาท - เข็มซีเจ้าแม่กวนอิม 7 บาท
- เล่ม 7 โอวาทเทวา 2 7 บาท
- เล่ม 8 เรื่องสั้นสอนใจ 7 บาท
- เล่ม 9 เสียงจากโลกทิพย์ 7 บาท
- เล่ม 10 เรื่องสั้นจากจีน 7 บาท
- เล่ม 11 นิทานกฎแห่งกรรม 7 บาท
- เล่ม 12 70 ภาพกตัญญู 7 บาท
- เล่ม 13 พระคุณบิดามารดา 7 บาท
- เล่ม 14 ผลแห่งกรรม 7 บาท
- เล่ม 15 ทางสว่าง 7 บาท
- เล่ม 16 กำเนิดเข็ม 7 บาท
- เล่ม 17 เสียงสวรรค์ 7 บาท
- เล่ม 18 กรรมลิขิต 7 บาท
- เล่ม 19 พระคุณพ่อแม่ยากทดแทน 7 บาท
- เล่ม 20 รวมเรื่องเด่นจีน 7 บาท
- เล่ม 21 เต้า เซน สุชาวดี 7 บาท
- เล่ม 22 เต้า เต๋อ จิง 7 บาท

ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม

ค่าส่งเล่มละ

- อภินิหารโปรดชาวโลก 7 บาท
- กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม (ท.พ.บัญชา ศิริไกร แปล) 7 บาท

ชุด สิริเทพ เทวาพร

ค่าส่งเล่มละ

- เล่ม 1 คัมภีร์ละกาม เล่ม 1 7 บาท
- เล่ม 2 คัมภีร์โปรดโลก 7 บาท
- เล่ม 3 พระสูตรพันเคราะห์ภัย 7 บาท

ชุด สิริเทพ เทวภาพ (ต่อ)	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 4 คัมภีร์ละกาม เล่ม 2	7 บาท
- เล่ม 5 เทิดทูนตัวหนังสือ	7 บาท
- เล่ม 6 ตำนานพระโพธิสัตว์	7 บาท
ชุด นิमितพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 1 พระเจ้าตาเขียว	7 บาท
- เล่ม 2 ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง	7 บาท
- เล่ม 3 หลวงปู่ทวด และพระธาตุดอยสุเทพ	7 บาท
- เล่ม 4 เจ้าแม่หม่อมอแล	7 บาท
- เล่ม 5 ข้ามเวลามาในฝัน	7 บาท
- เล่ม 6 โยนกนคร	7 บาท
- เล่ม 7 พระธาตุกล่องข้าวน้อย และศึกบางระจัน	7 บาท
- เล่ม 8 พระเจ้าตนหลวง:พระธาตุศรีสองรัก:หลวงพ่อโสธร	7 บาท
- เล่ม 9 พระธาตุหริภุญชัย	7 บาท
- เล่ม 10 พระพุทธชินราช	7 บาท
- เล่ม 11 พระปฐมเจดีย์	7 บาท
- เล่ม 12 วัดพระพุทธบาทสี่รอย	7 บาท
- เล่ม 13 วัดพระพุทธบาทตากผ้า:พระธาตุพนม	7 บาท
- เล่ม 14 วัดน้ำบ่อหลวง:วัดใต้พระเจ้าใหญ่องค์ตั้ง	7 บาท
ชุด มนุษย์เกิดมาทำไม? ของสุวัฒน์ พิทักษ์วงษ์	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 1 ว่าด้วยภาคปริยัติ	7 บาท
- เล่ม 2 ว่าด้วยภาคธรรมปฏิบัติสู่ธรรมปฏิบัติ	9 บาท
- เล่ม 3 ว่าด้วยภาคปกิณณกรรม (ถาม-ตอบปัญหาธรรมะ)	7 บาท
- เล่ม 4 ว่าด้วยภาคปกิณณกรรม (ถาม-ตอบเพื่อการศึกษาธรรมะ)	7 บาท
- เล่ม 5-6 ว่าด้วยภาคปกิณณกรรม (ธรรมะจากภาพ เพื่อศึกษาพระพุทธศาสนา)	9 บาท
- คำสอนการอุทิศบุญที่ได้ผล ของพระอาจารย์เกษม อาจิณฺณสีโล	7 บาท

หนังสือเล่มอื่นๆ

ค่าส่งเล่มละ

- ชุดผลบุญผลกรรม เล่ม 1-3 (เล่ม 1,2 หหมด)	7 บาท
- ธรรมะจากต้นไม้ ของหลวงปู่ชา สุภัทโท	หหมด
- หลวงปู่ฝากไว้ ของหลวงปู่คุณย์ อตุโล	7 บาท
- คำสารภาพของวิญญานบาป ของ น.พ.อาจินต์ บุญเกตุ	7 บาท
- โอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวผ่าน มีสใจ แปล	7 บาท
- สุธสานดำ ของ พระ อ.บุญช่วย วิฑิตสาโร	หหมด
- หนังสือสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็น	7 บาท
- ประสบการณ์ในยมโลก ของพลโท สมาน วีระไวทยะ	7 บาท
- ประวัติโป๊ยเซียนใจซื่อ	7 บาท
- การกินเจ และอาหารธรรมชาติ	7 บาท
- กินเจเว้นกรรม	7 บาท
- คิริมานนทสูตร	7 บาท
- ท่านถามเราตอบ	7 บาท
- ความถูกต้องคืออะไร	หหมด
- ผัก ผลไม้ ตำราวิเศษของเซียนฮั่วท้อ	7 บาท
- ชีวิตหนึ่งมีค่าคุณอนันต์ ท่านจิ่งมहाเถระ 1-3	7 บาท
- แค่อ้อม	7 บาท
- พระสงฆ์ดีอย่างไร	7 บาท
- พระกษัตริศรรภโฑธิสัตว์	7 บาท
- ไตรรัตน์ 1-3	7 บาท
- มนุษย์ยั้งจะบริโภคเนื้อสัตว์อีกหรือ? หากรู้ว่า	7 บาท
- ก้าวย่างบิณฑบาต	9 บาท
- มหามงคลคาถา	7 บาท
- พุทธมนต์คาถา	7 บาท
- พระอริยะหวังเฟิ่งอู้ เล่ม 1	7 บาท
- พระอริยะหวังเฟิ่งอู้ เล่ม 2	7 บาท
- มรดกธรรม ของ เสถียร โพธิ์นันทะ เล่ม 1	7 บาท
- มรดกธรรม ของ เสถียร โพธิ์นันทะ เล่ม 2	7 บาท

ผู้ใดต้องการ มนุษย์เกิดมาทำไม? เล่ม 5 ติดต่อได้ที่

ทันตกิจคลินิก

ทันตแพทย์ บัญชา ศิริไกร (ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ. ประตูน้ํา)
745/43-44 ถนนเพชรบุรี ปากซอยเพชรบุรี 19 เขตราชเทวี
กรุงเทพมหานคร 10400

โทร. 02-252-9484, 02-252-6297

ติดต่อได้ทุกวัน ตั้งแต่เวลา 9.00-19.00 น. (เว้นวันอาทิตย์)

คุณนัยรัตน์ ภัทศเรษฐศิริ (ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ.ยานนาวา)

383 ซอยสันติภาพ 1 ถนนทรัพย์สินฯ สีพระยา

บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500

โทร. 02-268-1505, มือถือ 089-811-4437

โรงเจล้งเต็กตั้ง

236 ซอยอภากาศิรม (ข้างอาคารแสดงสินค้ากรมพาณิชย์
สัมพันธ์) ถนนรัชดา แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพ
มหานคร 10900 โทร. 02-513-1056

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์
กรุณาส่งแสดมภ์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 9 บาท

แจ้งข่าวการกุศล ปลดปล่อยชีวิตสัตว์

เนื่องในวันมาฆบูชา - วิสาขบูชา เป็นวันสำคัญทาง
พุทธศาสนา และวันที่ 5 ธันวาคม เป็นวันเฉลิมพระชนม
พรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชฯ
ทางเราผู้จัดพิมพ์หนังสือธรรมะได้จัดให้มีการปลดปล่อย
ไถ่ชีวิตโค-กระบือและสัตว์น้ำ หากท่านผู้ใดมีจิตเมตตา
ร่วมสร้างบุญกุศล โปรดส่งจดหมายพร้อมชื่อ สกุล, ที่อยู่ และ
ชานันต์ดีในนามของดิฉัน สั่งจ่าย ปณ. ยานนาวา ตาม
ที่อยู่ข้างล่างนี้

คุณนัยรัตน์ ลภัสเศรษฐศิริ (ชานันต์ดีสั่งจ่าย ปณ.กลาง)

383 ซอยสันติภาพ 1 ถนนทวีปย์ สีพระยา

บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500

โทร. 02-268-1505, มือถือ 09-811-4437

ท่านผู้ใดรวบรวมเงินครบ 1 ตัว(13,000บาท) ทางโรง
ฆ่าสัตว์ และกรมปศุสัตว์จะมีใบเสร็จรับเงินและใบอนุโมทนา
ส่งถึงท่านโดยตรง

จาก

นัยรัตน์ ลภัสเศรษฐศิริ

6 กันยายน 2547

หนังสือนี้

จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน ไม่จำหน่าย

เมื่อท่านไม่ต้องการใช้หนังสือนี้แล้ว

กรุณามอบให้ห้องสมุดหรือผู้อื่นใช้ประโยชน์ต่อไป

จะเป็นกุศลอย่างยิ่ง

ผู้ใดต้องการหนังสือติดต่อได้ที่

คุณนัยรัตน์ ลภัสเศรษฐศิริ (ธนาณัติสั่งจ่าย ป.ณ.ยานนาวา)

๓๘๓ ซอยสันติภาพ ๑ ถนนทรัพย์สินฯ สีพระยาบางรัก กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

หรือตู้ ป.ณ.๑๐๗ ยานนาวา กรุงเทพฯ ๑๐๑๒๐

โทร. ๐๒-๒๖๘๑๕๐๕, ๐๘๙-๘๑๑๕๔๓๗

(ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์ กรุณาจัดส่งเงินค่าแสตมป์ไปด้วย ค่าส่งเล่มละ ๙ บาท)

อนึ่ง ท่านที่ประสงค์พิมพ์หนังสือ ตั้งแต่ ๕๐๐ เล่มขึ้นไป เพื่อแจกเนื่องในโอกาสเทศกาลงานบุญต่างๆ โปรดแจ้งล่วงหน้าอย่างน้อย ๓ วัน